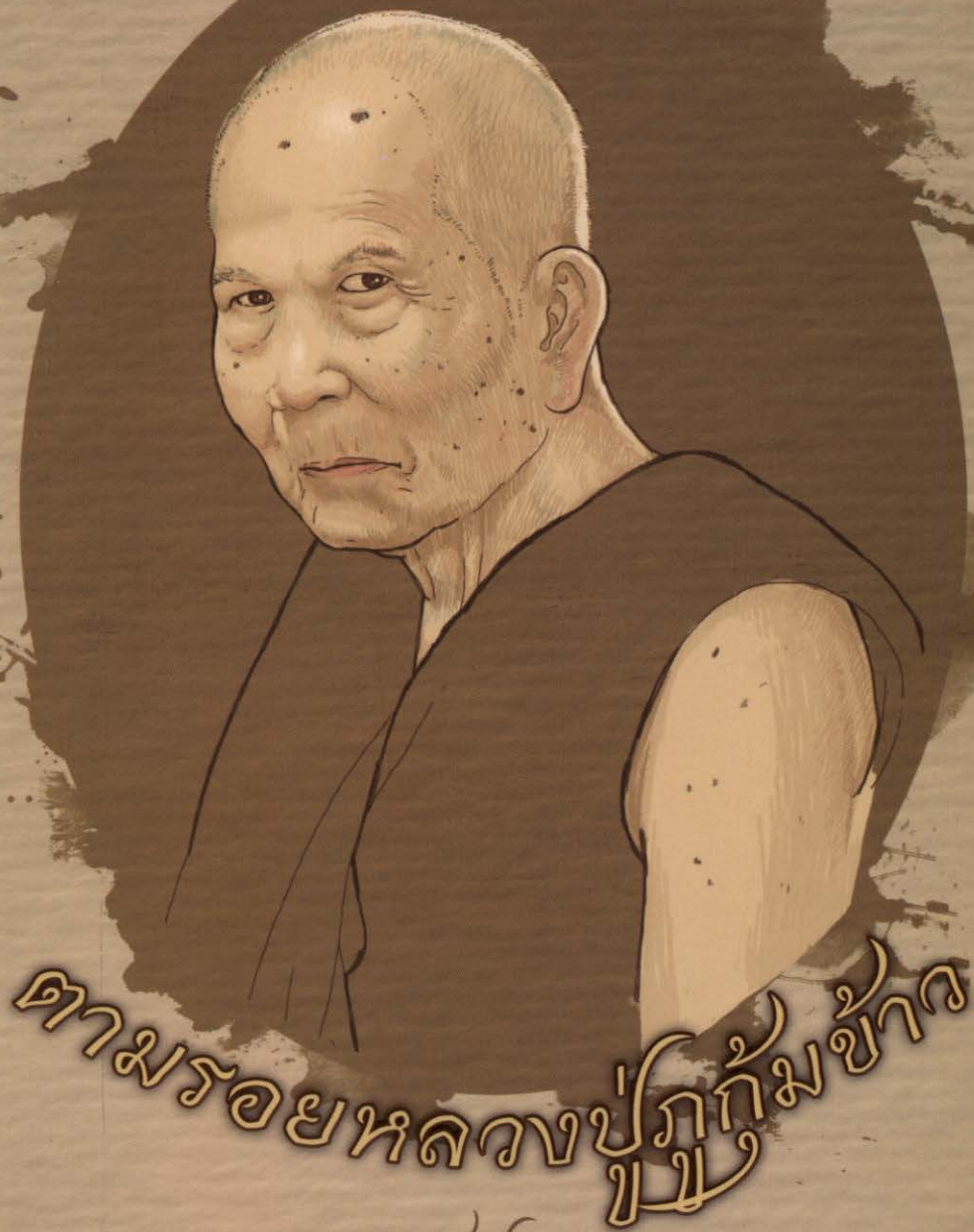

พิมพ์กลายเป็นธรรมทาน

ตามรอยหลวงปู่แก้ว
เป็น

ฉบับปฐมบท

ตามรอยหลวงปู่ภู่ม้า (ฉบับปฐมบท)

หนังสือบันทึกธรรมคำสอนของ

พระญาณวิสาละ (หา สุภโร) เจ้าอาวาสวัดสักกะวัน (ภู่ม้า)

ที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)

พระเถรจารย์ผู้ค้นพบวิญญานไดโนเสาร์ สัตว์โลกล้านปี

จนเป็นที่มาของฉายานาม “หลวงปู่ไดโนเสาร์”

มอบเป็นธรรมบรรณาการ

แต่.....

จาก.....

สพพทานิ ธมมทานิ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

ขอน้อมถวายปัจจัยอันเกิดจากกุศลจิตศรัทธาของท่าน
อันพึงมีจากหนังสือเล่มนี้ทั้งหมด ถวายเป็นอาจารย์บูชา
เพื่อสร้างพระมหาเจดีย์ที่วัดสักกะวัน (ภู่ม้า)
ได้ที่บัญชีธนาคารกรุงเทพ สาขารัชดา - สีแยกสาธิตประดิษฐ์
ชื่อบัญชี กองทุนมหาเจดีย์ภู่ม้า

เลขที่ ๑๙๕-๔๘๒- ๒๔๔๙

หรือติดต่อสอบถามได้ที่พระสมุห์ไพโรจน์ โอภาโส

โทร. ๐๘ - ๔๖๗๓ - ๔๕๕๕

ตามรอยหลวงปู่แก้ว (ฉบับปฐมบท)

ประธานที่ปรึกษา : พระญาณวิสาละ (หา สุภโร) เจ้าอาวาสวัดสักกะวัน (ภูแก้วข้าว)
ที่ปรึกษา/ผู้รวบรวม : พระสมุห์ไพโรจน์ โอภาโส เลขานุการที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)
จัดพิมพ์โดย : วัดสักกะวัน (ภูแก้วข้าว) อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

ออกแบบปก / จัดรูปเล่ม : อนุวัฒน์ คำเงิน
กราฟิกภาพสี : อนุวัฒน์ คำเงิน
กองบรรณาธิการ : ดร.ปริญญาเนตร สุวรรณศรี, พูนสุข สุภากรณ์,
นภารัตน์ โอสธากุล, ชาย มโนภาส,
บุรตา อังจะนิล, ปวีตรา เทวอักษร

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : เดือน มกราคม ๒๕๕๗
จัดพิมพ์จำนวน : ๑๐,๐๐๐ เล่ม แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจัดจำหน่าย
พิมพ์ที่ : หจก. วี.เจ.พรินติ้ง กรุงเทพฯ โทร. ๐๒ - ๘๗๒ - ๒๐๙๐ - ๒
ติดต่อจัดพิมพ์ได้ที่ : พระสมุห์ไพโรจน์ โอภาโส โทร. ๐๘ - ๔๖๗๓ - ๔๕๕๕

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN :

คำอนุโมทนาจากพระญาณวิสาละเถร (หา สุภโร)

ที่ ๐๕ / ๒๕๕๖

สำนักงานที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)
วัดสักกะวัน (ภูกุ่มข้าว) ตำบลโนนบุรี
อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

๙ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง อนุญาตการจัดพิมพ์หนังสือ “ตามรอยหลวงปู่ภูกุ่มข้าว (ฉบับปฐมบท)”
เรียน พระสมุห์ไพโรจน์ โสภาโส เลขานุการที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)

อ้างถึงลิขิตเลขที่ พิเศษ / ๒๕๕๖ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ เรื่องขออนุญาต
จัดพิมพ์หนังสือ “ตามรอยหลวงปู่ภูกุ่มข้าว (ฉบับปฐมบท)” ซึ่งเนื้อหาภายใน
ประกอบด้วยประวัติ บทสนทนาธรรม และเกร็ดธรรมะ ที่ปรากฏในโลกอินเตอร์เน็ตนั้น
ความนั้นอาตมาทราบแล้ว จึงอนุญาตให้พิมพ์แจกเป็นธรรมทานได้ตามประสงค์

ขออนุโมทนา ในกุศลเจตนา กุศลกายกรรม กุศลวจีกรรม ของท่านผู้ร่วมสร้าง
ร่วมพิมพ์ ร่วมร่างกาย ร่วมแรงใจ ร่วมแรงสติปัญญา และร่วมแรงทุนทรัพย์
เพื่อกระทำกุศลกิจในครั้งนี้ เพราะการเผยแผ่ธรรม ย่อมเลิศกว่าการเผยแผ่ทั้งปวง
ขอคุณงามความดีนี้ จงเป็นปฏิพรย่อนสนองให้ท่าน ประสพแต่ความสุข ความเจริญ
ทั้งในการดำเนินชีวิต และในพระสังฆธรรมจนนำตนพ้นจากภัยในสังสารวัฏทุกท่าน
เทอญ

เจริญพร

พระญาณวิสาละเถร

พระญาณวิสาละเถร (หา สุภโร)
เจ้าอาวาสวัดสักกะวัน (ภูกุ่มข้าว)
ที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)

ปณามคาถา

นมมัตถุ ระตะนัตตะยัสสะ

ข้าพเจ้าขอไหว้พระพุทธรูปเจ้า
ผู้ประเสริฐสุดหาบุคคลเปรียบปานมิได้
ผู้เสด็จขึ้นสู่สาคกร คือเณยธรรม ผู้ข้ามสาคกร คือสงสารได้แล้ว
ด้วยเศียรเกล้า.

ขอไหว้พระธรรม อันยอดเยี่ยม สงบ ละเอียด ลึกซึ้ง
เห็นได้แสนยาก อันกระทำภพน้อย และภพใหญ่ให้บริสุทธิ์
ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบูชาแล้ว
ด้วยเศียรเกล้า.

ขอไหว้พระสงฆ์ ผู้ปราศจากทุกข์ ไม่มีเครื่องข้อง คือกิเลส
ผู้เป็นทักษิณเณยบุคคลผู้สูงสุด มีอินทรีย์สงบ ผู้ปราศจากอาสวะ
ด้วยเศียรเกล้า.

ขอไหว้พระเดชพระคุณ หลวงปู่มั่น ภูริทัตตะมหาเถระ
ผู้ทรงไว้ซึ่งพระคุณอันประเสริฐ
ผู้ดำเนินตามรอยมรรคาแห่งพระอริยเจ้าทั้งหลาย
ด้วยเศียรเกล้า.

ขอไหว้พระธรรมมงคลญาณ (หลวงพ่อใหญ่ วิริยงค์ สิรินุรโธ)
ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ ผู้ยังสานุศิษย์ทั้งหลาย ให้พ้นจากบาปทั้งปวง
ด้วยเศียรเกล้า.

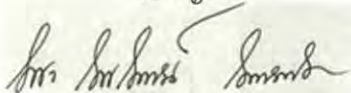
ขอไหว้พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่โดโนเสาร์)
พระอาจารย์ผู้หาประมาณในคุณานุคุณมิได้
ผู้ยังประโยชน์สำเร็จแก่ปวงข้าพเจ้า
ด้วยเศียรเกล้า.

หนังสือตามรอยหลวงปู่ภูคุ้มข้าว (ฉบับปฐมบท) ที่อยู่ในมือท่านเล่มนี้ ได้รับการรวบรวมและเรียบเรียงขึ้นโดยคณะครูบาอุปัชฌาภิก ผู้อยู่รับใช้ใกล้ชิดพระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่โดโนเสาร์) โดยการจดจำ และบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แลคัดเอาส่วนที่เห็นว่า มีประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านมาตีพิมพ์ เพื่อก่อเป็นประโยชน์ไสถติผล ในการดำรงกิจชีวิตประจำวัน เป็นประโยชน์ต่อผู้ประพฤติธรรม ที่กำลังดำเนินตามรอยบาทแห่งองค์สมเด็จพระบรมครู ข้ออรรถข้อธรรมที่ท่านจะได้ศึกษาต่อไปนี้เป็นผลจากการปฏิบัติของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ อาจมีบางส่วนที่ท่านไม่เห็นด้วย จึงขอเตือนท่านผู้อ่านให้ทำจิตใจให้เป็นธรรม ทำจิตใจเป็นกุศล ทำจิตใจให้เป็นประดุจภาชนะเงินภาชนะทอง รองรับสิ่งของล้ำค่า

หากมีส่วนใดในหนังสือเล่มนี้ขาดตกบกพร่อง หรือไม่ชอบใจท่านผู้อ่าน ผู้บันทึกขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ขอกุศลอันใด ที่บังเกิดจากการเผยแพร่ธรรมนี้ จงเป็นปฏิบัติบูชา
พระคุณ ครูบาอาจารย์ผู้อบรมสั่งสอน แลเป็นปฏิปักษ์อ่อนสนอง
แต่ผู้บั่นทึง คณะทำงาน ผู้ตรวจทานเอกสาร ผู้บริจาคกำลังใจ
กำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา ตลอดจนท่านผู้อ่าน ให้
เป็นผู้มีปัญญา รู้แจ้งเห็นทาง ในธรรมที่องค์สมเด็จพระบรม
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้ดีแล้ว มีกำลังกำหนดรู้ทุกข์
มีกำลังละสมุทัย มีกำลังทำนโรธให้แจ้ง มีกำลังเจริญมรรค นำตน
สู่มรรคผลนิพพานในอนาคตกาลอันใกล้นี้ เทอญ

เจริญพร

พระสมุห์ไพโรจน์ โอภาโส

เลขานุการที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธ)

และคณะทำงานจัดทำหนังสือตามรอย

หลวงปู่ภูคุ้มข้าว (ฉบับปฐมบท)

สารบัญ

หน้า

ประวัติ พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่ไดโนเสาร์).....	๑๒
ตำแหน่งทางการพระศาสนา.....	๑๖
ประวัติการสร้างวัดสักกะวัน (ภูคุ้มข้าว).....	๑๗
ประวัติความเป็นมาของหลวงพ่อบันดาลฤทธิผล.....	๒๐
ประวัติการพบวิญญูญาณไดโนเสาร์ด้วยวิญญูณสมาธิ.....	๒๖

ธัมมะสากัจฉากับหลวงปู่ไดโนเสาร์

๑. ของดีกับคนดี.....	๓๐
๒. ภาชนะเก็บบุญ.....	๓๑
๓. ฤกษ์ดีอย่าเล็กดี.....	๓๒
๔. เหตุเกิดตอนฉันเช้า.....	๓๔
๕. บรรลุธรรมขั้นไหนแล้ว.....	๓๖
๖. อาจารย์ใจ.....	๓๘
๗. สามเณรที่ควรรักษา.....	๔๐
๘. ทำความดีแล้วโดนนิทา.....	๔๑
๙. อย่าไปตกนรกกับเขานะ.....	๔๓
๑๐. ถวายอะไรได้บุญที่สุด.....	๔๖
๑๑. แม่โยมป่วยจะหายไหม.....	๔๗
๑๒. จะสวรรคต หรือ นรก.....	๕๐
๑๓. ขอถือพระพุทธกับพระธรรมเป็นที่พึ่ง.....	๕๔

๑๔. นั่งสมาธิหาความสงบ.....	๕๖
๑๕. ว่าด้วยเรื่องพระพุทธรูป.....	๕๘
๑๖. เมื่อยังไม่ได้ลี้มรสพรหมจรรย์ก็ยอมมีสิทธิ์สี่ก.....	๖๑
๑๗. คนเข้าวัด.....	๖๔
๑๘. ธรรมะในวันเกิด.....	๖๕
๑๙. หลวงปู่กับเสื่อกันหนาว.....	๖๗
๒๐. หลวงปู่กับรองเท้า.....	๗๐
๒๑. เมื่อหลวงปู่เสก “ปลัดขิก”.....	๗๓
๒๒. หนูเปลี่ยนศาสนา บาปใหม่คะหลวงปู่.....	๗๕
๒๓. แด่เธอผู้สงสัย.....	๗๗
๒๔. ปากคุณสะอาด หรือยัง.....	๘๐
๒๕. เมื่อหลวงปู่โปรดเนรรุ่นใหม่หัวใจว่าวุ่น.....	๘๓
๒๖. บทเรียนราคาแพง.....	๘๕
๒๗. ปัญหาเกี่ยวกับพุทโธ.....	๘๗
๒๘. หวังได้ แต่ต้องเตรียมใจไว้ด้วย.....	๘๙
๒๙. คำถามจากเพจ (๑).....	๙๑
๓๐. หลวงปู่โปรดผีฟ้า.....	๙๓
๓๑. หลวงปู่ กับนางก้านัลพระเจ้าตาก.....	๙๖
๓๒. หลวงปู่ให้โอวาทคณะพระภิกษุสงฆ์.....	๙๙
๓๓. เข้าวัดอย่าเท่ากับหมาวัดนะ.....	๑๐๒
๓๔. คำถามจากเพจ (๒).....	๑๐๔
๓๕. การแลกบุญด้วยเงิน.....	๑๐๗
๓๖. หัวใจพระพุทธศาสนา.....	๑๐๙
๓๗. ลูกอยากแต่งหน้าเข้าสังคัมคะ.....	๑๑๑
๓๘. วิธีการบรรลุธรรมได้เร็วที่สุด.....	๑๑๔

๓๙. คำถามจากเพจ (๓).....	๑๑๗
๔๐. กะยั๋งว่า คนมันย่านผี (บอกแล้วไงว่า กลัวผี).....	๑๑๙
๔๑. แต่เธอผู้สูญเสีย.....	๑๒๑
๔๒. พระธาตุ.....	๑๒๓
๔๓. เมื่อหลวงปู่ขึ้นเครื่องบินครั้งแรก.....	๑๒๖
๔๔. หลวงปู่สอนคนหลายใจ.....	๑๒๘
๔๕. มันคนละหน้าที่.....	๑๓๑
๔๖. หลวงปู่กับพวงหรีด.....	๑๓๓
๔๗. กาลามสูตร.....	๑๓๕
๔๘. วิธีแก้ปวดขาเวลานั่งสมาธิ.....	๑๓๘
๔๙. วิธีทำให้รวยทันตา.....	๑๔๐
๕๐. บัง บัง บัง.....	๑๔๓
๕๑. คำถามจากเพจ (๔).....	๑๔๖
๕๒. เศรษฐีธรรม.....	๑๔๘
๕๓. ชื่อดี นามมงคล.....	๑๕๐

เกร็ดธรรมคำสอน พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่ไดโนเสาร์)

๑. ข้อวัตรองค์หลวงปู่.....	๑๕๔
๒. ความเป็นยอดของยอดสมณะของหลวงปู่.....	๑๕๔
๓. หลวงปู่กับพ่อหลวง.....	๑๕๕
๔. ธรรมเป็นสมบัติโลก.....	๑๕๖
๕. คุณม ดู (อา) รมณ.....	๑๕๗
๖. บ่มีหยั่ง สิมี่หยั่ง.....	๑๕๗
๗. ถึกใจ.....	๑๕๘
๘. อดทน.....	๑๕๘

๙. การถือทศ.....	๑๕๙
๑๐. เอาธรรมที่ฉันสอนแขวนใจด้วยนะ.....	๑๕๙
๑๑. ชอบธรรมแต่ไม่ชอบทำ.....	๑๖๐
๑๒. การแสวงหาธรรม.....	๑๖๐
๑๓. อย่าหายใจทิ้ง.....	๑๖๐
๑๔. ของดี.....	๑๖๐
๑๕. ธรรมมงคลดีกว่าวิถุมงคล.....	๑๖๑
๑๖. พระธรรมแท้.....	๑๖๑

ตามรอยหลวงปู่กัมข่า
๒๔
(ฉบับปฐมบท)

ประวัติ พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่โตนโสภาร)

พระญาณวิสาละเถร มีนามเดิมว่า หา เกิดในสกุล ภูบุตรตะเมื่อขึ้น ๑๐ ค่ำเดือน ๘ ปีฉลู ตรงกับ วัน ศุกร์ ที่ ๒ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ ที่บ้านนาเชือก ตำบลเว่อ (ปัจจุบันเป็นตำบลนาเชือก) อำเภอยางตลาด (ปัจจุบันเป็นอำเภอเมือง) จังหวัดกาฬสินธุ์ โยมบิดาชื่อ คุณปู่ สอ ภูบุตรตะ โยมมารดาชื่อ คุณย่า บัวลา ภูบุตรตะ มีพี่น้องรวมกัน ๗ ท่าน

ตระกูลของท่านเป็นตระกูลคหบดีแห่งหมู่บ้านนาเชือก ซึ่งอพยพมาจากจังหวัดอุบลราชธานี มีฝูงวัวกว่า ๒๐๐ ตัว มีที่นา กว่า ๓๐๐ ไร่ โยมแม่เลี้ยงหม่อนกว่า ๑๐๐ กระดั่ง จัดว่ารวยที่สุดในแถบนั้น เมื่อท่านเป็นฆราวาส ท่านช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่าง และที่สำคัญ ท่านเป็น “นักมวย” แต่ด้วยโยมบิดา ท่านไม่ชอบให้ท่านเป็นนักมวย จึงยื่นคำขาดให้ท่านเลิกเสีย ท่านจึงเบื่อหน่าย การครองเพศฆราวาส แล้วออกบรรพชา

ท่านบรรพชา เมื่ออายุ ๑๙ ปี ที่วัดสุวรรณชัยศรี (ปัจจุบันนี้เป็นท่านาชาวบ้าน ในตำบลท่าเรือ อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์) โดยมีหลวงปู่ลือ เป็นพระอุปัชฌาย์ ต่อมาเมื่ออายุครบ ๒๐ ปี ท่านจึงได้อุปสมบท ที่อุโบสถหลังเดิม และพระอุปัชฌาย์องค์เดิม แต่เนื่องจากสมัยนั้นคณะธรรมยุต กับคณะมหานิกายยังไม่แยกจากกันอย่างเป็นทางการ และคณะสงฆ์ยังทำสังฆกรรมร่วมกันอยู่ การอุปสมบทของท่านจึงเป็นการรวมทั้งสองนิกาย คือ พระอุปัชฌาย์เป็นคณะมหานิกาย

ส่วนพระกรรมวาจาจารย์ พระอนุสาวนาจารย์เป็นธรรมยุติกนิกาย เมื่อท่านอุปสมบทแล้วจึงมีคำสั่งให้แยกคณะกันชัดเจน และแยกกันทำสังฆกรรม จึงเป็นปัญหาที่หลวงปู่เพราะพระอาจารย์ท่าน (พระครูประสิทธิ์สมณญาณ) เป็นคณะธรรมยุต แต่พระอุปัชฌาย์ท่าน (หลวงปู่ลือ) เป็นคณะมหานิกายท่านจึงต้องยุติ (คือ การประกาศให้สงฆ์ทราบเพื่อทำกิจร่วมกัน, บอกแจ้งให้รู้) เป็นคณะธรรมยุตอีกครั้งหนึ่งโดยชัดแจ้ง

ท่านยุติเป็นคณะธรรมยุตที่พัทธสีมาวัดสุวรรณชัยศรี ตำบลเว่อ อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๑ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๐ เวลา ๑๓.๐๐ น. โดยมีพระครูประสิทธิ์สมณญาณ เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงปู่อ่อน จักกธมโม (พระธรรมวรานุวัตร อดีตเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์) เป็นพระกรรมวาจาจารย์ หลวงปู่สุข เป็นพระอนุสาวนาจารย์ มีฉายาว่า “สุภโร” แปลว่า “ผู้เลี้ยงง่าย”

เมื่อท่านยังเป็นนวกะ (ผู้บวชใหม่) ได้จำพรรษา ที่วัดสุวรรณชัยศรี จนสอบไล่ได้นักธรรมตรี โท เอก และได้มีโอกาสศึกษาต่อที่วัดนรนาถสุนทริการาม ได้มีโอกาสอุปฐากท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาเมธีวงศ์ (สนั่น จนทปชโซโต) และด้วยความที่ท่านมีนิสัยใฝ่เรียนรู้ ท่านจะเรียนบาลีประจำทุกวัน เมื่อเว้นว่างจากการเรียนบาลีแล้ว ท่านก็จะเดินทางด้วยเท้าเปล่า เพื่อไปเรียนกรรมฐานจาก พระครูญาณวิริยะ วัดป่าสะแกเขตพระโขนง ปัจจุบันคือ พระธรรมมงคลญาณ (วิริยงค์ สิริธโร) วัดธรรมมงคล และพระสุทธิธรรมรังสี (ลี ธมฺมธโร) วัดอโศการาม

จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อเรียนไปได้สักระยะหนึ่ง ท่านเริ่มมีอาการดีขึ้น การเรียนการสอนทั้งปริยัติและปฏิบัติจึงได้ถูกยกยั้งไว้จากท่านเจ้าประคุณ เมื่ออาการหนักมากขึ้นจนถึงขั้นต้องนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล สงฆ์ถึง ๓ เดือน โดยไม่มีท่าทางว่าจะหาย หรือดีขึ้นเลย ท่านจึงทอดอาลัยในชีวิต แล้วตั้งความปรารถนาขอใช้ชีวิตที่เหลือในการรับใช้พระศาสนาให้สมกับที่เป็นผู้อุทิศตนต่อชาวโลก โดยท่านได้ตั้งสัตยาธิษฐานที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้วมรกต) ว่า “หากข้าพเจ้าจะมีชีวิตในการบวช ขอให้โรคหาย ถ้าหากจะไม่มีชีวิตแล้ว ขอให้ตายกับผ้าเหลือง” ท่านมีความคิดว่า หากได้บวชอยู่นาน ๆ จะได้ทำประโยชน์ในพระศาสนาให้สมกับที่เป็นผู้อุทิศตนต่อชาวโลก จากนั้น ท่านจึงเดินทางกลับมาที่บ้านเกิด เพื่อตั้งต้นดำเนินภารกิจดังที่ตั้งปณิธานไว้ และได้ตั้งสัตยาธิษฐานอีกครั้งหนึ่งว่า “ขอให้ได้อยู่ป่า ทำความสงบสบายทางจิต”

ด้วยอานิสงส์แห่งการอุทิศตนเพื่อพระศาสนา ในขณะนั้น ท่านก็ได้รับการรักษาจากหมอพื้นบ้าน และการอบรมทางใจจากการปฏิบัติสมาธิกรรมฐานเข้าช่วยเหลือ จึงเป็นผลให้อาการของโรคทุเลาลงจนหายขาดในที่สุด เมื่อหายเป็นปกติแล้ว ท่านจึงออกเที่ยวปฏิบัติรุกขมูล หาความวิเวกทางกายและใจ ออกธุดงค์ไปยังภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย แทบทุกจังหวัด ไปทุกมุมเมืองในภาคอีสาน และข้ามไปยังฝั่งลาว ไปถึงนครเวียงจันทน์ถึงสองครั้ง เข้ากัมพูชา จนเห็นผลทางจิตอันแน่นอนแล้ว ท่านจึงกลับมาช่วยงานการพระศาสนาตั้งปฐมปณิธาน

ในขณะที่ท่านออกธุดงค์กรรมฐานนั้น ท่านได้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ของพ่อแม่ครูบาอาจารย์พอจะประมวลได้ ดังนี้

๑. หลวงปู่พระครูประสิทธิ์สมณญาณ

เจ้าอาวาสวัดสุวรรณชัยศรี จังหวัดกาฬสินธุ์ ศิษย์อุปัฏฐาก หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต สมัยท่านจำพรรษาอยู่แถบจังหวัดเชียงใหม่

๒. หลวงปู่พระสุธรรมคณาจารย์ (แดง ธรรมรุกขิโต)

ผู้ก่อตั้งวัดประชาานิยม จังหวัดกาฬสินธุ์ ศิษย์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต สมัยก่อนที่ท่านจะเดินทาง ไปเชียงใหม่ เป็นศิษย์ร่วมสมัยหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว

๓. หลวงปู่พระสุทธิธรรมรังสี (ลี ธรรมโร)

วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

๔. หลวงพ่อพระธรรมมงคลญาณ (วิริยงค์ สิรินธโร)

วัดธรรมมงคล จังหวัดกรุงเทพมหานคร

๕. หลวงปู่ขาว อนาลโย

วัดถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู

๖. หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

วัดถ้ำขาม จังหวัดสกลนคร

๗. หลวงปู่ทองมา ถาวโร
วัดสว่างท่าสี จังหวัดร้อยเอ็ด

๘. พระอริยเวที (เขียน ฐิตสีโล)
วัดรังสีपालิวัน จังหวัดกาฬสินธุ์

ตำแหน่งทางการพระศาสนา

๑. ครูสอนพระปริยัติธรรม แผนกธรรม ชั้น เอก โท ตรี
๒. กรรมการตรวจธรรมสนามหลวงในคณะธรรมยุต
ภาคอีสาน
๓. พระฐานานุกรมในพระสุธรรมคณาจารย์ที่ พระสมุห์
หา สุภโร
๔. เจ้าคณะอำเภอสหัสขันธ์ - ท่าคันโท - กุฉินารายณ์
๕. พระครูชั้นตรีที่ พระครูวิจิตรสหัสคุณ
๖. รองเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต)
๗. พระราชาคณะชั้นสามัญวิปัสสนาที่ พระญาณวิสาละ
๘. ที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ (ธรรมยุต) จากการแต่งตั้ง
ตั้งโดยมหาเถรสมาคมเมื่อวาระท่านมีอายุครบ ๘๐ ปี

ประวัติการสร้างวัดสักกะวัน (ภู่ม้าขาว)

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระญาณวิสาลเถร (หลวงปู่ ไตโนเสาร์) กลับมาจำพรรษาที่จังหวัดกาฬสินธุ์ อันเป็นมาตุภูมิ ของหลวงปู่เอง ขณะนั้นท่านก็ได้ช่วยงานพระครูประสิทธิ์สมณญาณ ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ในการเผยแผ่พระศาสนาและคณะธรรม ยุติกนิทาย ด้วยแนวคิด “สร้างวัดร้างให้เป็นวัดรุ่ง” โดยการที่เมื่อมี วัดร้างจากพระ ชาวบ้านจะมาขอพระไปจำพรรษา เพื่อให้เป็นการ เผยแผ่คณะธรรมยุติกนิทายโดยไม่ต้องสร้างวัดใหม่ โดยก่อนที่จะส่ง พระออกไปต้องมีการอบรมทางปริยัติและปฏิบัติ โดยพระเดชพระคุณ หลวงปู่ ต้องทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกอบรม ทำให้ท่านได้รู้จักกับพระสุธรรม คณาจารย์ (แดง ธมมรกชิต) ซึ่งขณะนั้นกำลังสร้างวัดประชานิยม ในเมืองกาฬสินธุ์ ท่านจึงเข้าไปช่วยก่อสร้าง และดูแลวัดแทนท่านเจ้า คุณสุธรรมคณาจารย์ในขณะที่ท่านเจ้าคุณเดินทางมาจำพรรษาที่วัด อโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อท่านเจ้าคุณสุธรรมคณาจารย์เดินทางกลับจังหวัด กาฬสินธุ์ ท่านจึงเห็นถึงความวิริยะ และความซื่อสัตย์ต่อครูบา อาจารย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่สามารถฝากฝังวัดวาอาราม ไว้ได้ ท่านจึงชักชวนให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ออกกรุกขมูล วิเวกธุดงค์หาความสงบทางจิต จากจังหวัดกาฬสินธุ์ ผ่านสกลนคร เข้าหนองคาย ไปพักที่วัดหินหมากเป้ง ที่วัดหินหมากเป้งนี้เอง หลวงปู่เทศก์ เทศร์สี (พระราชนิโรธรังสี) ได้ปลุกต้นสักทอง ไร่ไว้มากมาย ท่านเจ้าคุณจึงสั่งให้หลวงปู่เก็บเอาลูกสักทองใส่ย่าม ไว้จำนวนมาก โดยที่ท่านให้เหตุผลว่า “เก็บไว้เถิด ต่อไปจะได้ใช้

ประโยชน์” เมื่อท่านพำนักที่วัดหินหมากเป้งได้ระยะเวลาพอสมควร จึงเดินทางต่อไปที่ประเทศลาว แล้วเที่ยวรุดตงค้อยู่จนใกล้พระราช กาลจึงเดินทางกลับจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อใกล้เข้าพระราชอาณาจักร ได้รับการอาราธนาให้ไปสร้างวัดใหม่ ที่บ้านคำคา อำเภอสหัสขันธ์ ซึ่งขณะนั้นมักเรียกกันว่า อำเภอใหม่ และให้ชื่อวัดใหม่โดย ถือเอานิมิตลูกสักทอง ที่เก็บใส่ย่ามมาตั้งแต่วัดหินหมากเป้ง มาปลูกแล้วตั้งชื่อวัดว่า “วัดป่าสักกะวัน”

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ทางราชการได้มีโครงการกั้น แม่น้ำลำปาวทำเขื่อนเพื่อผลิตไฟฟ้าและใช้ประโยชน์จากน้ำ จึงได้ มีการประกาศให้ประชาชนในพื้นที่อำเภอเมืองและชาวอำเภอสหัสขันธ์ ซึ่งเป็นเขตเขื่อนที่น้ำจะท่วมถึง ได้อพยพขึ้นบนที่สูง เพื่อจับจองพื้นที่ใหม่ ซึ่งวัดป่าสักกะวันก็อยู่ในเขตน้ำท่วมนั้นด้วย จึงได้ย้ายวัดไปยังสถานที่ที่ทางนิคมสร้างตนเองลำปาวจัดสรรให้ แต่ปรากฏว่า พื้นที่ที่ทางราชการจัดสรรให้ เป็นที่รกร้างว่างเปล่า และเป็น ที่ใกล้ชุมชนในอนาคต ใกล้ทางสัญจร จึงขอเปลี่ยนที่ใหม่เพราะ พื้นที่ดังกล่าวไม่สัปปายะ เป็นที่พลุกพล่านของผู้คน ไม่เหมาะ แก่การบำเพ็ญสมณธรรม นายอำเภอสหัสขันธ์ในสมัยนั้นจึงนิมนต์ ให้หลวงปู่ขึ้นรถส่วนตัวของท่านเพื่อเลือกหาสถานที่เพื่อสร้างวัด

เมื่อนั่งรถผ่านภูกุ่มข้าวพระเดชพระคุณหลวงปู่จึงขอลงสำรวจพื้นที่ และตกลงเลือกสถานที่นี้เพื่อสร้างวัด ทั้ง ๆ ที่ภูกุ่มข้าว ไม่มีสายน้ำหรือตาน้ำเพื่อใช้สอยเลย อีกทั้งเป็นสถานที่กั้นดาร์ ลำบาก (ในสมัยก่อนคนกาฬสินธุ์ เรียกอำเภอสหัสขันธ์ ว่า อำเภอสหัสสากรรจ์) ไม่มีต้นไม้ใหญ่ มีเพียงต้นไม้ขนาดเล็ก

ที่ชื่อว่า “ต้นเพ็ก” เท่านั้นเอง แต่หลวงปู่ท่านก็เลือกสถานที่
แห่งนี้ โดยให้เหตุผลว่า ท่านไกลผู้คน นายอำเภอจึงได้อนุมัติ
ที่หลวงปู่จะพัฒนาสถานที่นี้ และกล่าวคำถวายสถานที่ให้หลวงปู่ดูแล
ดูแลทั้งลูก หลวงปู่ก็รับไว้ด้วยความยินดี ท่านจึงได้มาพัฒนาที่
กุฎุมข้าว และได้เปลี่ยนชื่อวัดที่สร้างขึ้นใหม่ในที่แห่งนี้จาก
“วัดป่าสักกะวัน” เป็น “วัดสักกะวัน” แล้วท่านก็เริ่มปลูกต้นไม้
เจาะหาน้ำบาดาล และขุดสระ สร้างเสนาสนะ มีศาลาการเปรียญ
และอุโบสถ เป็นต้น จนได้เจริญรุ่งเรืองสืบมาจนถึงปัจจุบัน และ
วัดสักกะวันก็มีชื่อเรียกที่ติดปากชาวบ้านว่า “วัดกุฎุมข้าว” นับ
ตั้งแต่นั้นมา

ประวัติความเป็นมาของหลวงพ่อบันดาลฤทธิผล

หลวงพ่อบันดาลฤทธิผล หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า หลวงพ่อบ้านด่าน เป็นพระพุทธรูปโบราณ ปางมารวิชัย สมัยทวารวดี ประดิษฐานในวัดสักกะวัน เขิงภูกุ่มข้าว นักท่องเที่ยวสามารถแวะสักการะก่อนไปยังแหล่งไดโนเสาร์ภูกุ่มข้าว แต่เดิมนั้น หลวงพ่อบ้านด่านประดิษฐานอยู่ริมบึงโดน อำเภอสหัสขันธ์ สมัยนั้นยังเป็นป่า ไม่มีหมู่บ้าน ต่อมา ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีการสร้างเขื่อนลำปาว ส่งผลทำให้น้ำเอ่อขึ้นไปท่วมบริเวณที่หลวงพ่อบ้านด่านประดิษฐานอยู่ ท่านพระญาณวิสาละเถร ที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์ และนายอำเภอสหัสขันธ์ พร้อมด้วยพ่อค้า ประชาชนชาวอำเภอสหัสขันธ์ จึงพากันไปนิมนต์หลวงพ่อบันดาลฤทธิผล เพื่อไปประดิษฐานที่วัดสักกะวัน เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ และเมื่อก่อตั้งอำเภอสหัสขันธ์ ประชาชนแถวนั้นก็พากันกราบไหว้บูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียน มีลายแทงเขียนเป็นหนังสือขอมไว้ที่ฐานองค์พระ มีเนื้อความว่า หลวงพ่อบันดาล ตัวหนังสือขอมไม่มีไม้เอกไม้โท คนสมัยนั้นแปลกันไม่ออก ก็พากันเรียกว่า หลวงพ่อบ้านด่าน

หลวงพ่อบันดาลฤทธิผล หรือ หลวงพ่อบ้านด่าน นี้มีประวัติเล่าสืบ ๆ กันมาว่า ในสมัยที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์ได้เสด็จเข้าพระนิพพาน นานได้ ๘ พระวรรษา (วรรษา อ่านว่า วัดสา หมายถึง พรรษา, ฤดูฝน, ปี) พระมหากัสสปมหาเถรอาจารย์ ได้ปริวิตกในดวงมัลลย์ว่า เมื่อครั้งพระพิชิตมารได้รับสั่ง ให้เอาพระอูรังคะธาตุ (คำบาลี “อูรังคะธาตุ”) คือ กระดูกห้าวอกแห่งพระองค์ไปประดิษฐานไว้ที่กัปปนคิริ (คำบาลี : กัปปนคิริ อ่านว่า กะปะนะ แปลว่า กำพ้อ)

ภูเก้าพราวดินแดนสุวรรณภูมิ พระองค์ผู้ทรงอุดมคติเป็นอาจิณ
จึงได้เรียกประชุมพระอริยสงฆ์ได้ ๕๐๐ รูป เดินทางผ่านฟ้าโดย
นภาภาสตาลงหยุดพักที่เมืองหนองหาน พระยาหนองหานกับ
นางเวงผู้เป็นมเหสีเอกจึงได้ต้อนรับอุปัฏฐากตามฐานานุกรม และมี
การก่อดูพระธาตุเจดีย์เพื่อรับบรรจุพระธาตุนั้น แต่พระคุณท่านมิได้
โปรดตามพระประสงค์ เพราะไม่ใช่พระพุทธรูปแต่เดิม จึงให้
พระอรหันต์ที่ติดตามมา ไปเอาพระอังคารธาตุ (คือ ถ้ำถ่านจากการ
ถวายเป็นเพลิงพระพุทธรูป) จากเมืองกุสินารามาบรรจุไว้แทน
ได้นามว่า พระธาตุนารายณ์เจงเวง และ พระธาตุกุเพ็ก มาจวบจน
ทุกวันนี้

จากนั้นพระมหากัสสปะพร้อมด้วยหมู่พระอริยสงฆ์ทั้ง ๕๐๐
รูป จึงเดินทางต่อไปที่ภูเก้าพราวดตามพระพุทธรูปประสงค์ แล้วพระ
อรหันต์ก็เริ่มสถาปนา (หมายถึง การแต่งตั้ง, การก่อสร้าง, การตั้งขึ้น)
ภูเก้าพราวดให้เป็นพระธาตุ เพื่อบรรจุพระอรังคธาตุไว้ (ปัจจุบัน คือ
พระธาตุพนม) ในการนั้นได้มีท้าวนางเจ้าพระยาทั้ง ๕ ได้ร่วมบุญกิจ
ด้วย ได้แก่ พระยาสุวรรณภิงคาร เจ้าเมืองหนองหานหลวง, พระยา
คำแดง เจ้าเมืองหนองหานน้อย, พระยาจุลณีพรหมทัต เจ้าเมือง
จุลณีพรหมทัต, พระยาอินทปัฐ เจ้าเมืองอินทปัฐนคร และพระยา
นันทเสน เจ้านครศรีโคตรบูร

ข่าวการมงคลนี้ได้ขจรขยายออกไปสู่บ้านน้อยเมืองใหญ่
แต่ละแห่งแต่ละที่เมื่อได้รับข่าวนี้ ก็ล้วนแต่เกิดปีติมงคลในจิตใจ
จึงได้รวบรวมข่าวของ เงินทอง เพชรนิลจินดาเพื่อมาร่วมก่อร่วม
สร้างพระธาตุดองค์นั้นให้สำเร็จ ในจำนวนนั้น มีคณะจากแผ่นดิน

ทวาราวดีได้เดินทางมาเพื่อร่วมสร้างพระธาตุด้วย และได้เดินทาง
มาพักที่ข้างบึงโดน เมื่อตื่นเช้าก็รับประทานอาหารเช้า เก็บสัมภาระ
เพื่อจะเดินทางต่อ ขณะจะเดินทางต่อนั้น ก็ได้มีคณะเดินทางอีก
คณะหนึ่ง เดินทางสวนมา จึงได้ไต่ถามถึงที่ไปที่มา ได้รับคำตอบว่า
“พวกท่านอย่าได้ไปต่อเลย หนทางแสนทุรกันดาร ข้ามภูเขาสูง
ทั้งไข้ป่า อสรพิษ และสัตว์ร้ายนานาชนิด พวกผมเดินทางไป
ล้มตายกันก็มาก ขากลับมาก็ล้มตายมากมาย ที่สำคัญ พวกผม
ร่วมกันสร้างพระมหาธาตุเจดีย์ พระธาตุพนมจนสำเร็จแล้ว และ
ได้ทำพิธีเฉลิมฉลองแล้ว จึงเดินทางกลับมา”

ความโศกเศร้าโศกาอาดูรได้หลั่งไหลมาสู่คณะเดินทางจาก
ทวาราวดี ความเสียอกเสียใจ พรั่งพรั่งไปทั่ว ด้วยเหตุเพราะเสียความ
ตั้งใจที่จะมาสร้างบุญใหญ่ ความหวังได้ล่มสลายลงไป เมื่อสร้าง
จากอาคารเส้าโศกแล้ว จึงได้ตกลงกันว่า จะไม่เอาสมบัติใด ๆ
กลับบ้านกลับเมือง จะขออน้อมถวายเป็นพุทธบูชา แต่เนื่องด้วย
ความห่างไกลจากแหล่งวัสดุในการก่อสร้าง จึงได้หาศิลาแลงมา
ทำเป็นแผ่น ขุดหลุมลงเป็นทรงลูกบาศก์ เอาหินปิดทุกด้านไว้
แล้วเอาศิลามาแกะเป็นพระพุทธรูปนิมิตนั่งดินไว้ ฝากกับพระแม่
ธรณีไว้ว่า “ขอฝากพระพุทธรูป และสมบัติเหล่านี้ไว้เป็นสมบัติ
ของพระศาสนา หากมีผู้มีใจคดเลี้ยวไม่มีจิตใจเพื่อ
พระศาสนา ขาดบุญญาบารมี อย่าให้มาเอาไปได้ กาลเบื้องหน้า
หากมีผู้ใดเป็นผู้มากด้วยบุญญาธิการ เป็นผู้อุทิศตนต่อ
พระศาสนาแล้วไซ้ ขออุทิศสมบัติและพระปฏิมาองค์นี้
บูชาแก่ท่านผู้นั้น ให้นำไปค้าชาติค้าพระศาสนา ขจัดเภทภัย
ให้แก่ผู้คนทั้งหลาย” เมื่อฝากฝังกับพระแม่ธรณีแล้ว จึงเดินทาง

กลับบ้านเมืองของตน

พระพุทธรูปที่สร้างขึ้น หรือ “หลวงพ่อบ้านด่าน” องค์นี้ ได้ประดิษฐานอยู่ที่ริมบึงโดนมาเป็นเวลายาวนาน โดยที่บริเวณฐานล่างของพระพุทธรูป มีรูปพระ องค์ขนาดย่อม ๆ อยู่ เป็นรูปลักษณะพระสาวกศิระชะโล้น ไม่มีเกศเหมือนพระพุทธรูปทั่วไป ชาวบ้านจะเรียกว่า “**เนรอุปัฏฐากของหลวงพ่อบ้านด่าน**” เมื่อชาวบ้านมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ ใครจะหาทางออก ต้องไปถามกับหลวงพ่อ การถามกับหลวงพ่อนั้น ต้องยกเนรองค์นี้เสี่ยงทาย ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เมื่อทางราชการจะกั้นแม่น้ำ ทำเขื่อนลำปาว ชาวบ้านกลัวหลวงพ่อจะจมน้ำ จึงพากันไปเสี่ยงทาย ถามสถานที่ที่หลวงพ่อบ้างมีพระประสงค์จะอยู่ โดยมีการเสี่ยงทายถามตามทิศ ได้ทิศแล้วก็ถามตามเมือง ได้เมืองแล้วก็ถามหาหมู่บ้าน ได้หมู่บ้านก็ถามหาวัด ซึ่งเป็นผลว่าหลวงพ่อบ้างมีพระประสงค์จะมาอยู่ภูคุ้มข้าวถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา

เมื่อมีข่าวดังนั้น ชาวบ้านจึงมานิมนต์พระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ไปรับหลวงพ่อบ้างดาลฤทธิผล (หลวงพ่อบ้างด่าน) มา แต่หลวงปู่ยังไม่ว่าอย่างไร ในขณะนั้นได้มีอดีตนายตำรวจมาอุปสมบทอยู่กับหลวงปู่ จึงขอให้หลวงปู่ไปรับหลวงพ่อบ้างก่อนที่น้ำจะท่วมองค์พระ แต่ขอให้ท่านดำเนินการขออนุญาตจากทางบ้านเมืองให้เป็นลายลักษณ์อักษรเสียก่อน หลวงปู่จึงทำหนังสือขออนุญาต นายอำเภอและเจ้าคณะอำเภอมหานิกาย เพราะองค์พระพุทธรูปได้รับการดูแลโดยคณะสงฆ์มหานิกาย เมื่อได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ท่านพร้อมด้วยคณะญาติโยมศิษยานุศิษย์จึงพากันไปอัญเชิญหลวงพ่อบ้างด่านที่บึงโดน

เมื่อไปถึงปรากฏว่า น้ำกำลังท่วมอีกทั้งคลื่นลมแรง ไม่มีเรือลำใดกล้าพาคณะของพระเดชพระคุณหลวงปู่ไปเลย บังเอิญว่ามีศิษย์ที่เคยบวชกับท่าน ไปรับจ้างขับเรือหางยาวอยู่แถวนั้น เมื่อได้ฟังประสงค์ของหลวงปู่แล้ว จึงพิจารณาว่า หากอาจารย์เอาหลวงพ่อกลับมาได้ กระผมจะไม่ขอคิดค่าแรงค่าใด ๆ เลย คณะจึงได้เดินทางไปรับหลวงพ่อบ้านด่าน ขณะนั้นน้ำกำลังเอ่อท่วมในที่ต่าง ๆ มีเศษขยะ ใบไม้ลอยเต็มไปหมด มวลหมู่สรรพพืชจับอยู่ตามต้นไม้ ยอดไม้ และโขดหิน เมื่อเดินทางไปถึงปรากฏว่า น้ำได้ท่วมหมดทุกที่ เว้นแต่ที่ ๆ หลวงพ่อบ้านศาลฤทธิผล (หลวงพ่อบ้านด่าน) อยู่เท่านั้นที่ยังไม่ท่วม เหมือนท่านกำลังรออะไรอยู่

เมื่อคณะอัญเชิญพระพุทธรูปเดินทางไปถึง ก็ให้หมอผี (อีสานเรียก หมอธรรม) ทำพิธีขออนุญาต แต่ขณะกำลังทำพิธีอยู่นั้น หมอธรรมก็ตกใจสุดขีด ทิ้งเครื่องเช่นบูชา วิ่งขึ้นไปนั่งบนเรือ ตัวสั่นงันงก อูทานได้แค่ว่า ู ง ๆ ๆ ซึ่งเมื่อทุกคนไปดู ก็ปรากฏว่า เป็นงูตัวสีทอง ใหญ่เท่าลำตาล พันรอบองค์หลวงพ่อบ้านด่านอยู่ พระเดชพระคุณหลวงปู่เมื่อเห็นเหตุการณ์ดังนั้น จึงประกาศว่า “ข้าพเจ้าเป็นพุทธบุตร ที่มาที่วันนี้ ก็เพียงมีประสงค์มารับสมเด็จพ่อ กลับว่าน้ำจะท่วมองค์ท่าน ท่านผู้ที่พิทักษ์รักษาอยู่ที่แห่งนี้ จงรับรู้ไว้ว่า ข้าพเจ้ามิได้ต้องการทรัพย์สินสมบัติใด ๆ ที่อยู่ที่นี้ หากแต่ประสงค์องค์พ่อกับสามเณรของท่าน เพื่อหนีน้ำที่กำลังจะท่วมนี้ พวกท่านจะให้หรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าจะเอาพระนี้ไปอารักขาเอง” จบคำประกาศ ท่านจึงให้คนใช้เลื่อย เลื่อยตรงฐานหลวงพ่อก่อนแล้วก็ให้ผู้ชายกำลังคืออยู่ในวัยฉกรรจ์จำนวน ๔ คน ยกองค์หลวงพ่อกลับมาปรากฏว่าไม่อาจจับได้ ท่านจึงอธิษฐานขอต่อ

เทพเทวาผู้รักษา และยกเอาองค์พระขึ้นเรือมาได้ ในการนั้นได้
อัญเชิญรูปองค์สามเณรอุปัฏฐากมาด้วย และนำมารักษาไว้ที่วัด
สักกะวันจวบจนปัจจุบันนี้

ชาวสหัสขันธ์เคารพนับถือบูชาหลวงพ่อบันดาลฤทธิ์ผล (หลวง
พ่อบ้านด่าน) เป็นอย่างมาก เมื่อถึงเวลาสงกรานต์ ข้าราชการ พ่อค้า
ประชาชน และชาวบ้านต่าง ๆ ในเขตอำเภอสหัสขันธ์ ก็จะพากัน
ประกอบพิธีบูชาสงฆ์ น้ำ ปิดทอง และจุดบั้งไฟ ถวายหลวงพ่อบ้านด่าน
เป็นพุทธบูชาเป็นประจำตลอดมา เมื่อใครเดือดเนื้อร้อนใจ ก็ได้
พึ่งพาหลวงพ่อให้ขจัดปัดเป่าให้เป็นปกติสุข โดยเฉพาะเรื่องทหาร
หลวงพ่อท่านโปรดเป็นที่สุด กาลครั้งก่อนเมื่อมีคนประสงค์จะเป็น
ทหาร จะมาขอพรหลวงพ่อ เพื่อจับใบดำใบแดง ไม่เคยพลาดเลย
สักราย หรือมีคนเดินทางไปเกณฑ์ทหาร แค่มานอานาเขตบึงโดน
ก็จับฉลากได้เป็นทหาร ฉะนั้นผู้ไม่ประสงค์จะเป็นทหารจะเดินทาง
หลีกเลี่ยงโดน โกลแค่นั้นก็ต้องเดินทางอ้อมไป เพราะกลัวในฤทธิ์
หลวงพ่อนั่นเอง

ประวัติการพบวิญญาณไดโนเสาร์ด้วยวิญญาณสมาธิ

ในขณะที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่ไดโนเสาร์) กำลังดำเนินการก่อสร้างวัด สั่งสอนผู้คน พุทธศาสนิกชน สอนปริยัติธรรมแก่พระภิกษุ สามเณร และ บริหารการปกครองคณะสงฆ์อยู่นั้น ท่านก็ไม่ทิ้งการปฏิบัติ ในทางการอบรมจิต ทำสมาธิภาวนา เมื่อมีเวลาว่าง ท่านจะขึ้น บนยอดภูเก้าแก้ว กางกลด นั่งสมาธิครั้งละ ๑๕ วัน โดยไม่ฉันอาหาร ไม่เข้าห้องน้ำถ่ายหนักถ่ายเบา อยู่ในอิริยาบถเดียว อบรมจิตใจ ตนเองอย่างนี้ โดยวิธีนี้เรียกว่า การเข้า “ปฏิสังขลัมภ์” มีเพียงบางวันที่สามเณรจะเอายาต้มไปส่ง แต่ถ้าเห็นหลวงปู่ไม่เปิดกลดก็จะกลับลงมาโดยไม่ได้ถวายยาต้มนั้น ในบางปีท่านฉันภัตตาหารเพียงวันเข้าพรรษา และวันออกพรรษาเท่านั้น

ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๔ พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้พบ นิमितโอกาส คือ พบแสงสว่างที่ใสมาก เป็นแสงที่ท่านไม่เคยพบ ในโลกนี้ สว่างไปทั่วโลกธาตุ สว่างทั้งจักรวาลมองทะเลภูเขา มองทะเล ดันไม้ มองเห็นทุกอย่าง อยากเห็นสิ่งใดก็เห็นไปหมด แล้วก็ปรากฏ สัตว์ชนิดคอยาว ตัวใหญ่กว่าช้าง เท้าใหญ่เท่ากระบุง เดินไปเดินมา ในบริเวณภูเก้าแก้วกินยอดไม้ เล่นน้ำ และล้มลงตาย ขณะที่เห็น มีลักษณะเป็นเหมือนฟิล์มหนังกลางแปลงในสมัยก่อน พอสัตว์นั้น ตายลงก็หมดม้วนพอดี เป็นอย่างนี้อยู่ ๒ - ๓ ครั้ง ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ก็มีลักษณะเดียวกัน

ครั้งสุดท้าย (พ.ศ. ๒๕๓๗) พระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าปฏิสนธิได้เพียง ๓ วันเท่านั้น ท่านก็ได้เห็นนิมิตในลักษณะเดิม เมื่อเห็นจบก็มีเสียงมาบอกว่า จะขอมายู่ด้วย เตรียมตัวไว้ พรุ่งนี้จะมีฝนมาจากทิศอุดรท่าใหญ่ “ผมจะมากับฝน” ท่านจึงเก็บบาตร และกลดลงจากยอดเขา สั่งให้พระเณรเก็บสิ่งของไปไว้บนกุฏิ เวลาประมาณเที่ยงวัน ฝนก็เริ่มตั้งเค้าและตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ท่านได้กางร่มเดินออกมาตรวจบริเวณวัดขณะฝนตก ร่มที่ท่านกางโดนลมพัดจนหักและปลิวไปกับลม เหลือเพียงด้ามร่มเท่านั้น บริเวณวัดมืดไปหมด มองสิ่งใดไม่เห็น ท่านจึงนั่งลงตรงที่เห็นสัตว์นั้นตายในนิมิต ฝนตกกว่า ๓ ชั่วโมงจึงเริ่มซา และหายไปในที่สุด จากฟ้าที่มืดก็ปรากฏแสงสว่างขึ้นมา แผ่นดินที่เคยสูงโดนน้ำเซาะ จนเห็นเป็นกระดุกขึ้นใหญ่หลายสิบขึ้น กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในบริเวณที่ท่านนั่ง ท่านก็สั่งให้คนเก็บกระดุกนั้นไว้และส่งข่าวไปยังนายอำเภอเพื่อมาตรวจสอบทางอำเภอจึงส่งข่าวไปยังศูนย์วิจัยไดโนเสาร์ที่อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น เจ้าหน้าที่ได้มาตรวจสอบปรากฏว่าเป็นไดโนเสาร์พันธุ์กินพืชที่ใหญ่ เก่าแก่ และสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่มีการค้นพบมา และได้รับการตั้งชื่อเพื่อเทิดพระเกียรติในเวลาต่อมาว่า “อีสานโนซอร์ส สิริธรเน่”

ต่อมามีการแจ้งว่า จะขอทำการขุดค้นเพิ่มเติม จึงกราบเรียนถามองค์หลวงปู่เพื่อชี้จุดที่เห็นในนิมิตเพิ่มเติม ท่านจึงได้ชี้ไปที่ต้นไม้ทางทิศเหนือของวัด ก็พบฟอสซิล (Fossil) ไดโนเสาร์อีกหลายตัว ปัจจุบัน คือ “อาคารหลุมขุดค้นไดโนเสาร์พระญาณวิศาลเถร” เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ผู้ค้นพบครั้งแรก อีกทั้งยังมีการรวบรวมฟอสซิลไดโนเสาร์จากทั่วสารทิศมารวมไว้ที่

วัดสักกะวัน และก่อสร้างพิพิธภัณฑเพื่อศึกษาเกี่ยวกับสัตว์โลก
ล้านปี ได้รับพระราชทานนามว่า “พิพิธภัณฑสิรินธร” คณะ
ศิษยานุศิษย์ ลูกหลานจึงถวายนามพระเดชพระคุณหลวงปู่ว่า
“หลวงปู่ไดโนเสาร์” (แต่เดิมท่านชื่อ พระหา ภายหลังได้รับถวาย
ตำแหน่งพระฐานานุกรมในตำแหน่ง พระสมุห์ ชาวบ้านจึงให้ชื่อว่า
พระอาจารย์สมุห์หา ภายหลังเมื่อมีการถวายสัญญาบัตรพัดยศ
เป็นพระครูสัญญาบัตรที่พระครูวิจิตรสหัสคุณ ชาวบ้านก็เรียก
หลวงตาวิจิตร เมื่อท่านค้นพบไดโนเสาร์ชาวบ้านจึงนิยมเรียกท่านว่า
หลวงตาวัดไดโนเสาร์ เมื่อเรียกบ่อย ๆ จึงเหลือแต่หลวงตากับ
ไดโนเสาร์ แต่คณะศิษย์ในภายหลังไม่อาจเรียกท่านว่าหลวงตาได้
เพราะคำว่าหลวงตา คือคนที่มีครอบครัวแล้วมาอุปสมบท จึงเรียก
ท่านว่า หลวงปู่ไดโนเสาร์ จวบจนปัจจุบัน)

ปัจจุบันพระเดชพระคุณหลวงปู่มีอายุกว่า ๙๐ ปีแล้ว
แต่ยังคงบำเพ็ญสมณธรรมโปรดศิษยานุศิษย์อยู่มิได้ขาด คนมีปัญหา
เดือดเนื้อร้อนใจก็มาหาท่าน ให้ท่านได้ช่วยเหลือ ท่านก็เมตตา
ช่วยเหลือทุก ๆ รายไป ท่านพำนักอยู่ที่ วัดสักกะวัน (ภูคุ้มข้าว)
ตำบลโนนบุรี อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

ธัมมะสภาจฉากบ้หลวงปู่โตโนเสาร์

๑. ของดีกับคนดี

โยม : หลวงปู่ครับ ตะกรุดหลวงปู่ดีด้านไหนครับ

หลวงปู่ : ดีหมดแหละ ขึ้นชื่อว่าวัตถุมงคลดีหมดแหละ ดีกว่าวัตถุ
อัปมงคล

โยม : แล้วทำยังไงถึงรู้ว่า วัตถุมงคลอันนี้ อันนั้นขลังล่ะครับ

หลวงปู่ : คุณเชื่อไหม คุณเชื่อไหม ถ้าคุณเชื่อมั่นดีหมดแหละ
ถ้าคุณมีศรัทธา แม้แต่ขี้หมายังมีฤทธิ์เลย แต่ถ้าคุณไม่มีศรัทธา แม้จะ
ลอยลงมาจากฟ้าก็ช่วยคุณไม่ได้ เหมือนโทรศัพท์โทรไปไม่มีใครรับ
ก็คุยกันไม่ได้ เขาโทรมาเราไม่รับก็คุยกันไม่ได้ มันต้องประกอบกันนะ
หาว่าแต่ของนั้นไม่ดี ของนี้ไม่ดี เจ้าของไม่ดีก็ไม่ว่า.....

ถ้าคุณมีศรัทธา
แม้แต่ขี้หมายังมีฤทธิ์

๒. ภาชนะเก็บบุญ

โยม : หลวงปู่เจ้าชา ตีใจเหลือที่ได้มาทำบุญกับหลวงปู่ ทำบุญกับพระ
สุปฏิปันโน

หลวงปู่ : อ้อ

โยม : ไปทำบุญที่ไหนก็ไม่สุขใจเท่าทำบุญกับหลวงปู่ เย็นกายเย็นใจ
ได้บุญเยอะ

หลวงปู่ : ทำบุญที่ไหนก็ดีหมดนั่นล่ะ ได้บุญหมดนั่นล่ะ ตีแต่ว่า
ทำบุญกับวัดนี้กับพระนี้ เหมือนจะได้บุญน้อย ทำบุญกับวัดนั้น
กับพระนั้นเหมือนจะได้บุญมาก ได้บุญมากหรือบุญน้อยบ่สำคัญดอก
สำคัญว่า... ที่เก็บบุญของคุณนั้น เก็บบุญอยู่บ่...ที่เก็บบุญมันเก็บ
บ่อยู่ ก็เที่ยวทำบุญไป มันก็ไหลออกไป จำไว้เด้อเก็บบุญไว้ในใจ
อย่าให้ไหลออกทาง ตา หู จมูก ลิ้น กายเด้อ รักษาใจให้สะอาด
บุญเราจะได้สะอาดไปด้วย เพราะบุญอยู่ในใจได้

ได้บุญมากหรือบุญน้อยบ่สำคัญดอก
สำคัญว่า...
ที่เก็บบุญของคุณนั้น เก็บบุญอยู่บ่

๓. ถูกชด้อย่าเลิกดี

อุปัฏฐาก : ขอโอกาสครับผม

หลวงปู่ : หือ

อุปัฏฐาก : มือนี่เลขดีครับผม (วันนี้เลขดีครับผม)

หลวงปู่ : เลขดีจังได้ (เลขดียังไง)

อุปัฏฐาก : มือนี่มือ ๒๓. ๔. ๕๖ ครับผม ถูกชดดี เลขเรียง
(วันนี้ วันที่ ๒๓ เดือน ๔ ปี ๕๖ ครับผม ถูกชดดี เลขเรียง)

หลวงปู่ : หี หี คุณเอ๊ย... อย่าไปติดข้องกับวันเวลาเด้อ เกิดเป็นคน
อย่าอาศัยเล็ก (ถูกชด) ดี คนเล็ก (ถูกชด) ดี มีตะเสื่อมกับเสียว อย่าเป็น
คนคอยตะเล็ก (ถูกชด) ดี ให้เป็นคนเริ่มดี อย่าเลิกดี เข้าใจบ่ เริ่มดี
เริ่มมันทุกมือ อย่าคอยโอกาสเวลา เวลามันกะแล่นไปของมัน
ถ้าตะมือตะเว่น มือนั้นมือนี่ มันกะมีตะเล็กดี บ่มีเริ่มดี จักเทื่อทอ
นั้นแหลว

(หี หี คุณเอ๊ย... อย่าไปติดกับวันเวลานะ เกิดเป็นคนอย่า
อาศัยเล็ก (ถูกชด) ดี คนเล็ก (ถูกชด) ดี มีแต่เสื่อมกับเสียว อย่าเป็นคน

คอยแต่เลิก (ถูกซ์) ดี ให้เป็นคนเริ่มดี อย่าเลิกดี เข้าใจไหม เริ่มดี
เริ่มมันทุกวัน อย่าคอยโอกาสเวลา เวลามันก็เดินไปของมัน รอวันรอ
เวลา วันนั้นวันนี้ มันก็มีแต่เลิกดี ก็ไม่มีเริ่มดีเท่านั้นแหละ)

คุณเอ๋ย... อย่าไปติดข้องกับวันเวลาต่อ
เกิดเป็นคนอย่าอาศัยเลิก (ถูกซ์) ดี..
ให้เป็นคนเริ่มดี เริ่มมันทุกมือ อย่าคอยโอกาสเวลา

๔. เหตุเกิดตอนนั้นเข้า

หลวงปู่ : พากันมาตะไสละพ่อออก

(มาจากไหนกันโยม - พ่อออก เป็นคำพระพูด แทนตัวโยมผู้ชาย)

โยม : มาตะค้ำม่วงครับผม (มาจากค้ำม่วงครับผม)

หลวงปู่ : พากันมาหยังละ (พากันมาทำอะไร มีธุระอะไร)

โยม : พากันมาราบมาไหว้ มาขอบารมีหลวงตานี้แหละขะน้อย
(มาขอบารมีหลวงตาครับผม - ขะน้อย เป็นคำลงท้าย เหมือนคำว่า
ครับผม)

หลวงปู่ : อือ ดี

โยม : หลวงตาครับ เอ่อ.. เอ่อ.. ไกลสิ้นเดือนแล้ว บมีโตดีจักโตแนบ้อ
ขะน้อย (หลวงตาครับ ไกลสิ้นเดือนแล้ว ไม่มีตัวดี ๆ บ้างหรือครับผม
- บ้อ เป็นคำต่อท้าย ตรงกับภาษากลาง = หรือ, เหนือ)

หลวงปู่ : หือ หยังละโตดี มาขอโตดี โตเจ้าของบตีบ้อ
(หือ ตัวดีอะไรละมาขอตัวดี ตัวคุณไม่ดีหรือ)

โยม : บ่แม่น่จะน้อย อยากรได้โตดี ๆ จัก ๓ โตนั้นเหม
(ไม่ใช่ครับผม อยากรได้ ๓ ตัวเด็ด ๆ ครับผม)

หลวงปู่ : โอ้... พ่อออก มาวัดมาขอเลขสำมาเขกหัวพระ มาวัดมา
หาหวยสำเอาความชวยมาให้พระ วัดนี้มีเลขดีให้ อยากรได้ไปฝัน
เอาเตอ เบิ่งใจเจ้าของนั้น เบิ่งดี ๆ สีได้โตดี บ่เข้าใจโต แม่นได้หยังไป
กะบ่ดี ใจอยากรให้มันสุข ใจที่ทุกข์คือใจอยากรได้ บุญบ่เฮ็ดมา วาสนา
กะบ่ส่ง กุศลบ่สั่งสม มันสิออกดอกออกผล มันกะบ่เป็นไปดอกพ้อ
ออก อย่าไปหาโตดีหม่องอื่น คนที่หาโตดีแสดงว่าโตเจ้าของมันบ่ดี
เฮ็ดโตเจ้าของให้มันดี อีหยังมันกะดี เข้าใจบ่

(โอ้... โยม มาวัดมาขอเลขเหมือนมาเขกหัวพระ มาวัด
มาหาหวยเหมือนเอาความชวยมาให้พระ วัดนี้ไม่มีเลขดีให้ อยากรได้
ไปฝันเอานะ ดูใจตัวเองนั้น ดูดี ๆ จะได้ตัวดี ถ้าไม่เข้าใจตัวเองแล้ว
ได้อะไรไปก็ไมดี ใจอยากรให้มันสุข ใจที่ทุกข์คือใจอยากรได้ บุญไม่ทำ
มา วาสนาก็ไม่ส่ง กุศลไม่สั่งสม มันจะออกดอกออกผล มันก็เป็นไป
ไม่ได้หรือโยม อย่าไปหาตัวดีที่อื่น คนที่หาตัวดีแสดงว่าตัวเองมัน
ไมดี ทำตัวของตัวเองให้มันดี อะไรมันก็ดี เข้าใจนะ)

โยม :

เฮ็ดโตเจ้าของให้มันดี
อีหยังมันกะดี เข้าใจบ่

๕. บรรลุธรรมขั้นไหนแล้ว

เย็นวันหนึ่ง มีโยมจากกรุงเทพฯ เดินทางมากราบหลวงปู่ที่วัด และกราบเรียนถามถึงความรู้ความเห็นในธรรมของเธอ

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า โยมว่าโยมได้ฌาน ๔ แล้ว

หลวงปู่ : อ้อ ดี อนุโมทนา

โยม : เจ้าคะ จิตโยมใสไหมเจ้าคะหลวงปู่

หลวงปู่ : ดี ใส

โยม : ตอนนี้โยมรู้สึกว่าย โยมตัดไปได้ ๒ ขั้นแล้วเจ้าคะ

หลวงปู่ : อ้อ ดี

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า ทำอย่างไรถึงจะบรรลุขั้น ๓ ได้เจ้าคะ

หลวงปู่ : การบรรลุณะ มันบ่ยากดอก มันยากตัวอัตตานี้ หากคุณยังนิทานคนอื่นเห็นว่าเขาเลว เราดี ยังเห็นว่า เราบรรลุขั้นนั้นขั้นนี้ได้ ฌานนั้น ฌานนี้ นี่ตัวอัตตาแท้ การแสวงหานั่นละ ตัวที่คุณต้องละอย่าไปอยากได้ขั้นนั้นขั้นนี้ ฌานนั้น ฌานนี้เลย แคตัดความ

เห็นแก่ตัวออก ตัดตัวอึดต้อออกได้ ตัดตัวแบ่งเขาแบ่งเรา ตัดกฐี
เขาเลว กุสูงเขาต่ำออกเสียได้ คุณก็บรรลุลแล้ว

โยม :

ตัดตัวแบ่งเขาแบ่งเรา ตัดกฐีเขาเลว
กุสูงเขาต่ำออกเสียได้ คุณก็บรรลุลแล้ว

๖. อาจารย์ใจ

เมื่อวานตอนเย็น มีคณะมาจากกรุงเทพฯ มาเที่ยวกราบไหว้
ครูบาอาจารย์แล้วขอพักที่วัด เมื่อตื่นเช้าจึงได้ถวายภัตตาหารเช้า
และกราบลาเดินทางต่อไป

หลวงปู่ : สะมะณา นัญจะ ทัสสะนัง เอตัมมัง คละมุตตะมัง
การเห็นสมณะผู้สงบเป็นอุดมมงคล มากกราบมาไหว้ครูบาอาจารย์
มันก็ดีอยู่ เทียวหากกราบวัดนั้นวัดนี้ มาทำบุญนอนวัดมันก็ดีอยู่
แต่อย่าลืมครูบาอาจารย์ใกล้ตัว ครูบาอาจารย์ในตัว

อย่าลืมครูบาอาจารย์ใกล้ตัว คือ พ่อแม่ ท่านเป็นครูบา
อาจารย์คนแรก ครูบาอาจารย์ในบ้านยังไม่อุปฐาก ยังกินข้าว
ไม่อิ่ม อย่าไปเที่ยวอุปฐากครูบาอาจารย์ข้างนอก ครูบาอาจารย์
ในตัว คือเจ้าของนั้นละ สมณะ คือผู้สงบ หากความสงบในตัวให้
มันเจอ เมื่อเจอแล้วเรานั้นละสมณะ

เที่ยวหาบุญจากครูบาอาจารย์นอกโต ครูบาอาจารย์ไกลโต
เที่ยวหาของดี หาของมงคล ให้หาครูบาอาจารย์ คือ ความสงบในโต
หาของมงคลในโต ของดีกะอยู่นำโตนั้นละหาให้พอ อย่าเที่ยวแบกไป
หาหม่องอื่น แบกความวุ่นวายไปหาหม่องสงบ ทั้ง ๆ ที่หม่องวุ่นวายกะ
อยู่ฮั้น หม่องสงบกะอยู่ฮั้น เห็นความสงบแล้ว กะให้ความสงบนั้นละ

เทศน์ให้ฟัง บ่มีครูบาอาจารย์ทางใต้เทศน์ให้เฮาฟังแล้วดีท่อกุโร
อาจารย์ใจเจ้าของดอก.....

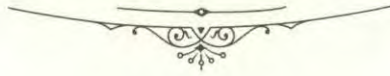
ส่มณะ คือผู้สงบ
หาความสงบในดวงใจให้มันเจอ
เมื่อเจอแล้วเรานั่นละส่มณะ

คนใต้อ่าขันธ์ คนหันหลัง
ไม่ตีใครว่าขันธ์ใคร
ก็โง่หรือฉลาด เห็นขันธ์แหลม
คนหันดีอ คนโง่

แท้จริงคนหมักไม่ใช้ทกข
แท้กูรไผ่ตีความหมักดีด
มาเป็นของตพ จึงเป็นทกข

ผู้ใดตกใจให้ลบความเข็ญ
กลัวได้ สันนิษฐานพ้นจาก
ทุกขทั้งปวง

๗. สามผีที่ควรรักษา

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า โยมจะทำการค้า ทำยังไงจะรวยเจ้าคะ

หลวงปู่ : หือ ทำการค้าหยั่งล๊ะ (หือ ทำการค้าอะไรละ)

โยม : ร้านอาหารเจ้าคะ

หลวงปู่ : อ้อ ออยากรวยให้มี ๓ ผีเด้อ (ออยากรวยให้มี ๓ ผีนะ)

โยม : อ้าว ๓ ผี ยังไงเจ้าคะหลวงปู่

หลวงปู่ : เออ ผีตีน ผีมือ ผีปาก ผีตีนให้เฮ็ดให้ทำเร็วทันใจลูกค้า ผีมือให้แซบให้ถึกปาก ผีปากให้เว้าดี ๆ คนเฮาเขามากินข้าว บ่แม่น เขากินเข้าปากอย่างเดียว เข้าตา เข้าหู เข้าใจนำ จัดร้านให้งาม เว้าให้ดี คั้นได้ ๓ ผี มีแต่รวยอย่างเดียว

(เออ ผีตีน ผีมือ ผีปาก ผีตีนให้ทำให้เร็วทันใจลูกค้า ผีมือให้ร่อย ให้ถึกปาก ผีปากให้พูดดี ๆ คนเราเขามากินข้าว ไม่ใช่เขากินเข้าปาก อย่างเดียว เข้าตา เข้าหู เข้าใจด้วย จัดร้านให้สวย พูดให้ดี ถ้าได้ ๓ ผี มีแต่รวยอย่างเดียว)

 ออยากรวยให้มี ๓ ผีเด้อ

๘. ทำความดีแล้วโดนนินทา

โยม : หลวงปู่ครับ เวลาผมทำความดีแล้วทำไมทุกข์ ไหนว่าทำบุญแล้วสุขล่ะครับผม

หลวงปู่ : แล้วทำไม คุณถึงทุกข์ล่ะ

โยม : เวลาผมทำบุญ หรือทำความดีแล้ว ผมก็สบายใจดีอยู่หรอกครับ แต่เวลาโดนคนเขานินทาเรื่องที่ผมทำที่ไร ก็อดทุกข์ไม่ได้

หลวงปู่ : คุณ มีใครบ้างไม่โดนนินทา

โยม : ไม่มีครับผม

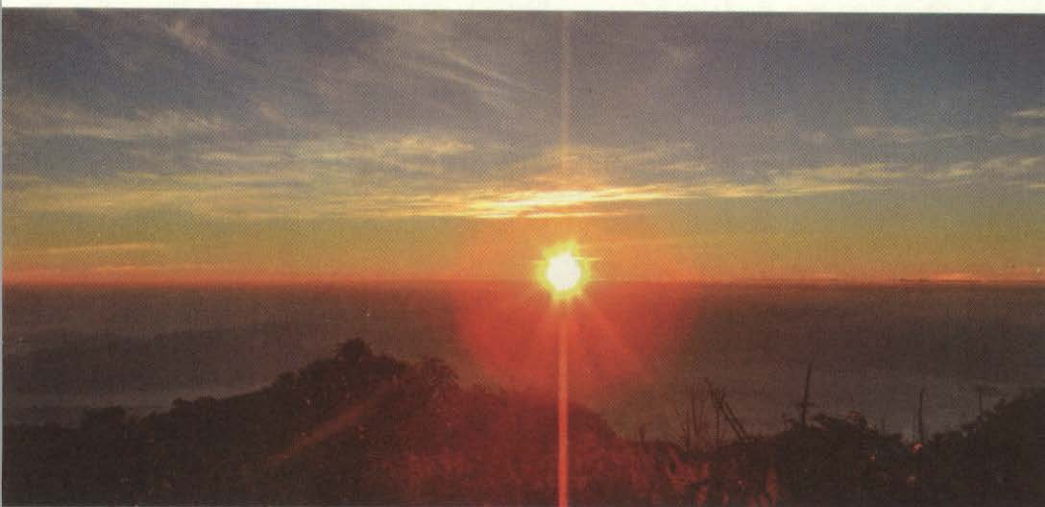
หลวงปู่ : คนทำดีหรือทำชั่ว เขาถูกนินทาไหม

โยม : ถูกเหมือนกัน ครับผม

หลวงปู่ : เราจะทำดี หรือทำชั่ว ก็โดนนินทาทั้งนั้น ขนาดผมยังโดนเลย เขาไม่นินทาเรื่องดี ก็นินทาเรื่องไม่ดี แสดงว่าเราล้วนโดนทั้งหมด ให้ทำใจเหมือนพระอาทิตย์ พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันออก โจรข้ามท้องฟ้าไปตกทางตะวันตกทุกวัน บางคนชอบบางคนไม่ชอบ คนตากผ้าชอบ คนทำงานกลางแดดไม่ชอบ เวลาฝนตก

คนทำนาชอบ คนตากผ้าไม่ชอบ พระอาทิตย์ก็ยิ่งโคจรไปตรงตามหน้าที่ ไม่เห็นพระอาทิตย์หมดกำลังแล้วเลิกโคจรไป คุณทำความดีนะมันดีแล้ว เป็นเรื่องน่าอนุโมทนา แต่ให้คุณทำใจให้เหมือนพระอาทิตย์ ใครจะว่าหรือจะชม ก็ยังทำหน้าที่ของตนเสมอ ไม่หยุดหย่อน เข้าใจนะ

ให้คุณทำใจให้เหมือนพระอาทิตย์
ใครจะว่าหรือจะชม
ก็ยังทำหน้าที่ของตนเสมอไม่หยุดหย่อน

๕. อย่าไปตกนรกกับเขานะ

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า โยมรู้สึกเสื่อมศรัทธากับพระสงฆ์ทุกวันนี้จังเลย
เจ้าค่ะ

หลวงปู่ : ทำไมละ

โยม : ก็มีข่าวไม่ดีเกี่ยวกับพระออกมาบ่อยจังเลย ทั้งมั่วสุม ทั้งเรื่อง
สีกา พระตุ๊ด เณรแต่่ว ล่าสดมีข่าวพระมีเครื่องบินอีก

หลวงปู่ : เขาเอาอะไรทำพระละ

โยม : ไม่เข้าใจเจ้าค่ะ

หลวงปู่ : พระพุทธรูปเขาเอาอิฐ หิน ปูน ทราย ทองคำ เงินทำ
พระเหล่านั้นไม่มีข่าวเรื่องนี้เลย ใช่ไหม

โยม : เจ้าค่ะ

หลวงปู่ : แต่พระอย่างหลวงปู่เขาเอาคนทำ พระสงฆ์อื่นๆ
เขาก็เอาคนทำจึงมีเรื่องแบบนี้ แต่คุณต้องเข้าใจนะเรื่องการปฏิบัติ
เรื่องการพระศาสนาเป็นเรื่องส่วนบุคคล ใครทำดี ผลดีย่อมสนอง
ใครทำชั่ว ผลชั่วย่อมติดตาม คุณเอ๊ย... ความคิดนะเป็นกรรม

ที่ไม่มีวิบากนะ แต่การพูด การกระทำ เมื่อพูด เมื่อทำออกไป แล้วย่อมมีวิบาก ไม่ได้ก็เสีย การที่เขาทำชั่วมันเป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา ถ้าเราไปวิจารณ์ ไปแสดงออกแล้ว เราย่อมมีส่วนในกรรมนั้น เพราะเราเอาใจส่งไปหาเขา แทนที่เขาจะตกนรกคนเดียว เรากลับไปสมัครตกนรกกับเขาด้วย เหมือนที่โยมรู้สึกอยู่ตอนนี้

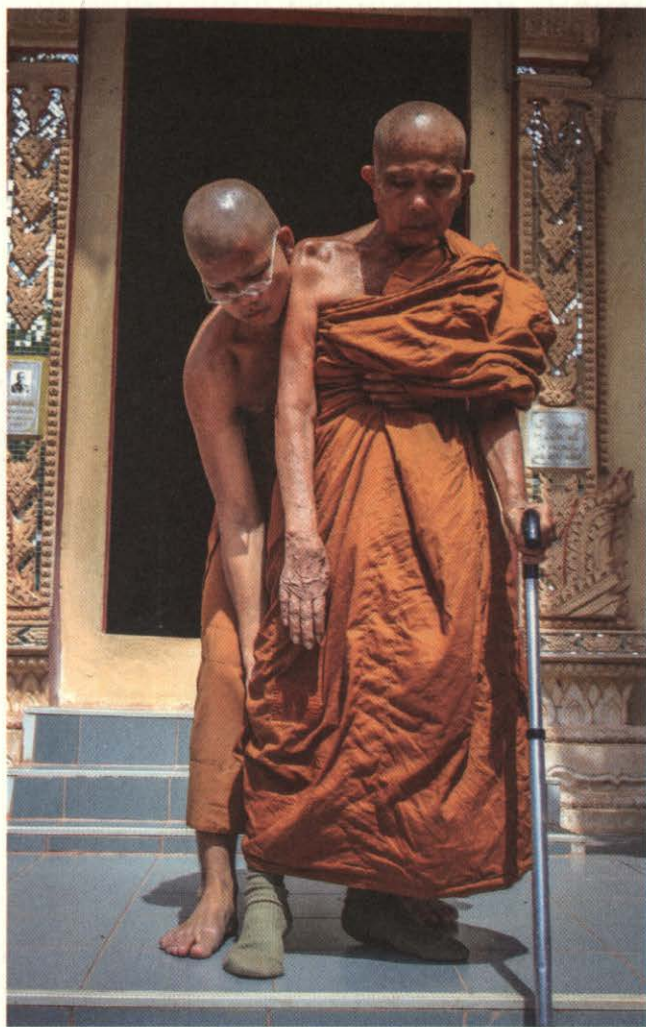
โยม : ยังไงเจ้าคะ

หลวงปู่ : ก็โยมไม่รู้สักทุกข์กับชาวที่ได้รับหรือ

โยม : ทุกข์เจ้าคะ แต่ทุกข์เพราะห้วงศาสนานะเจ้าคะ

หลวงปู่ : ทุกข์ใหม่ละ ทุกข์นั้นละนรกทางใจ อย่างที่อาตมาว่า ส่งจิตออกไปหาเขามันก็ทุกข์ มันก็ตกนรก คุณจำไว้นะ ทุกคนล้วนเดินเข้าหาพระนิพพานเหมือนกันหมด ช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับกำลังบุญ คือความพยายามทำความดี พัฒนาตนเองไปเรื่อย ๆ เหมือนรถที่วิ่งไปกรุงเทพฯ นั้นละ จุดหมาย คือกรุงเทพฯ จะเอารถอะไรไปมันก็ถึงกรุงเทพฯ คุณอาจจะมิบุญมากหน่อยถึงมีรถเก่งซีไปแต่คนอื่นเขาอาจเดินไป แต่มันก็ถึงกรุงเทพฯ เหมือนกัน ช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง สำคัญคือ คุณต้องบังคับบ่วงมาลัยรถเรา อย่าไปออกคำสั่งรถคันอื่น ชับอย่างนี้ ช็อย่างนั้น ต่างคนต่างตั้งหน้าขับไป สักวันต้องถึงกรุงเทพฯ อย่างมัวแต่ไปวิจารณ์เขา พระก็ดีโยมก็ดี การปฏิบัติเป็นเรื่องของบุคคล เขาทำชั่วเขาตกนรก โยมอย่าส่งใจไปร่วมกับเขา อย่าไปร่วมตกนรกกับเขา ตั้งใจปฏิบัติตามหน้าที่ของเรา เจริญพร

ส่งจิตออกไปหาเขามันก็ทุกข์

๑๐. ถวายอะไรได้บุญที่สุด

โยม : หลวงปู่ครับ ถวายอะไรได้บุญมากที่สุด ผมอยากได้บุญมาก ๆ
เวลาทำบุญ

หลวงปู่ : ถวายความอยากได้ของคุณนะ ได้บุญที่สุด

ถวายความอยากได้ของคุณนะ
ได้บุญที่สุด

๑๑. แม่โยมป่วยจะหายไหม

พระครูบาไฟโรจน์ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งมีโยมโทรมาหาท่าน ให้ท่านเปิดลำโพงโทรศัพท์ถวายองค์หลวงปู่

โยม : หลวงปู่เจ้าคะ แม่โยมป่วยหนัก ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล โยมก็อยู่ เลยไม่ได้ไปกราบถามเอง จึงได้โทรมาเจ้าคะ

หลวงปู่ : อ้อ ว่ายังไง

โยม : แม่โยมป่วยหนัก จะหายรีเปล่าเจ้าคะ

หลวงปู่ : ตอนนี้อยู่ไหน

โยม : อยู่โรงพยาบาลเจ้าคะ

หลวงปู่ : หมอตรวจรึยัง

โยม : ตรวจแล้วเจ้าคะ

หลวงปู่ : หมอว่าไง

โยม : หมอว่าหายเจ้าคะ แต่โยมไม่แน่ใจ เลยโทรมากราบขอเมตตา
หลวงปู่ แม่หนูจะหายไหมเจ้าคะ

หลวงปู่ : หาย.....

โยม : สาธุเจ้าคะ กราบนมัสการเจ้าคะ

พระครูบา : หลวงปู่ ทำไม่รู้ว่าหายล่ะครับผม

หลวงปู่ : เอ้า ก็หมอบว่าหายเนาะ

พระครูบา :

พระครูบาท่านเล่าต่อว่า หลวงปู่ชอบพูดเสมอว่า ตัวท่านไม่ใช่ผู้วิเศษ ตัวท่านไม่ใช่เทวดา ท่านไม่เคยเกิดเป็นไดโนเสาร์ ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านเป็นหลวงตาวิจิตร เป็นหลวงตาหา เป็นคนธรรมดาอะไร ๆ ก็มาหาเรา มาถามเรา ดีก็ถาม ชั่วก็ถาม โง่ก็ถาม ฉลาดก็ถาม ขนาดหมอบเขาว่าหาย ยังมาถาม เป็นชาวพุทธอย่ามัวแต่พึ่งคนอื่น มันเสียเกียรติลูกพระพุทเจ้า ท่านให้พึ่งธรรม พึ่งตนเอง

พระพุทฐ คือผู้รู้ทาง พระธรรม คือทาง พระสงฆ์ คือผู้เดินตามทาง เราต้องเดินเองอย่ามัวแต่พึ่งคนอื่น พึ่งแต่หลวงตาหา พึ่งแต่หลวงปู่ไดโนเสาร์ ถ้าไดโนเสาร์ตัวนี้ สูญพันธุ์ไปอีกตัวจะพึ่งใคร พวกคุณจะพึ่งใคร สุดท้ายพวกคุณก็ต้องพึ่งตัวเองอยู่ดี

พระพทธ คือผู้รทาง พระธรรม คือทาง
พระสงฆ คือผู้เดินตามทาง
เราต้องเดินเอง อยามวแต่พึ่งคนอื่น

๑๒. จะสวรรค์ หรือ นรก

วันหนึ่ง มีโยมผู้หญิงท่านหนึ่งเข้ามากราบหลวงปู่ บอกว่ามา
ทำบุญแถวอีสาน แล้วกราบเรียนถามหลวงปู่ถึงสถานการณ์ปัจจุบัน
ที่เธอกำลังทุกข์ใจ

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า โยมทำบุญสนับสนุนกิจการพระศาสนา
ทุกอย่าง ตั้งแต่นิมนต์พระมาเทศน์ที่บริษัท ถวายรถ ถวาย
ของ ถวายปัจจัย หลงเชื่อว่าพระรูปนั้นเป็นพระอรหันต์ตามที่
เค้าโฆษณากัน แต่พอเรื่องจริง กลับเป็นเพียงคนในผ้าเหลืองที่
เอาสวรรค์มาขาย นิพพานมาล่อ เพื่อความสุขสบายของตนเอง
อย่างนี้โยมจะได้บุญหรือไม่เจ้าคะ แล้วโยมจะเป็นบาปที่สนับสนุน
เขาทำความชั่วรีเปล่า

หลวงปู่ : เหอะ ๆ เจ้าคิดมากไปรีเปล่า

โยม : ก็นั่นสิเจ้าคะ โยมจึงทุกข์เหลือเกิน กลัวบุญที่ทำไปไม่ได้บุญ
กลัวบาปที่ทำโดยไม่รู้ตัว

หลวงปู่ : ตอนถวายเขาไปนั้น มีความคิดยังไง

โยม : ก็ศรัทธาท่านเจ้าคะ ถึงทุ่มเทถวาย

หลวงปู่ : คุณ ฉันทอาศัยคำพระพุทธเจ้าดอกนะ ท่านว่า นัตถิ จิตเต

ตามรอยหลวงปู่กัมมขำว (ฉบับปรับปรุง) ๕๐

ปะสนันนัมหิ อัมปะกานามะทักขินา แปลว่า เมื่อจิตของคุณเลื่อมใสแล้ว บุญที่ชื่อนั้นน้อยย่อมไม่มี ตอนที่คุณถวายคุณมีศรัทธามาก นั่นเป็นเรื่องอดีต บุญที่เกิดขึ้นในอดีต มันเป็นบุญมหาศาล แต่ปัจจุบันคุณเสื่อมศรัทธาจากท่านแล้ว มันเป็นปัจจุบันไม่ใช่อดีต เรื่องแล้วก็แล้วกันไป เป็นบุญแล้ว เราไม่แก้ไขแล้ว ส่วนการสนับสนุนเขาทำบาปไปหมอย่างนั้น ยาสีฟันชุดนี้ที่โยมถวายมา โยมก็เอาคืนไป

โยม : โยมไม่เอาคืนหรือเจ้าคะ เพราะโยมถวายหลวงปู่แล้วนี่ เป็นของหลวงปู่แล้ว

หลวงปู่ : เอ้า ก็คุณถวายมาแล้ว อาตมาจะเอาไปทำอะไรก็เรื่องของอาตมานี้ จะให้คืนโยม ก็เป็นสิทธิ์ของอาตมา ถ้าคุณถวายมาแล้ว ยังตามมาบอกอาตมาว่า ต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ ก็แสดงว่ามันยังเป็นของคุณอยู่ มันยังไม่ใช่ของอาตมา ของที่คุณถวายไปแล้วมันเป็นบุญแล้ว คนที่รับเขาจะเอาไปทำบาปหรือทำบุญ มันเป็นเรื่องของเขา เราให้แล้ว เราได้บุญแล้ว ขาดจากความ เป็นเจ้าของของเรา เขาจะเอาไปทำดี มันก็ดีแก่เขา เอาไปทำชั่ว มันก็ชั่วแก่เขา

ในสมัยหนึ่งพระเจ้าพรหมทัตใส่บาตรพระวันละ ๕๐๐ รูป ท่านทำของท่านประจำ มีชี้เมาคนหนึ่งอยากหาอาหารง่าย ๆ จึงโกนหัวห่มผ้าเหลืองไปบิณฑบาต พระเจ้าพรหมทัตได้เห็นก็ศรัทธามากเหลือเกิน เพราะพระรูปนี้หน้าแดงเหมือนลูกตำลึง ดูราศีเปล่งปลั่ง ก็ศรัทธาน้อมถวายอาหาร แล้วสั่งให้อำมาตย์ติดตามไปดูว่า ท่านเป็นมนุษย์หรือเทวดา เพราะราศีท่านผ่องใสเหลือเกิน

ถ้าท่านเหาะไป แสดงว่าท่านเป็นเทวดา ถ้าท่านดำดิน แสดงว่าท่านเป็นนาคราช ถ้าท่านเดินออกนอกเมือง แสดงว่าท่านเป็นมนุษย์หรือพระอรหันต์ อำมาตย์ก็ติดตามไป พบว่า พระรูปนั้นเปลื้องจีวรออกแล้วไปกินเหล้า เห็นดังนั้นก็กลัวพระราชอาญา จึงไปกราบทูลว่า พระรูปนั้นเหาะไปพระเจ้าข้า โอ... ได้ยินดังนั้นพระเจ้าพรหมทัตก็ยินดีมาก ปัดจกขนพองสยองเกล้า น้ำตาไหลออกด้วยความดีใจ จากนั้นยังถวายใส่บาตรพระวันละ ๑,๐๐๐ รูป

พอพระเจ้าพรหมทัตสวรรคตไม่มีใครสืบราชบัลลังก์ต่อ ชาวเมืองจึงยกอำมาตย์คนสนิทให้เป็นพระราชาแทน พระเจ้าพรหมทัตองค์ใหม่ก็ยังใส่บาตรพระวันละ ๑,๐๐๐ รูปเหมือนเดิม วันหนึ่งมีพระรูปหนึ่ง หน้าแดงยังกับลูกตำลึงสุก ผิวพรรณเปล่งปลั่ง มารับบาตรด้วย พระเจ้าพรหมทัตองค์ใหม่นี้ก็นึกเฉลียวใจ จึงให้คนตามไปดู โดยอ้างตำราพระราชวงศ์ก่อน พอพระท่านเดินไปที่ลับตาคน ท่านก็เหาะขึ้นฟ้าแล้วหายไป คนตามไปดูก็กลับมารายงานว่า พระเหาะพระเจ้าข้า พระราชาแทนที่จะดีใจ กลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ หว่าเขาโกหกตน จึงสั่งเอาตัวไปประหารแล้วเลิกใส่บาตรพระตั้งแต่วันนั้น คุณว่าพระราชาองค์เก่ากับองค์ใหม่ องค์ไหนไปสวรรค์ องค์ไหนไปนรก

โยม : องค์เก่าไปสวรรค์ องค์ใหม่ไปนรกเจ้าคะ

หลวงปู่ : เออ จะให้ตัวคุณไปสวรรค์ หรือนรกละ

โยม : สาธุ ๆ ๆ ๆ เจ้าค่ะหลวงปู่ เจ้าค่ะ โยมจะไปสวรรค์เจ้าค่ะ
กราบ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ของที่คุณถวายไปแล้ว มันเป็นบุญแล้ว
คนรับเขาจะเอาไปทำบาปหรือทำบุญ
มันเป็นเรื่องของเขา

(ทำอะไรไม่ผิดเลย
ก็ดีอะไรไม่ทำอะไรเลย)
ผิดหนึ่งก็จบตัว
ใจหลวมอง เรบระว้างผิดสอ
ภาณหน้า ลามผิดเรบคิด
ตาบอด จมหมัดเพื่อเอม
ถึงสักก็หา หกซ้ออง
โฉม /

๑๓. ขอลือพระพุทธรูปพระธรรมเป็นที่พึ่ง

โยม : หลวงปู่ครับ ผมจะขอนับถือแค่พระพุทธรูปพระธรรมครับ เพราะพระสงฆ์ทุกวันนี้มีแต่เรื่องเสื่อมเสีย ผมว่าพระแท้ ๆ หหมดแล้วจากพระศาสนา

หลวงปู่ : ฮ่วย แสดงว่าไม่นับถืออาตมานำตัวนี้ (แหม แสดงว่าไม่นับถืออาตมาด้วยใช่ไหม)

โยม : เปล่า ๆ ครับหลวงปู่ ผมยังเคารพศรัทธาหลวงปู่เหมือนเดิม

หลวงปู่ : เอ้า ไสว่าไม่นับถือพระสงฆ์ได้ (เอ้า ไหนว่าไม่นับถือพระสงฆ์ไง)

โยม : เว้นหลวงปู่สิครับผม

หลวงปู่ : บ๊ะ เว้นหลวงปู่ ก็แสดงว่าหลวงปู่ก็ไม่ใช่พระสงฆ์สิ

โยม : (ทำหน้าเหมือนคิดหนัก).....

หลวงปู่ : บักหล่าเอ๊ย เวลาเขาเอาทองคำนั้น เขาไปหามาจากที่ไหน

โยม : ไปขุดดิน แล้วร่อนเอาทองคำมาครับ

หลวงปู่ : ดินมาก หรือทองมาก

โยม : ดินมากครับผม ร้อนทองจากดินมาก แล้วจะได้ทองนิดเดียว

หลวงปู่ : มันก็เหมือนพระสงฆ์นั่นล่ะ พระสงฆ์ก็ร้อนมาจากลูกชาวบ้าน ลูกสมมติสงฆ์ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์แล้วมาบวชเมื่อไหร่ มันก็มีดีบ้าง เสียบ้าง จะให้ดีหมดมันก็ทำไม่ได้ จะให้มันเสียหมดก็ทำไม่ได้ ส่วนที่มันเป็นดินก็อย่าเอา เอาส่วนที่มันเป็นทองสิ ถ้าเชื่อหลวงปู่ ถ้าเคารพหลวงปู่ ก็จงเชื่อว่า พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีมากมาย อย่าเหมาว่าไม่ดีทั้งหมด ขนาดคุณยังมีข้อเสีย จะให้ดีทั้งหมดทั้งโลกก็ไม่ได้

พระรัตนตรัย เหมือนไม้สามลำค้ำกันไว้ เอาออกอันหนึ่ง มันก็ล้ม จำไว้ พระก็คือนักเรียน ผู้เป็นอริยะ คือผู้สอบผ่าน ผู้เป็นข่าว คือผู้สอบตก ให้สงสารคนสอบตกอย่าไปเกลียดคนสอบตก เพราะไม่มีใครอยากจะสอบตก เข้าใจนะ

พระก็คือนักเรียน
ผู้เป็นอริยะ คือผู้สอบผ่าน
ผู้เป็นข่าว คือผู้สอบตก

๑๔. นั่งสมาธิหาความสงบ

พระใหม่ : หลวงปู่ครับ ผมจะเลิกทำสมาธิ

หลวงปู่ : ทำไม

พระใหม่ : ก็ผมคิดว่าผมบุญน้อย นั่งสมาธิมาเป็นพรรษาแล้ว มันยังไม่สงบเลย ผมคงหมดบุญแล้วครับ

หลวงปู่ : หี หี หี เออดี ๆ ผมจะนิมนต์พระไว้รอ

พระใหม่ : นิมนต์พระทำไม ครับผม

หลวงปู่ : ไว้สวดคุณนะสี คุณว่าคุณหมดบุญแล้ว

พระใหม่ : ยังครับผมหลวงปู่ ผมยังไม่ตาย ผมหมายถึงว่า ผมนั่งสมาธิ นั่งเท่าไรเท่าไร ก็ไม่สงบ

หลวงปู่ : เออ... ถ้ามันสงบแล้วก็ไม่ต้องนั่ง เรานั่งหาความสงบ ถ้าจิตมันเป็นสมาธิแล้วเราจะนั่งทำไม เรานั่งให้มันเป็นสมาธิ ไปยังไม่ถึง มันก็ไม่เจอ ถ้าไม่เจอต้องพยายามต่อไป คนทำสมาธิ อย่าโง่ มัวแต่หาสงบอย่างเดียว สังเกตปัญญาที่มันเกิดขึ้น ขณะมัน ยังไม่เป็นสมาธิด้วย เหมือนคนไปหาเห็ด เดินเข้าป่า ไม่ยอมเก็บเห็ด หาวว่ามันดอกน้อย ดอกนั้นก็น้อย ดอกนี้ก็น้อย เดินหาดอกใหญ่

รอยเจดดอกใหญ่ค่อยเก็บ เดินจนหมดป่าก็ไม่เจดดอกใหญ่ สุดท้ายเลย
ลัมเล็กเพราะไม่ได้เห็น ทำสมาธิก็เหมือนกัน มัวแต่หาความสงบจน
ลัมปัญญาที่เกิดตามทางที่จะไปสู่ความสงบ พิจารณาจนเกิดปัญญา
มันเกิดความสุขใจสุขกายจนสงบ ดีกว่าไปสงบแบบโง่ สงบเป็นก้อน
หินจะได้ประโยชน์อะไร สงบแบบมีปัญญาดีกว่าสงบแบบโง่ ๆ นะ
ไป ๆ ทำต่อให้มันลัมเหลวมันยังมีค่ากว่าลัมเล็ก ถ้าลัมเล็ก
อย่าไปเที่ยวบอกใครว่าเป็นศิษย์ผมเด้อ

สงบแบบมีปัญญาดีกว่าสงบแบบโง่ ๆ นะ
ไป ๆ ทำต่อให้มันลัมเหลว
มันยังมีค่ากว่าลัมเล็ก

๑๕. ว่าด้วยเรื่องพระพุทธรูป

เหตุเกิดเมื่อเช้า เมื่อมีวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง คุณครูพามาสนทนาธรรมกับหลวงปู่

โยม : หลวงปู่ครับ ผมรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเวลาเห็นฝรั่งเอาพระพุทธรูปไปตั้งในบาร์ ในห้องน้ำ ในบ้าน หรือเอารูปพระพุทธรูปไปติดที่เสื้อ ที่รองเท้า นี่ล่าสุดเอานอนไว้กลางเมือง ผมรู้สึกว่าเขาย้ายศาสนาเราเหลือเกิน

หลวงปู่ : ศาสนาในความคิดของเจ้า อยู่ที่ไหนล่ะ

โยม : ก็อยู่กับวัด อยู่กับพระ กับพุทธรูปบริษัทครับผม

หลวงปู่ : แสดงว่าไม่มีวัด ไม่มีพระ ไม่มีพระพุทธรูป ก็ไม่มีศาสนาละสิ

โยม : เปล่าครับผมหลวงปู่ ครูสอนว่า ถ้ามีคนปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธรูปอยู่ ศาสนาก็ยังอยู่

หลวงปู่ : ก็นั่นสิ ครูเจ้าสอนถูกแล้ว ไม่มีวัดข้างนอก ไม่มีวัดที่พระอยู่ ก็วัดจิตวัดใจของเราตัว ไม่มีพระให้ไหว้ ก็ไหว้พระในใจเราตัว ทำใจเราให้เป็นใจพระตัว ก็ในเมื่อตัวเรายังเป็นพุทธรูปบริษัท ปฏิบัติตามธรรมะของพระพุทธรูปอยู่ ศาสนาก็ยังอยู่

ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่ที่วัด ไม่ได้อยู่ที่พระพุทธรูป พระพุทธเจ้าเองก็ไม่ได้บอกว่าพระพุทธรูป คือศาสนาแทนพระองค์ แต่พระองค์บอกว่า พระธรรม คือคำสอน พระวินัย คือคำสั่งของพระองค์ต่างหากละที่เป็นศาสนา

ตราบไตเจ้ายังรักษาศีล เจ้ายังปฏิบัติธรรมตามพระองค์อยู่ แสดงว่าพระพุทธเจ้า คือพระศาสดาของเจ้ายังอยู่ ถ้าเจ้ามีศาสนาแบบนี้ ใครจะเอาของเจ้าไปย่ำยี้ได้ พระพุทธรูปเป็นของสมมติ แทนพระพุทธเจ้าเฉย ๆ ของสมมติก็คือสมมติ คนที่มันเป็นทุกข์ ทุกวันนี้ก็เพราะหลงสมมติ สมมติว่าเขาเป็นผ้า เป็นเมีย เป็นคนรัก เป็นอะไรนะที่เขาเรียกกันทุกวันนี้

โยม : กิ๊กเธอครับผม

หลวงปู่ : เออ กิ๊ก ๆ แก๊ก ๆ นี่ละ แล้วก็ไปทุกข์กับมัน มันเป็นของเรา มันไม่ใช่ของคนอื่น พอคนอื่นมาเอา ก็ทุกข์ นั่นทุกข์เพราะสมมติ อันชื่อหลวงปู่นี้ เขาก็สมมติเรียก จะเรียกหรือไม่เรียก หลวงปู่ก็ได้แต่เดือดร้อน เพราะหลวงปู่ คือหลวงปู่ ไม่ได้ชื่อนั้นเป็นหลวงปู่เมื่อไหร่เล่า พระพุทธรูปก็เหมือนกัน เขาสมมติกราบไหว้ ให้ระลึกถึงท่าน เพราะเราเกิดไม่ทัน จะได้นึกภาพออก จะได้ศรัทธาถูก อย่าไปติด ไปทุกข์กับของที่เขาสมมติ ให้มีศาสนา อย่างที่หลวงปู่ว่า เมื่อเรามีศาสนาอย่างนั้นในใจเราแล้ว เขาจะเอารูปปั้นรูปเหมือนของพระพุทธเจ้าไปทำอะไร เราก็ไม่ทุกข์ เพราะรูปปั้นรูปเหมือนนั้นก็ไม่ใช่ศาสนาเข้าใจนะ

โยม : ครับผม แต่ผมก็ว่า เขาไม่น่าเอารูปเหมือนของพระพุทธเจ้าไปทำอย่างนั้นนี่ครับผม

หลวงปู่ : คุณว่า รูปปั้นนั้นเหมือนพระพุทธเจ้าไหมล่ะ

โยม : เหมือนสิครับผม

หลวงปู่ : คุณเกิดทันพระพุทธเจ้าหรือ ถึงรู้ว่าเหมือน

โยม : ไม่ทันครับผม

หลวงปู่ : เออ เกิดไม่ทันเห็นพระองค์ท่าน ก็อย่าเพิ่งว่าเหมือน

โยม : ครับผม ถ้าไม่เหมือน ผมก็ไม่ทุกข์สิครับผม

หลวงปู่ : แล้วรู้ได้อย่างไรว่า ไม่เหมือน

โยม :

หลวงปู่ : ใช้ปัญญาเด้อ ศาสนาเราเป็นศาสนาที่ต้องพิจารณาให้ได้ ปัญญา คนมีปัญญามันไม่ทุกข์ หาปัญญาใส่ตัวเองให้มาก ๆ อย่าไปทุกข์ตามเขา โดยที่เราก็กังไม่ได้พิจารณาวางใจให้ถูก คุณจะไม่ทุกข์เข้าใจนะ

โยม : สาธุ สาธุ สาธุ

๑๖. เมื่อยังไม่ได้ลืมนรสพรหมจรรย์ก็ยอมมีสัทธลัก

หลวงปู่ : ครูบา อาจารย์มีตชูโอะเป็นใคร

ครูบาอุปัฏฐาก : เป็นหยั่ง (อะไร) ครับผม องค์พ่อแม่ถามทำไมครับผม

หลวงปู่ : ก็เมื่อเข้าเห็นโยมในศาลามาเล่าให้ฟัง ผมก็อือ ๆ ออ ๆ ไปกับเขา แต่ผมไม่รู้เรื่องนี้

ครูบาอุปัฏฐาก : โอ้.. ขอโอกาสกราบเรียนองค์พ่อแม่ ท่านอาจารย์มีตชูโอะ ท่านเป็นคนญี่ปุ่น ที่มาเรียนกรรมฐานในสายพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่ชา วัดหนองป่าพง บวชมา ๓๐ กว่าปี แล้วท่านก็สึกกลับบ้านท่านที่ญี่ปุ่น เมื่อเช้า แม่ออก (คำเรียกโยมผู้หญิง) มาบอกว่าท่านสึกไปมีเมียที่ญี่ปุ่นครับผม

หลวงปู่ : โอ้.. มันก็ดีแล้วนี่ แล้วเอามาเล่ากันทำไม

ครูบาอุปัฏฐาก : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ ดียังไงครับผม พระกรรมฐานบวชมา ๓๐ กว่าปี แล้วมาสึกไปมีเมีย

หลวงปู่ : โอ้ย... ญาติท่านสีทนศาลาพันห้องนั้น (หมายถึง หลวงปู่สีทน ท่านสร้างศาลาพันห้องแต่หลวงปู่ไม่เคยบอกว่าอยู่วัดใด - ญาติท่านเป็นคำเรียกพระผู้ใหญ่ในภาคอีสาน) สึกตอนอายุ ๔๒ ไปเอาเมียอายุ

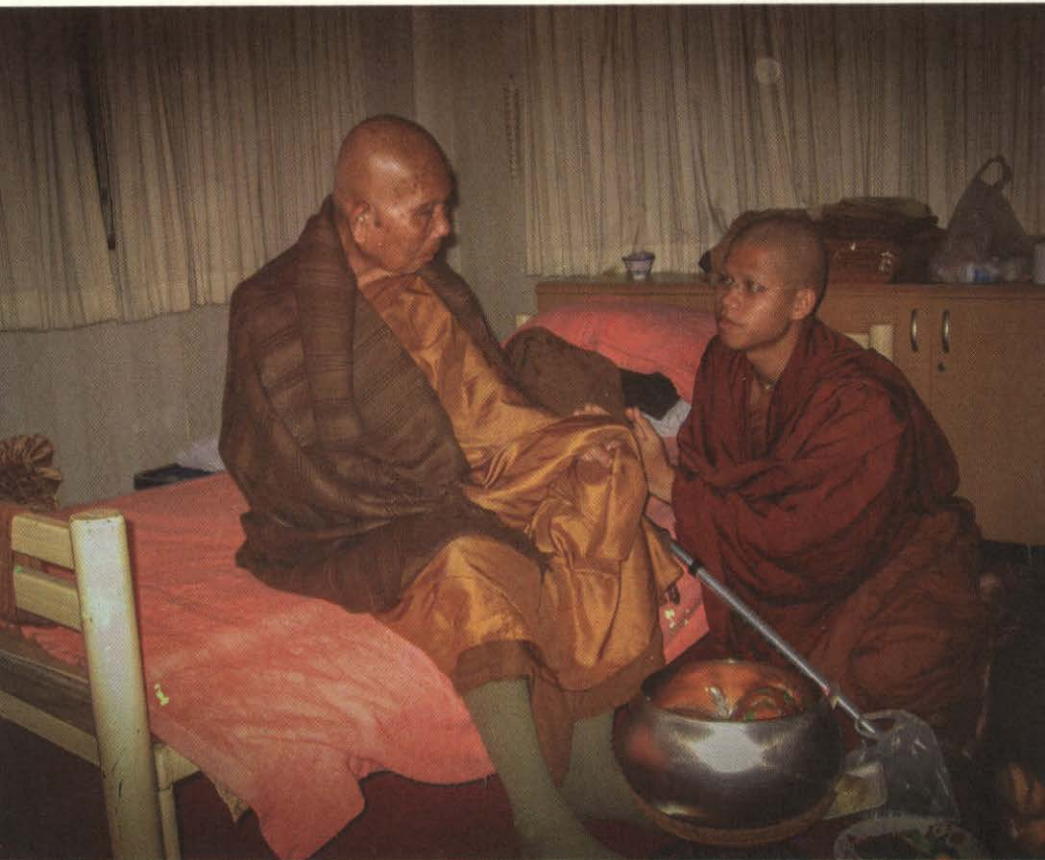
๑๖ นี้ผมก็ยังไม่ถึง ๙๒ เตื่อ (พูดแล้วท่านก็หัวเราะ) คนบวช คนสึก มันเป็นเรื่องตาโลก บางคนบวชมานานกว่าท่านอาจารย์มิตซูโอะ ก็ยังสึก ท่านอาจารย์หนูใหญ่ศิษย์หลวงปู่มั่น นั่งภาวนาได้ฌาน ได้ญาณ เห็นนุ่นเห็นนี่ท่านก็ยังสึก พระอริยคุณาธาร ขอนแก่น ท่านก็สึก ในวงพระกรรมฐานเราก็มีให้เห็นอยู่ ไม่แปลกดอก ถ้าเรา ยังไม่แน่นอนในพระสัทธรรม มันก็มีโอกาสสึกกันทุกคน เพื่อนสึกออกไปนะดีแล้ว ถ้าวิบากกรรมที่แก้เป็นพระไม่ได้ มันต้องสึกออกไปแก้ ก็ต้องตามไปแก้มัน

คุณเอ๊ย... คนสึกก็ใช่ว่าจะเสียหาย ใช่ว่าจะเลวไปซะหมด คนอยู่ก็ใช่ว่าจะบริสุทธิ์ ใช่ว่าจะดีไปเสียหมด หยั่งกำลังว่าสู้ไม่ไหวก็สึกออกไป นั่นถึงจะเป็นการที่น่ายกย่อง มาสู้นหลอกชาวบ้านเป็นมหาโจรอยู่มันก็ตกนรกนั่นแหละ คนที่ทำกรรมฐานมาตั้ง ๓๐ ปี เพื่อนได้ปิกได้โง่เตื่อ เพื่อนคิด เพื่อนตัดสติใจ แสดงว่ากำลังของกรรมฐานที่สั่งสมมาประคับประคองอยู่ การที่เพื่อนตัดสติใจ ถือว่าคิดดีแล้วในแนวของเพื่อน ที่เอามาว่ามานินทากันนั้น เพราะมันขัดใจเรา มันเข้ากิเลสเรา ว่ากันคะนองปาก

คุณเอ๊ย... เล่นกับพระเหมือนเล่นกับไฟ ว่าเพื่อนชั่ว ถ้าเพื่อนชั่ว เราไม่ได้บุญนะ เราเท่าตัว ว่าเพื่อนชั่ว เพื่อนปได้ชั่ว เราเป็นบาป เราขาดทุนว่าเพื่อนแล้วมีแต่ทำทุนกับขาดทุน หากำไรไม่ได้ ลงทุนแบบนี้ไม่เอยงอกไม่เอยนะ เอาใจไปคิดเรื่องคนอื่น มันก็ทุกข์เรื่องคนอื่น แต่เอาใจมาไว้กับสติ มาไว้กับเรานี้ มันบ่ทุกข์ มันมีแต่กำไร เพื่อนไปดีแล้วก็แล้วกันไป คุณเอ๊ย... ทุกคนหันหน้าเดินไปหาพระนิพพานกันหมดนั่นล่ะ ถึงช้าถึงเร็วขึ้นอยู่กับเราเดิน กับเราลงทุนดอก มาพบพระพุทธเจ้า

พบพระธรรมคำสั่งสอน พบครูบาอาจารย์ พระเจ้าพระสงฆ์แล้ว
อย่าให้ขาดทุนเด้อ ให้เอากำไรจากเพื่อนเด้อ

เอาใจไปคิดเรื่องคนอื่น มันก็ทุกข์เรื่องคนอื่น
แต่เอาใจมาไว้กับสติ มาไว้กับเรา
มันทุกข์ มันมีแต่กำไร

๑๗. คนเข้าวัด

โยม : หลวงปู่ครับ ถ้าคนเข้าวัดเยอะ ๆ ฟังธรรมเยอะ ๆ ศาสนา บ้าน
เมืองคงเจริญนะครับผม

หลวงปู่ : อ้อ แต่ยากนะ เพราะกิเลสมันมีกำลังมาก

โยม : จึงต้องให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกณฑ์คนมาเข้าวัด ฟังธรรมมาก ๆ
ครับผม

หลวงปู่ : เออ นั่นล่ะ แนวสัจฉิบาย

โยม : ฉิบหายยังไงครับผม หลวงปู่

หลวงปู่ : คนที่ไม่ศรัทธา คนที่ยังไม่พร้อม เอามาฟังธรรม มันก็
เหมือนเอาแก้วนำความวางไว้กลางแก้วนำหยายนั่นล่ะ เทน้ำใส่
ยังไงก็ไม่เข้า เกะกะอีกต่างหาก ให้เขาพร้อม ให้อินทรีย์เขาแก่
กล้า มันจะเป็นแก้วหยายเอง ไม่ต้องไปเกณฑ์มาดอก คนมีธรรม
อยู่ไหนก็เรียบง่าย อยู่ไหนก็สุขสบาย คนไม่มีธรรมไปอยู่ที่ใด ก็เดือด
ร้อนที่นั่น ทุกข์ที่นั่น เอาเข้าวัดก็ทุกข์วัด รกวัดนั่นล่ะ

คนมีธรรมอยู่ไหนก็เรียบง่าย

อยู่ไหนก็สุขสบาย

คนไม่มีธรรมไปอยู่ที่ใด ก็เดือดร้อนที่นั่น ทุกข์ที่นั่น

๑๘. ธรรมะในวันเกิด

หลวงปู่ : เอ้า พระครูสมุห์กะมาติ (เอ้า พระครูสมุห์ก็มาเหรอ)

พระครูสมุห์ : ครับผมหลวงปู่ เพื่อน ๆ เขาส่งข่าวว่า วันนี้หลวงปู่จัดอายุวัฒนมงคล กระผมเลยมาสักการะวันเกิดบุญครับ

หลวงปู่ : โอ้ย... ผมไม่ได้จัดนะ ลูกหลานเขามาขอจัด ผมก็ไม่อยากขัดเขา เขาหาเรื่องทำบุญก็เลยอนุโมทนาไปกับเขานั่นละ แต่ตัวนั้นไม่อยากจะตัดดอก จะเรียกว่าอายุวัฒนมงคล เรียกว่าวันเกิด เรียกว่างานมุทิตาจิต เรียกว่างานสักการะอายุวัฒนมงคล หรืออะไรก็ตามเถิด มันก็งานวันเกิดเหมือนกันหมดนั่นละ ฉลองวันเกิด มนุษย์เรามันกลัวเจ็บ กลัวจน มันกลัวทุกข์ กลัวยาก กลัวลำบาก กลัวพลัดพราก กลัวไข้ กลัวป่วย กลัวตาย มันกลัวไปเสียหมด มันมีแต่ความกลัว แต่ไม่รู้ตัวว่า เรานั้นแหละเป็นผู้สร้างความกลัว เป็นผู้ยินดีในความกลัว มีความสุขกับการกลัวนั้น มีแต่กลัวเจ็บ กลัวแก่ กลัวตาย แต่ทำไม่ไม่พากัน “กลัวเกิด” ก็เพราะเกิดนี่เองที่พามันมากลัวกัน

ความกลัวทั้งหลายทั้งปวง มันเกิดมาจากการเกิด ไม่เกิด มันไม่แก่ มันไม่เจ็บ มันไม่ตาย มันไม่พลัดพราก เกิดมาด้วย ก็ตายมาด้วย ตายมาด้วย ก็เกิดมาด้วย ตายจากเด็กเป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นผู้เฒ่าอย่างหลวงปู่ อีกไม่นานก็กลายเป็นผู้ตาย มนุษย์มีความสุขกับการฉลองวันเกิด มีความสุขกับการเกิด แต่มนุษย์ไม่สังเกต เกิดมันก็ร้องไห้ ตายมันก็ร้องไห้ พากันมาฉลองวันเกิด แต่ไม่พากันฉลอง

วันตายนั้นล่ะลูกหลานเอ๋ย...

ให้พากันกลัวเกิด อย่าพากันกลัวตาย ให้พากันตั้งสติดูดี ๆ
พิจารณาดี ๆ ไม่เกิดมันก็ไม่ตาย พากันเอาเวลาฉลองวันเกิดไป
ทำความดีกับผู้ให้เกิด เอาเวลาที่ได้มาจากวันเกิดไปพิจารณาว่า เรา
ใกล้ความตายเข้าไปอีกแล้ว ความตายใกล้เข้ามาแล้ว ให้ทำประโยชน์
ตอนที่เรากำลังหายใจ อย่าให้เวลามันเสียไปโดยไม่มีประโยชน์ ทำให้
ดี ทำให้พร้อม ทั้งประโยชน์ตัวเรา และประโยชน์ผู้อื่น ประโยชน์ให้
สังคม ให้คิดถึงความตายมาก ๆ อย่ามัวหลงฉลองวันเกิด ไม่เกิด
มันไม่ตายนะ พากเพียรอย่าให้มันเกิด อย่าไปชวนชวายห้ามมันตาย
ให้ห้ามมันเกิดนั้น

ให้คิดถึงความตายมาก ๆ

อย่ามัวหลงฉลองวันเกิด

ไม่เกิด มันไม่ตายนะ

พากเพียรอย่าให้มันเกิด

อย่าไปชวนชวายห้ามมันตาย

ให้ห้ามมันเกิดนั้น

๑๕. หลวงปู่กับเสื้อกันหนาว

หลวงปู่อาพาธเป็นอัมพาตมานานปี สิ่งที่เป็นพิษต่อโรคนี้ที่สุด คือความหนาวเย็น เมื่อองค์ท่านโดนอากาศหนาวมาก ๆ จะมีอาการปวดไปทั้งร่าง และมีมือเท้าอโยมจึงซื้อเสื้อกันหนาวถวาย โดยถวายไว้กับครูบาอุปัฏฐาก พระครูบาจึงนำไปถวาย ท่านก็รับไว้แต่ไม่ใส่ หลายวันเช้าอากาศก็เริ่มหนาว หลวงปู่ท่านก็ใช้ผ้าห่มเก่า ๆ คลุมกายเท่านั้น ครูบาจึงห้วงองค์ท่าน จึงกราบขอโอกาสให้หลวงปู่ใช้เสื้อกันหนาวตัวนั้น

ครูบาอุปัฏฐาก : กราบขอโอกาสองค์พ่อแม่ นิมนต์ใช้เสื้อเถอะครับผม

หลวงปู่ : สิให้ผมใช้อยู่บ้อ ผมว่ามันไม่เหมาะ เขาจะว่าผมสีกเขาจะเรียกทิดหาได้

ครูบาอุปัฏฐาก : นิมนต์ใช้เถอะครับผมองค์พ่อแม่ อากาศมันหนาว ประเดี๋ยวอาการจะกำเริบ ขนาดหลวงพ่อ.....ที่ปทุมธานีท่านแพ้อากาศ ท่านยังใช้เลยครับผม ทั้งเสื้อทั้งถุงเท้า

หลวงปู่ : บิยะ หลวงพ่อ.....เพิ่นไม่ใช่พระพุทธานะคุณสมัยนี้ณะ พวกคุณมันสบาย อะไร ๆ ก็มี ทั้งอังสะกันหนาว ทั้งหมด ทั้งเสื้อ รองเท้า ถุงเท้า โทรศัพท์เครื่องอำนวยความสะดวกทุกอย่าง สมัยพวกผมณะ มันทุกขมันยาก จีวรผืนเดียวขาด ๆ ปะแล้วปะอีก สมัยสงครามโลก ไม่ซิดก้านเดียวพวก

ครูบาที่สืบทอดเพิ่มกว่าจะจุดได้ ต้องมารวมกันทุกรูปค่อยจุด ไม่ขีด
มันหายาก หมวกกันหนาวก็ไม่มี หนาว ๆ มาต้องเอาผ้าปิดหัวเอา
เราอยู่กับแบบทุกข์ยาก ๆ มันถึงเห็นธรรม ความขาด ความแคลน
มันสอนธรรม สมัยพ่อแม่ครูอาจารย์ใหญ่ (หลวงปู่มั่น ฐิริทัตโต)
ยิ่งทุกข์ยิ่งยาก ลำบากแท้ ๆ พวกผมก็สู้มา เอาตายเข้าแลกเอาธรรม
ถึงรู้ธรรม เห็นธรรม พวกคุณทุกวันนี้สบาย อยากรู้ได้อะไรก็ได้
สุขสบายทุกอย่าง มันจึงห่างไกลธรรมไป

ความทุกข์สอนธรรม แต่ความสุขความสบาย เป็นเครื่อง
บังธรรม อย่างกลัวทุกข์ เพราะทุกข์เป็นครูสอนธรรมที่ยอดเยี่ยม
คำโบราณว่า เสือพี ฤาษีผอม ยังใช้ได้ทุกกาลสมัย เสือมันต้องอ้วน
ฤาษีต้องผอม ใช้ทุกอย่างให้เกิดคุณค่า เกิดประโยชน์ ถ้ามันกิน
ประโยชน์ กินคุณค่า อย่าใช้ อย่าเอานั่นเอานี่มาอ้าง อ้างเอาอะไร
อ้างเอากิเลสตัวเองละสิ ไม่ได้อ้างเอาอรรถเอาธรรมะ ชีวิตของเรา
ญาติโยมอุปถัมภ์ เห็นใจเขา อย่าให้เขาลำบากเพราะการเป็นอยู่
ของเรา เกือบจะเสียนะ ผมพอทนได้อยู่ เป็นพระเป็นเณร อยู่แบบพอ
อยู่ได้ อย่าให้ลำบาก อย่าให้สบายเกินไป มันจึงจะเห็นธรรม

สังเกตว่า ภายหลังเมื่อท่านเดินทางไปต่างประเทศ
ญาติโยมและอุปัฏฐากช่วยกันขอนิมนต์ให้ท่านใช้เสื้อ เพราะ
อากาศหนาวกว่าเมืองไทยมาก ท่านจึงยอมใช้ แต่สิ่งที่ท่าน
ไม่ยอมเด็ดขาด คือกางเกงกันหนาว แม้จะหนาวแค่ไหน ไปถึง
หิมาลัย ท่านก็ใช้แค่หม้อพรมถักรัดขาทั้งสองข้างไว้เท่านั้น ปฏิบัติ
ความพอเพียงนี้ เป็นแบบอย่างที่ดีแก่พระลูก พระหลานรุ่นหลัง
กราบถวายไว้เพื่อความเจริญในพระสังฆธรรมของพระศาสนา

แต่พระเจ้า พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ทุกรูปครับผม

ความทุกข์สอนธรรม
แต่ความสุขความสบาย เป็นเครื่องบังธรรม
อย่ากลัวทุกข์
เพราะทุกข์เป็นครูสอนธรรมที่ยอดเยี่ยม

๒๐. หลวงปู่กับรองเท้า

หลวงปู่มีปกติไม่ใส่รองเท้า ไปไหนมาไหน ท่านก็จะเดินเท้าเปล่า ท่านว่ารองเท้าที่ธรรมชาติให้มาและดีที่สุดคือ “หนังตีน” พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ใส่รองเท้า เดินเทศน์เดินโปรดโลก ๔๕ ปี ท่านก็ไม่ใส่รองเท้า เราจะเห็นบ่อยครั้ง ที่หลวงปู่ท่านเมตตาโยมเอารองเท้าที่โยมถวายมาใส่ แต่ไม่นานท่านก็ถอด ท่านว่า “ใส่ให้เขาได้บุญ”

เมื่อ เมษายน ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ หลวงปู่ได้รับอาราธนาให้ไปปฏิบัติศาสนกิจ ที่กรมยุทธการทหารเรือ อำเภอสัตหีบ ท่านจึงแวะไปเยี่ยมลูกศิษย์ที่ตำบลหนองปลาไหลพัทยาก่อน โยมจึงนิมนต์ให้ท่านเดินแผ่เมตตาทั่วบริเวณรีสอร์ทของเขา ท่านจึงเมตตาเดินเท้าเปล่าทั่วรีสอร์ท แต่ด้วยแผ่นปูนปูพื้นที่ร้อนจัด ครูบาอุปัฏฐากกลัวเท้าท่านจะพอง จึงหารองเท้ามาถวาย

ครูบาอุปัฏฐาก : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ นิมนต์สวมรองเท้าครับผม
ปูนมันร้อน

หลวงปู่ : ไม่ร้อนดอก ทนได้อยู่

ครูบาอุปัฏฐาก : มันร้อนนะครับผม เท้าจะพอง พวกผมขนาดสวม

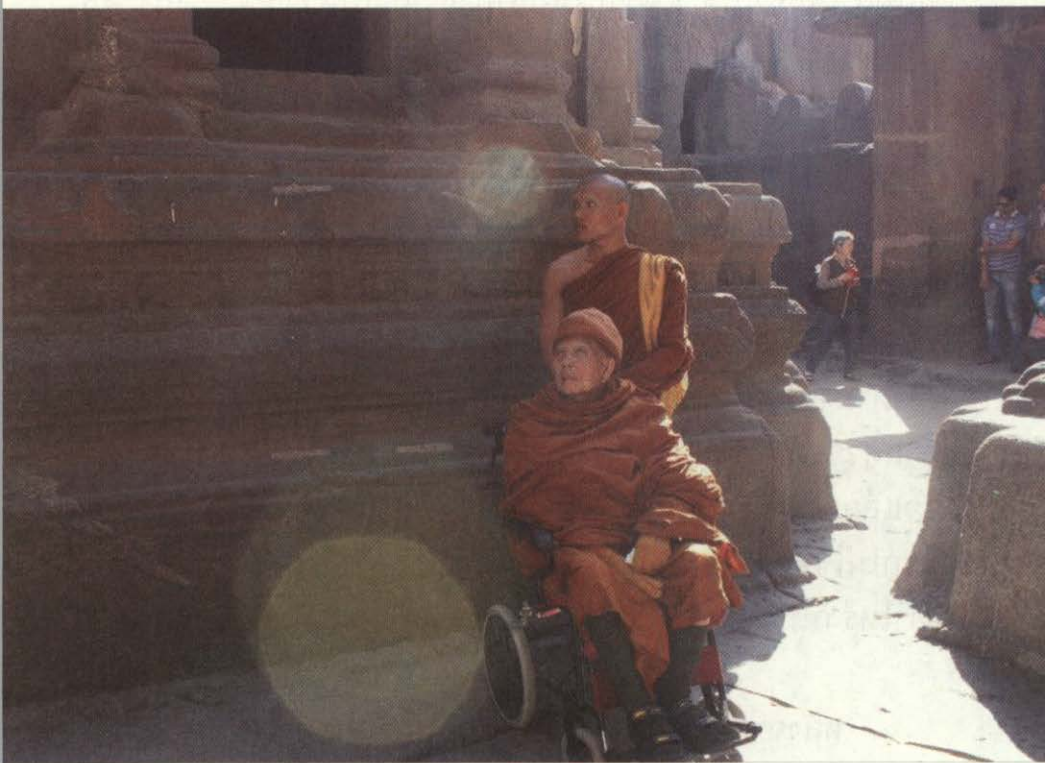
รองเท้ายังร้อนเลย

หลวงปู่ : ครูบาเอ๊ย... ผมไม่ร้อนดอก ในนรกมันร้อนกว่านี้ ร้อนในโลกยังพอทนได้ ร้อนในนรก มันร้อยเท่าพันทวี อย่าพากันไปตกรนกดื้อ ให้ย่านให้กลัวนรก คุณเราน่ะไม่เคยมีใครไม่เคยผ่านนรก แต่มันพากันลืมนชาติ บางคนขึ้นมาจากนรกมาเป็นคน บางคนลงมาจากสวรรค์มาเป็นคน บางคนมาจากนรกแล้วขึ้นสวรรค์ก็มี ขึ้นมาจากนรกกลับไปนรกก็มี ลงมาจากสวรรค์ลงไปนรกก็มี ลงมาจากสวรรค์กลับขึ้นสวรรค์ก็มี อย่าพากันลืมนชาติ พากันมาสบายบนโลกมนุษย์ ลืมความทุกข์ความร้อนในนรก พากันทำความชั่วก็ลงนรกอย่างเก่า

พระพุทธเจ้าท่านไม่ใช่ผู้สร้างโลก ไม่ใช่ผู้สร้างนรก ไม่ใช่ผู้สร้างสวรรค์ ท่านเป็นโลกะวิทู เป็นผู้รู้โลก รู้นรก รู้สวรรค์ รู้นิพพาน และรู้วิธีไปสู่ที่นั่น ๆ ให้พากันเชื่อพระพุทธเจ้า อย่าฝืนคำท่าน ท่านบอก ท่านสอน ท่านเอ็นดูเมตตาโลก เสียตายบางคนเป็นเทวดามาเป็นคน ก็มาหลงคนหลงโลก ทำความชั่วลงนรกไป ตั้งใจจากสวรรค์ว่าจะมาทำความดี จะมาทำบุญ ก็มาหลงโลก ทำชั่วแล้วลงนรก คุณเอ๊ย...เรายังไม่ถึงพระโสดา ก็ยังไม่พ้นนรก นรกไม่ใช่ของเล่น มันทุกข์มันยาก มันแสนมันร้อน ร้อนในโลกเท่าไหน ก็ไม่ได้สักเสี้ยวของร้อนในนรก เก็บรองเท้าคุณซะเถอะ

หลังจากนั้นคณะพระติดตามก็พากันถอดรองเท้ากันหมด หลวงปู่ก็พาเดินทั่วทุกบ้านในริสอร์ท ตกเย็นเท้าหม้อครูบาทั้งหลายพองกันแทบทุกรูป อัศจรรย์ ที่เท้าหลวงปู่ไม่มีแม้แต่รอยแดงให้เห็นเลย

ร้อนในโลกเท่าไร
ก็ไม่ได้สักเสี้ยวของร้อนในนรก

๒๑. เมื่อหลวงปู่เสก 'ปลัดขิก'

วันหนึ่ง ที่ศาลากลางน้ำวัดธรรมมงคล ขณะหลวงปู่และคณะพระอุปัฏฐากกำลังพิจารณาอาหารลงในบาตร ก็ปรากฏมีสามเณรตัวน้อยเดินเข้ามาใส่บาตรหลวงปู่ กราบลง แล้วขยับไปหาครูบารูปหนึ่ง

สามเณร : ครูบาครับ ถ้าผมเอาวัตถุมงคลให้หลวงปู่เสก ท่านจะเสกให้ผมไหมครับ

ครูบา : ลองดูครับครูบาเณร เพื่อหลวงปู่ท่านเมตตา ว่าแต่วัตถุมงคลที่ท่านนั้นอะไรครับ

เมื่อสามเณรท่านเอาวัตถุมงคลออกมา ครูบาทุกรูปต้องอมยิ้ม และญาติโยมก็เป็นที่ขบขันกัน เพราะปรากฏว่าเป็น ปลัดขิก “แก่นมะขามสีดำที่แกะเป็นรูปอวัยวะเพศชาย” แม้แต่องค์หลวงปู่ท่านก็อดยิ้มไม่ได้ ขณะที่สามเณรกำลังนั่งก้มหน้าทำตาแดง ๆ เหมือนจะร้องให้อยู่

หลวงปู่ : พวกครูบายิ้มกันทำไม หรือพวกท่านไม่มี ครูบาเณรเอาวัตถุมงคลอันนั้นมานี้ลูกมา ทำไมถึงเอาอันนี้มาให้หลวงปู่เสก

สามเณร : เขาว่าเป็นเมตตามหานิยมครับ ผมเห็นหลวงปู่เมตตาเลยอยากให้หลวงปู่เสกให้

หลวงปู่ : ลูกเอ๋ย... เมตตามหานิยมนะ มันไม่ได้อยู่ที่ไม้อันนี้นะ เราเป็นพระเป็นเณรเมตตาอยู่ที่ศีล คนนิยมบิณฑบาตรได้มา ถ้าไม่มีศีลก็เป็นหนี้เขา ถ้ามีศีลเขาถวายมาก็ไม่เป็นหนี้ อันนี้ นะ (ท่านยกปลัดขิกขึ้น) แท้จริง เป็นของควรบูชา เพราะไม่มีมัน ก็ไม่มีครุบาเณรเป็นคนขึ้นมา นอกจากบูชาแล้ว ให้รักษามัน อย่าให้มันวิ่งไปโน่น วิ่งไปนี่ ไปชนคนนั้นคนนี้ มันจะพาให้เสียศีล เพราะไอ้นี้ล่ะ เราจะถึงพระนิพพาน แต่ก็เพราะไอ้นี้ล่ะทำให้เรา เวียนเกิดเวียนตาย เพราะไอ้นี้อีกนั่นล่ะ ทำให้คนต้องทุกข์ต้องยาก ให้รักษามัน มีมันไว้สอนธรรม ถ้าพระถ้าเณรไม่มีมันนะ สบาย ไม่ต้องสู้ทุกข์ สู้ยาก แต่มันจะมีประโยชน์อะไร เมื่อไม่มีมัน ก็ไม่รู้จัก กิเลส ไม่รู้จักทุกข์ ไม่รู้จักทุกข์ ก็ไม่รู้จักวิธีแก้ทุกข์ วิธีหนีทุกข์ ความพ้นทุกข์ก็ไม่มี ไอ้นี้มันจึงมีคุณ และมีโทษ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก นี้ ไม่มีอะไรที่เป็นโทษแต่ส่วนเดียว และไม่มีอะไรเป็นคุณแต่ฝ่ายเดียว อยู่ที่เราจะเอามันไปใช้ทางใด รักษาไอ้นี้ของเจ้าของให้คืนะครุบาเณร ต่อไปท่านจะเป็นกำลังช่วยงานพระศาสนา เป็นลูกพระพุทธรเจ้าผู้มี คุณค่า

แล้วหลวงปู่ก็นั่งจับปลัดขิกอันนั้นอธิษฐานให้เกือบ ๕ นาที ปัจจุบันเณรรูปนั้นกลายเป็นพระอาจารย์สอนธรรมะ เป็น พระนักเทศน์ เป็นวิทยากรเผยแผ่พระศาสนา เป็นกำลังสำคัญของ พระพุทธศาสนาอีกรูปหนึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรที่เป็นโทษแต่ส่วนเดียว
และไม่มีอะไรเป็นคุณแต่ฝ่ายเดียว
อยู่ที่เราจะเอามันไปใช้ทางใด

๒๒. หนเปลี่ยนศาสนา บาบใหม่คะหลวงปู่

เมื่อวาน มีกระต่ายนายหนึ่งเดินนวยนาดเข้ามากราบองค์
หลวงปู่

โยม: หลวงปู่เจ้าขา ถ้าหนูจะเปลี่ยนศาสนาจะบาบใหม่คะ

หลวงปู่ : ถ้าโยมไตร่ตรองดีแล้ว มันก็เป็นความเห็นโยม โยมคิดว่า
มันถูกต้อง จะบาบได้อย่างไร แล้วทำไมจะเปลี่ยนศาสนาละ

โยม : ก็หนูไปหาพระวัดหนึ่ง ท่านว่า กะเทยอย่างหนูเกิดมาเพราะ
มีกรรม เป็นคนมีกรรมจากชาติที่แล้ว ที่หนูไปเล่นชู้กับเมียคนอื่น
เป็นคนหลายใจ คบคนไม่เลือก ทำให้หนูต้องเกิดมาเป็นกะเทย
หนูทุกข์ใจมาก เลยอยากเปลี่ยนศาสนาซะ จะได้สบายใจขึ้น

หลวงปู่ : เออ แล้วมันจริงไหมละ

โยม : ก็ไม่รู้สิเจ้าคะ ใครจะไปรู้ชาติที่แล้ว หนูไม่ได้ระลึกชาติได้นี่
เจ้าคะ

หลวงปู่ : เออ ก็ระลึกไม่ได้ไง หลวงปู่ก็ระลึกไม่ได้ ที่หลวงปู่เป็น
อัมพาตทุกวันนี้ หลวงปู่ก็ไม่รู้ว่า ชาติที่แล้วทำอะไรไว้ แต่ที่รู้คือ ชาติ
นี้หลวงปู่ไม่เคยทำชั่ว โยมก็เหมือนกัน มีใครที่แก้อดีตได้บ้าง เราทุก
คนแก้อดีตไม่ได้ ไม่มีใครรู้ว่า ชาติที่แล้วเราทำกรรมอะไรไว้ ให้รู้มัน

ชาตินี้ ทำจากชาตินี้ ทำจากวันนี้ ทำจากเดี๋ยวนี้

ทุกคนมีอดีต แต่อย่าไปทุกข์กับอดีต ทุกข์ไปมันก็แก้ไม่ได้
ของมันผ่านไปแล้ว ไม่มีประโยชน์ อดีตที่ผิดที่พลาด ที่เสียที่หาย
มันทำให้เรามีวันนี้ มีเดี๋ยวนี้ จะไปแก้มันทำไม โยมจะเป็นอะไร
ก็ตาม เราทุกคนล้วนมีกรรมปรุงให้เกิด อย่าไปแก้ตอนที่มันส่งมา
ให้เกิด ให้แก้จากวันนี้ไป อย่าคิดชั่ว อย่าทำชั่ว อย่าพูดชั่ว อย่า
หนีปัญหา หนีไปศาสนาใหม่ ไปศาสนาไหนล่ะ ในเมื่อศาสนธรรม
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดาของโลก
พระพุทธเจ้าไม่สอนโลก ไม่ตั้งศาสนา ธรรมะก็ยังมีอยู่ธรรมชาติ
ก็ยังมีอยู่ ไม่มีพระพุทธเจ้า พระอาทิตย์ก็ขึ้นทางตะวันออก ตกทาง
ตะวันตกอยู่ พระพุทธเจ้าท่านเห็นโลก เห็นธรรมของโลก

โยมจะหนีไปไหน หนีไปก็ไม่พ้นธรรมชาติ แก้ที่เหตุมัน
เหตุมันคือ ความคิด แก้มันตรงนี้ เป็นกะเทยมันไม่บ่าบ มันไม่
ผิด แต่อย่าไปทำบาป อย่าไปทำผิด จะเป็นอะไรทำผิด มันก็ผิด
พ่อชายหรือแม่หญิงทำชั่ว มันก็เป็นคนชั่ว พ่อชายแม่หญิงทำดี
มันก็เป็นคนดี จำไว้ เกิดเป็นอะไรก็ได้ก็ดี อย่าไปตีว่า ตัวเกิด
เป็นนั่นเป็นนี่แล้วไม่ดี เราแก้อดีตไม่ได้ ให้แก้ปัจจุบันไปหาอนาคต
เข้าใจนะ

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมดาของโลก
เราแก้อดีตไม่ได้
ให้แก้ปัจจุบันไปหาอนาคต เข้าใจนะ

๒๓. แต่เธอผู้สงสัย

วันนี้ มีโยมมาเที่ยวพิพิธภัณฑ์สิรินธร เลยขึ้นมานมัสการองค์
หลวงปู่ที่ศาลาหลวงพ่อบันดาลฤทธิผล จึงกราบเรียนถามปัญหาคาใจ

โยม : หลวงปู่ครับ พระพุทธเจ้ามีจริงหรือเปล่าครับ

หลวงปู่ : มีจริงสิ ทำไมจะไม่มี

โยม : เราจะพิสูจน์ยังไงครับว่า พระพุทธเจ้ามีจริง และคำสอนที่อยู่
ในพระไตรปิฎกเป็นของจริง อาจเป็นพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งเขียน
ขึ้นมาเองก็ได้

หลวงปู่ : ไดโนเสาร์มีจริงไหมคุณ

โยม : มีสิครับผม

หลวงปู่ : อ้าว คุณรู้ได้ไงว่า ไดโนเสาร์มี อาจเป็นใครคนใดคนหนึ่ง
เอาอะไรมาหล่อเป็นโครงกระดูก แล้วแต่งเรื่องหลอกพวกคุณก็ได้

โยม : ก็มีฟอสซิล (Fossil) มีโครงกระดูก มีนักวิชาการรับรองว่า
ไดโนเสาร์มีจริง เป็นสัตว์ที่เคยมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ครับ มีการพิสูจน์
มีเอกสารรับรอง

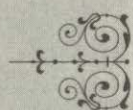
หลวงปู่ : ถ้าคุณว่าอย่างนั้น พระพุทธเจ้าก็ทรงมีจริง พระธาตุ หรือ
กระดูกของพระองค์ยังอยู่ พระธรรมที่พระองค์ทรงแสดงก็ยังอยู่
พระอรหันต์พระอริยเจ้าที่ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์
ก็ยังพันทุกข์อยู่ ท่านเหล่านั้นก็ยืนยันว่า พระธรรมของพระองค์
ปฏิบัติได้จริง และพิสูจน์แล้วเห็นผลจริง พวกเราผู้เกิดไม่ทัน ก็อาศัย
พระธรรมคำสั่งสอนนั้น ปฏิบัติตาม และก็เห็นผลตามนั้น

ถ้ามีครูบาอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่งแต่งพระไตรปิฎกมา
หลวงปู่ก็ถือว่า ท่านเป็นพระพุทธเจ้า เพราะภูมิธรรมในชั้นพระ
ไตรปิฎก เป็นธรรมชั้นพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงแสดงได้ พ่อแม่ครูบา
อาจารย์ผู้เป็นพระอรหันต์ พระอริยเจ้าทั้งหลาย ผู้ประพฤติปฏิบัติ
ตาม ล้วนแต่เคารพในพระพุทธเจ้า และพระธรรมคำสั่งสอนนั้น
พระพุทธเจ้ามีจริง พระธรรมปฏิบัติได้จริง เห็นผลจริง พระพุทธเจ้า
ไม่ได้หลอกเรา พ่อแม่ครูบาอาจารย์ก็ไม่หลอกเรา เพราะพระ
ไตรปิฎกนั้น ก็เป็นเครื่องรับรองความมีอยู่ของพระพุทธเจ้านั้นไงเล่า

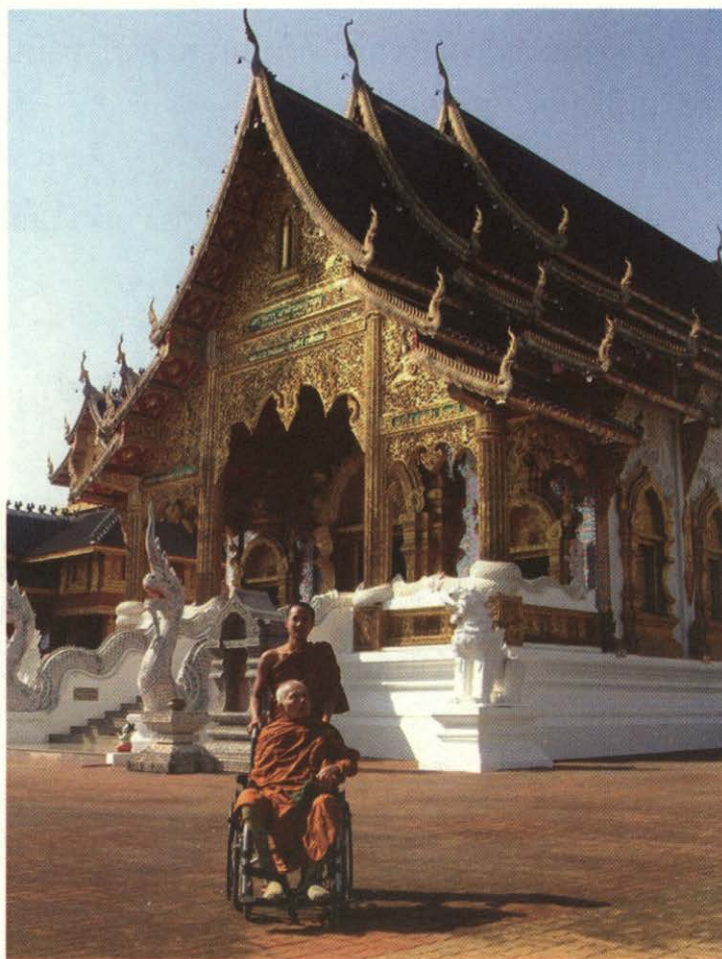
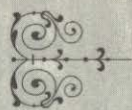
โยม : ถ้าอย่างนั้น ผมจะเคารพต่อครูบาอาจารย์ และปฏิบัติตาม
พระไตรปิฎก จะสามารถพ้นทุกข์ และเข้าสู่พระนิพพาน เป็น
พระอริยเจ้าได้ใช่ไหมครับ หลวงปู่

หลวงปู่ : ไม่ได้ บางคนหลงหนังสือ หลงพระไตรปิฎกจนลืมพระ
ธรรม บางคนหลงครูบาอาจารย์ เทียวกราบ เทียวเฝ้า เทียวแหน
ครูบาอาจารย์ จนลืมการปฏิบัติ อะไรที่สอนเราได้ ที่เราพิจารณา
เพื่อลดความอยาก ละกิเลสตัณหาได้ อันนั้นก็พระธรรม เราอาศัย
พระไตรปิฎก และครูบาอาจารย์เป็นแนวทาง เป็นหลักยึด เพื่อเข้าสู่

พระนิพพานแต่การหลงยึด หลงติดในพระไตรปิฎก หลงติดในครุบา
อาจารย์ ก็เป็นเครื่องขวางกั้นพระนิพพานได้เหมือนกัน หลง มั่นก็คือ
หลง จะให้เดินตามทางที่ถูก ต้องไม่หลง เข้าใจนะ

บางคนหลงหนังสือ หลงพระไตรปิฎก
จนลืมพระธรรม

๒๔. ปากคนสะอาด หรือยัง

วันนี้ช่วงบ่าย ๆ ขณะที่องค์หลวงปู่กำลังควบคุมการก่อสร้างศาลาที่พักผู้ปฏิบัติธรรม ที่ศาลาใหญ่อยู่นั้น มีสุภาพสตรีกลุ่มใหญ่เข้ามาราบนมัสการ ถวายของถวายน้ำปานะ แก้วใหญ่ และถวายปนมัตถ์ แล้วก็กราบเรียนปรึกษาหลาย ๆ เรื่อง

โยม ๑ : หลวงปู่เจ้าขา ผัวโยมไม่ได้ตั้งใจเลย ทำมาหากินไม่ร่ำ ไม่รวยซะที ไม่รู้เมื่อไหร่จะรวยกับเค้าบ้าง

โยม ๒ : ส่วนผัวอีฉันนะคะ ไปมีเมียน้อย ไปทำงานที่นั่นก็มีที่นั่น ไปทำงานที่นี่ก็มีที่นี่ อีฉันจะออกแตกตายอยู่แล้ว

โยม ๓ : ผัวโยมก็กลับบ้านดึก ๆ ตื่น ๆ บางวันก็กลับเช้า บางวันก็ไม่กลับก็มี สงสัยจะไปมีอีหนูที่ไหนก็ไม่รู้เจ้าคะ

ขณะที่หลวงปู่นั่งฟังโยมสาธยายสรรพคุณของสามีนี้อยู่ นั้น “ไอ้บุญฮอง” สุนัขที่หลวงปู่เลี้ยงไว้ ก็กระโดดขึ้นมาบนเตียงที่หลวงปู่ นั่งอยู่ แล้วก็เริ่มเลียกินน้ำในแก้วขององค์หลวงปู่จนอึ้ม แล้วก็กระโดดลงจากเตียงไป

โยม ๑ : ้วย หลวงปู่เจ้าขา ไม่เห็นเธอเจ้าคะ หมามันกินน้ำในแก้วหลวงปู่ แล้วหลวงปู่หยิบมาฉันทำไมเจ้าคะ สกปรกออก

หลวงปู่ : ไม่สกปรกดอก ปากหมามันสะอาด

โยม : มันสะอาดยังไงเจ้าคะ ไปกินอะไรมาก็ไม่รู้

หลวงปู่ : นั่นสิ ไปกินอะไรมาก็ไม่รู้ แต่ที่รู้ ๆ หมามันไม่เคยนิทา
ผิวให้หลวงปู่ฟัง

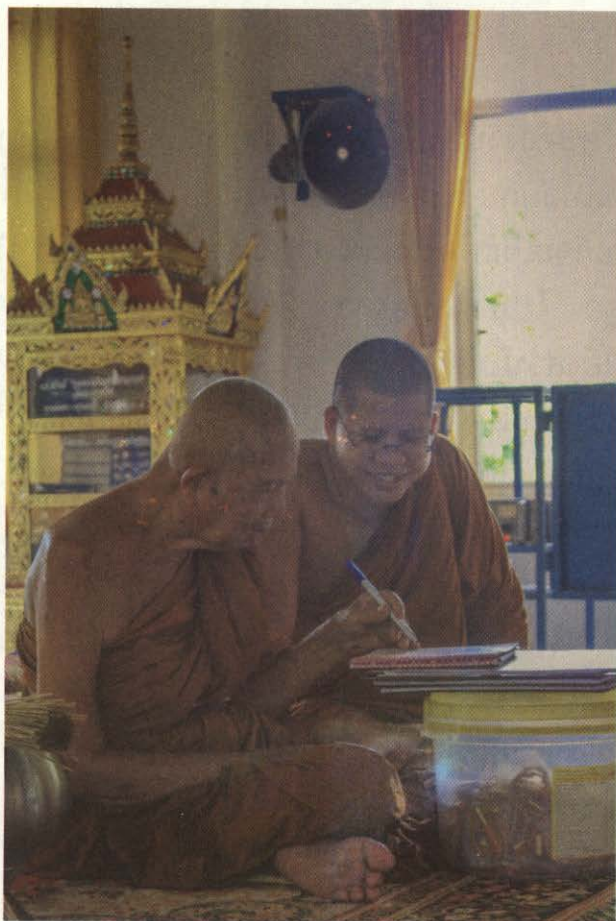
โยม :

หลวงปู่ : คนทำงานหาเงิน มันต้องได้เงิน คนไปหาเห็ด มันต้อง
ได้เห็ด คนไปจับกบจับเขียด มันต้องได้กบได้เขียด คนที่จับผิดแต่
คนอื่น มันก็จะได้แต่ความผิด คนที่คอยจับถูกคนอื่น มันก็จะได้
แต่ความถูก ไปมัวแต่มองความผิดเขา มัวแต่มองส่วนไม่ดีเขา
แล้วเคยมองส่วนไม่ดีตัวเองหรือไม่ เคยจับผิดตัวเองหรือเปล่า
เคยพิจารณาตนเองบ้างหรือเปล่านั้น ที่เขาไปมีเล็กมีน้อยนั้น
ส่วนหนึ่งเป็นความผิดเราหรือเปล่า การที่อยู่ด้วยกันไม่มีความสุข
เป็นเพราะเรารึเปล่า หรือมัวแต่ไปจับผิดเขา หาผิด มันก็ได้แต่
ความผิดนั้นละ ผัวกันเมียกัน มีอะไรก็คุยกัน ปรึกษากัน แต่อย่า
ปรึกษาดัง ปรึกษาให้มันได้ยินกันสองคน เดี่ยวชาวบ้านเขารู้

ปัญหาทุกอย่าง มันแก้ได้ อยู่ที่ว่าจะแก้หรือไม่ หรือ
ทิ้งไปเสีย หัดเป็นคนจับผิดคนอื่นน้อย ๆ จับผิดตัวเองมาก ๆ
จับถูกคนอื่นมาก ๆ แล้วจับผิดคนอื่นน้อย ๆ ในโลกนี้ไม่มีใครที่ไม่มี
ข้อเสีย แม้แต่พวกคุณเองยังมีข้อเสีย แก้ไขข้อเสียจากตัวเราเข้าไป

ถ้าทุกคนทำหน้าที่ตนเอง คือแก้ไขข้อเสียของตน มันจะมีปัญหาหรือไม่ “คนเราถ้าพูดดี จะมีทั้งพินมีทั้งเหงือก แต่ถ้าพูดไม่เลือก จะเหลือแต่เหงือก พินไม่มี” เข้าใจนะ

คนที่จับผิดแต่คนอื่น มันก็จะได้แต่ความผิด
คนที่คอยจับถูกคนอื่น มันก็จะได้แต่ความถูก

๒๕. เมื่อหลวงปู่โปรดเณรรุ่นใหม่หัวใจว่าวุ่น

เหตุเกิดหน้ากุฏิหลวงปู่

เณร : (เสียงกระซิบ) ครูบาครับ ผมจะมალาลหลวงปู่สัก

ครูบา : เอ้า ครูบาเณร จะสักทำไม

เณร : ครูบาอย่าพูดตั้ง เตี่ยวหลวงปู่ได้ยิน หลวงปู่เข้าพักหรือยังครับ คือ ผมจบ ม.๖ แล้วครับ ผมอยากออกไปฝึกภาษาอังกฤษ ผมอยากเป็นพนักงานโรงแรมครับ อยากเก่งภาษา ผมเลยจะมალาลหลวงปู่ให้ครูบาพาผมเข้าไปหน่อยนะครับผม

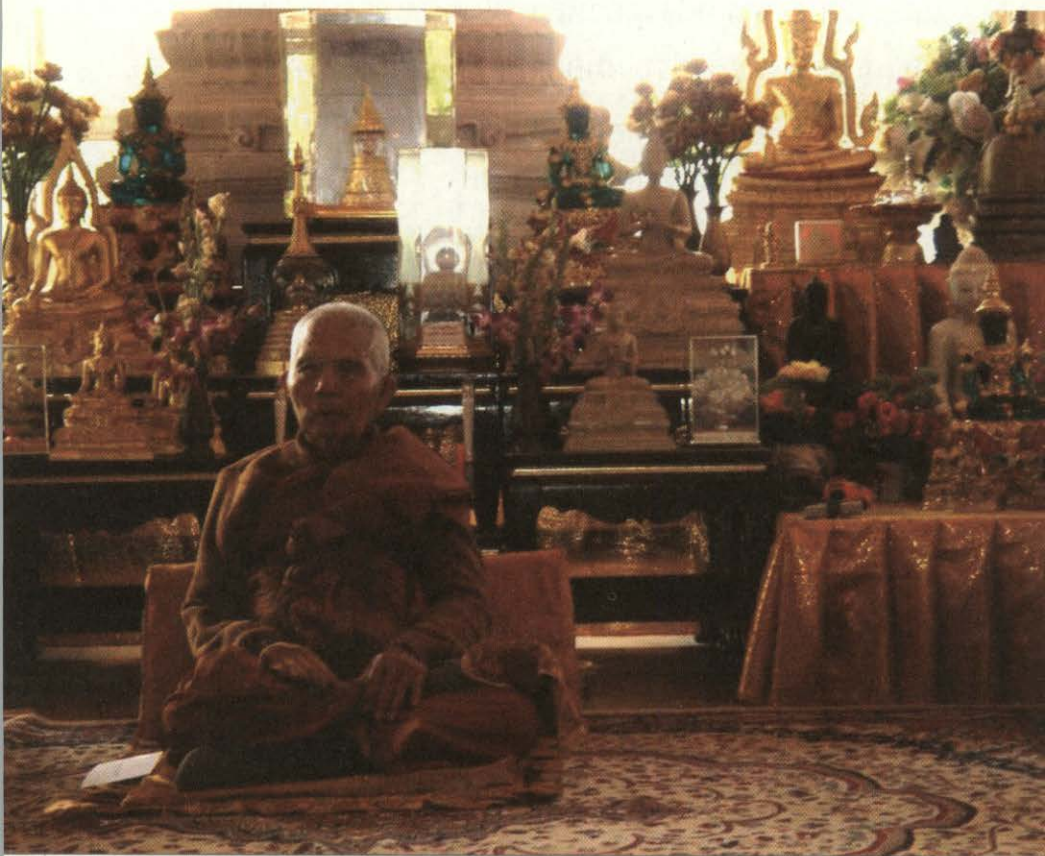
หลวงปู่ : เอ้า ครูบาเณร มาทำไม หลวงปู่กำลังจะหลับแล้ว แต่รอเจ้าอยู่มา ๆ ๆ พอดีหลวงปู่เจอเหล็กไหล ก้อนนี้หลวงปู่หวงมากนะ ดีหลายแท้ ๆ ก้นมิด ก้นป็นเป็นเมตตามหานิยม แคล้วคลาดปลอดภัย นี่ที่หนึ่งเลย หลวงปู่เก็บมาตั้งแต่เป็นหนุ่มจนปุนนี้แล้ว หลวงปู่หวงมากนะ หลวงปู่ไม่ให้ใครนะ ให้เณรรูปเดียว อยากให้เณรเก็บไว้มา ๆ ๆ

เณร : (คลานเข้าไปใกล้ ยื่นสองมือไปรับ)... หลวงปู่ครับ คือ

หลวงปู่ : รับเหล็กไหลของหลวงปู่ไปแล้ว ห้ามสึกนะ เพราะถ้าเอาไปแล้วสึก จะตายโหงเข้าใจนะ

ณรร : อ้าว.....คร้บผม

เรื่ง ปรจติวชฯ การดักใจคน อ่านใจคน หลวงปู่ทำให้ดู
บ่อย ๆ เวลาเข้าใกล้หลวงปู่ คณะศิษย์จึงต้องระวังความคิดเป็นที่สุด
เพราะหลวงปู่จะพูดสิ่งที่เราคิดหรือสิ่งที่ติดอยู่ในใจเราเสมอ ผลคือ
ลูกศิษย์ทุกคนต้องพยายามมีสติ ู้เท่าทันความคิดของตนอยู่ตลอด
เวลา (ผู้บันทึก)

๒๖. บทเรียนราคาแพง

โยม : หลวงปู่ครับ ทำไมผมยังทำบุญ ยิ่งปฏิบัติธรรม ยิ่งทำสมาธิ ก็เหมือนยิ่งทุกข์เหลือเกินครับ ทั้งปัญหาครอบครัว ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงิน ไม่รู้อะไร ประดังประเดเข้ามาตลอดครับผมหลวงปู่

หลวงปู่ : เวลาคุณทำบุญ เวลาคุณปฏิบัติ มันกระทบกับเงินทอง หรือ เวลาปกติของคุณหรือเปล่า

โยม : เปล่าครับผม เวลาผมทำบุญ ผมก็ไม่ได้ลำบาก เงินทองก็เป็น ส่วนเหลือจากการเก็บการดูแลครอบครัวแล้ว การปฏิบัติของผม ก็กระทำโดยไม่กระทบกระเทือนใคร พ่อแม่พี่น้อง ลูกเมียก็อนุโมทนา แต่มันก็มีปัญหาเรื่องอื่น ๆ เข้ามาไม่ขาด

หลวงปู่ : คุณเอ๋ย... เวลาคุณปฏิบัติ คุณก็ต้องการพระนิพพาน ไข่หรือเปล่า นิพพานก็ต้องหนีโลก ต้องเบื่อโลก ถ้ามันไม่มีปัญหาเข้ามา คุณจะหนีโลกได้อย่างไร ถ้าคุณยังหวังสุขในโลกนี้ นิพพานของคุณก็เป็นนิพพานหลอกตัวเองละสิ

โลกเป็นโรงเรียนที่ใหญ่ที่สุด ปัญหาที่เข้ามา คือบทเรียน มารทั้งหลาย คือครูของเรา เมื่อคุณปฏิบัติสูงๆ ขึ้นไป ปัญหา มันก็จะสูงขึ้นไปด้วย ปัญญาคุณแค่อนุบาล ปัญหามันก็อนุบาล บทเรียนก็อนุบาล ครูก็ครูสอนอนุบาล แต่เมื่อคุณเรียนปริญญา ปัญญาระดับปริญญา ปัญหามันก็ต้องปริญญา บทเรียนก็บทเรียน

ปริญญา ครูก็ครูสอนปริญญา คุณเรียนปริญญา จะเอาข้อสอบ
เด็กน้อยอนุบาลมาสอบคุณ มันจะสมกับภูมิปัญญาคุณหรือ
ปฏิบัติเพื่อแสวงหาปัญญา เมื่อปัญญาเราสูงขึ้น ปัญหามันก็สูง
ขึ้น บทเรียนมันก็ยากขึ้น มารมมันก็เก่งขึ้น คุณสอบตกจะหาว่า
ครูออกข้อสอบยาก หรือหรือจะโทษว่า ตนเองเตรียมตัวสอบ
ไม่ดี

คุณเอ๊ย... โลกมันสอนเรา บางทีก็สนุกสำราญ บางที
ก็เศร้าโศก บางทีก็ทารุณโหดร้าย คุณต้องได้เรียนทุกบท คุณ
จะบอกว่า ไม่ชอบวิชานี้ ไม่เรียน มันไม่ได้ เราชอบสุขเราเกลียดทุกข์
แต่เราก็ต้องเรียนทั้งสองอย่าง เมื่อคุณผ่านการสอบหนึ่งครั้ง
คุณก็จะพัฒนาไปอีกชั้น บทเรียนบางบทมันอาจจะแพงไป
สักหน่อย ต้องแลกมาด้วยเงินทอง อวัยวะ หรือแม้แต่ชีวิต
แต่คุณอย่าลืมนะ วิชาดี ราคามันต้องแพง โลกสอนให้คุณรู้จักโลก
ในทุกรูปแบบ ทุกรสชาติ คุณจะได้เปื้อโลก หน่ายโลกอย่างแท้จริง
นิพพานของคุณก็จะเป็นนิพพานจริง ๆ อย่าพึ่งลาออกจากโรงเรียน
กลางครันก็แล้วกัน คุณเชื่อเถอะว่าถนนเส้นนี้ ผู้ปฏิบัติล้วนผ่าน
มาแล้วทุกคน ท่านเหล่านั้นก็เคยทุกข์อย่างคุณ ท่านยังผ่านไปได้
ให้เชื่อมั่นในคุณพระพุทธเจ้า พระธรรมคำสั่งสอน และพระอริยสงฆ์
ที่ท่านผ่านไก่อน ให้เชื่อว่าท่านเหล่านั้นไม่หลอกเราแน่ เข้าใจนะ

โลกเป็นโรงเรียนที่ใหญ่ที่สุด
ปัญหาที่เข้ามา คือบทเรียน
มารทั้งหลาย คือครูของเรา

๒๗. ปัญหาเกี่ยวกับพุทโธ

โยม : หลวงปู่ครับ ผมได้ยิน พระบางรูป หรืออาจารย์บางท่านสอนว่า พุทโธพาเราไปได้แค่พรหม ไม่สามารถพาเราไปนิพพานได้ นี่ถูกต้องไหมครับ

หลวงปู่ : คุณดูนั่น (ท่านชี้มือไปที่ต้นสะเดาข้างอุโบสถ) คุณว่า ต้นมะขามที่ขึ้นอยู่ข้างต้นสะเดา มันจะกลายเป็นต้นสะเดาได้ไหมล่ะ

โยม : ไม่ได้ครับหลวงปู่

หลวงปู่ : ฮือ ไม่ได้หรือ เอาใหม่นะ ถ้าต้นมะขามออกใบ ออกดอก ออกผล แล้วร่วงหล่นลงมาที่โคนของต้นสะเดา ย่อยสลาย กลายเป็นธาตุอาหารในดิน รากของต้นสะเดาก็ดูดเอาปุ๋ยนั้นไปหล่อเลี้ยง ลำต้น ออกเป็นใบสะเดา ดอกสะเดา ผลสะเดา ผลสะเดาก็ตกลงมาเป็นต้นสะเดาเล็ก ๆ หลวงปู่ถามคุณอีกครั้งว่า มะขามกลายเป็นสะเดา ได้ไหม

โยม : ได้ครับผมหลวงปู่

หลวงปู่ : เออ พุทโธ ที่คุณว่า ไม่พาคุณไปนิพพานหรอก แต่คุณต้องอาศัยพุทโธพาคุณไปนิพพาน นิพพานนะ ประตูปูไม่กว้างนะ และก็ไม่ได้แคบ พอดีตัวคุณเลยล่ะ คุณจะเอาอย่างอื่นเข้าไปด้วยไม่ได้

บุญก็เข้าไม่ได้ บาปก็เข้าไม่ได้ ศีลก็เข้าไม่ได้ ธรรมก็เข้าไม่ได้ พุทโธ
ก็เข้าไม่ได้ คุณต้องทั้งหมด ทั้งดีทั้งชั่ว เข้าไปแค่ตัวคุณคนเดียว พุทโธ
เป็นบาทเป็นฐาน เป็นสมณะที่เข้าสู่วิปัสสนา วิปัสสนาตัวปัญญา
นั้น ถึงจะพาคุณตัดกิเลสได้ แต่วิปัสสนาของคุณ ต้องอาศัยพุทโธ อาศัย
สมณะ วิปัสสนาเป็นรถ สมณะเป็นน้ำมัน รถที่ขาดน้ำมัน มันจะวิ่ง
ไหมล่ะ พองหนอ ยุบหนอก็คดี นะ มะ พะ ณะ กัถิ สัมมาอรหังกัถิ
ล้วนแต่เป็นปุ๋ยให้พระนิพพานเหมือนกันหมด เหมือนต้นมะขาม
ที่กลายเป็นเสเดานั้นไง เข้าใจนะ

วิปัสสนาเป็นรถ สมณะเป็นน้ำมัน
รถที่ขาดน้ำมัน มันจะวิ่งไหมล่ะ

๒๘. หวังได้ แต่ต้องเตรียมใจไว้ด้วย

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า วันนี้พาลูกชายมาขอพรหลวงปู่ เขาจะไปสอบ
หมอเจ้าคะ

หลวงปู่ : ดี

โยม : เขาจะสอบได้ไหมเจ้าคะหลวงปู่

หลวงปู่ : ได้ แต่แม่มันสิจะไม่ได้

โยม : ไม่ได้ยังไงเจ้าคะหลวงปู่ หรือโยมจะไม่สมหวัง

หลวงปู่ : นั้นละ อันจะไม่ได้ เมื่อคุณหวัง ความทุกข์ก็เกิดกับคุณ หวัง
มาก คุณก็ทุกข์มาก หวังน้อย คุณก็ทุกข์น้อย

โยม : แสดงว่า จะไม่ให้โยมหวังเลยหรือเจ้าคะ ก็ชีวิตอยู่ได้เพราะ
ความหวังนี้เจ้าคะ ไม่ให้โยมหวัง โยมจะมีกำลังใจอยู่ต่อหรือเจ้าคะ

หลวงปู่ : หวังได้ แต่เมื่อคุณหวังแล้ว คุณต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วย
พร้อมทั้งสมหวังพร้อมทั้งผิดหวัง พร้อมทั้งหวาน พร้อมทั้งขม สมหวัง
มันหวาน ผิดหวังมันขม สมหวังดีใจเกินพอดี มันก็บ้า ผิดหวังเสียใจ
เกินพอดี มันก็บ้า ชีวิตนะมันก็ต้องหวัง แต่เมื่อหวังก็ต้องเตรียมตัวให้
พร้อม ทั้งสมหวัง ทั้งผิดหวัง สมหวังหรือผิดหวัง มันเป็นธรรมดาโลก

คุณแข่งขันอะไรสักอย่าง มันไม่แพ้ก็ชนะ แต่ต้องเตรียมใจให้พร้อม
ทั้งแพ้ทั้งชนะ หวังนะหวังเถอะ แต่หวังให้มันพอดี เตรียมตัวให้พร้อม
เข้าใจนะ

เมื่อคุณหวังแล้ว
คุณต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วย
พร้อมทั้งสมหวัง พร้อมทั้งผิดหวัง

๒๘. คำถามจากเพจ (๑)

ผู้บันทึก : กราบขอโอกาสสองคัพพ่อแม่ครูอาจารย์ มีคนฝากคำถาม กระผม มากกราบเรียนถามดังนี้ครับผม “เรียนสาธุคุณ ข้าพเจ้าเคย ได้ดูหนังเรื่องหนึ่ง เขาพูดไว้ว่า ศาสนาพุทธ การเดินทางสายกลาง ก็เหมือนกับการเห็นแก่ตัว กราบเรียนหลวงปู่ไขข้อข้องใจ สาธุ” พ่อแม่จะเห็นควรตอบเขาว่าอย่างไรครับผม

หลวงปู่ : การเดินทางสายกลางนั่นตัว (นั่นตัว แปลว่า นั่นแหละ) วิธีออกจากการเห็นแก่ตัว มีขณิมาปฏิบัติ แปลว่า ทางสายกลาง ก็จริง แต่จะแปลอีกนัยหนึ่งคือ ความพอเหมาะ ความพอดี การกระทำ การพูด การคิดใด ๆ ที่พอเหมาะพอดี นั้นเรียกว่า ทางสายกลาง คุณไปเลือกซื้อกางเกง คุณก็เอาตัวที่พอดีกับตัวคุณ ไปเลือกซื้อเสื้อ คุณก็เอาพอดีกับตัวคุณ เอาคนอื่นมาเทียบไม่ได้ดอก มันคนละส่วน มันคนละขนาด คนเราตัวเล็กตัวใหญ่ไม่เท่ากัน คุณชอบเปรี้ยว ชอบหวาน ชอบเค็ม มันก็เป็นทางกลาง เป็นความเหมาะสมของคุณ เอาคนอื่นมาเป็นตัววัดขนาดไม่ได้ คนเรามีความอยาก ความชอบไม่เท่ากัน ต้องเอาตัวเองเป็นแบบ ไม่เอาคนอื่นเป็นแบบ นั้นเป็นทางกลางของใครของมัน

แต่ในเรื่องการปฏิบัติ เราจะรู้ได้อย่างไรว่า มันเป็นทางกลาง ต้องเอาองค์มรรค มาเป็นตัวตัดสินว่า การปฏิบัติของเราอยู่ในองค์มรรคหรือไม่ คิดชอบ พูดชอบ เลี้ยงชีพชอบ ปัญญาชอบ ทำมาหากินชอบ ตั้งตนไว้ชอบ มีความเพียรชอบ ตั้งสติชอบ นั้นละทางกลาง

คนที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ กำลังดำเนินชีวิตด้วยความรัก ความ
รับผิดชอบ รักตัวเอง รักคนอื่น จึงทำชอบ จึงพูดชอบ จึงคิดชอบ
เกลียดตนเอง เกลียดคนอื่นจึงทำชั่ว คิดชั่ว พูดชั่ว คนรักคนอื่น
รักตนเอง รับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น จะเห็นแก่ตัวได้อย่างไร

แท้จริงคำสอนของพระบรมครู ทรงสอนให้ดำเนินทางนี้ เพื่อ
ละตัว ละตน คนไม่มีตัวไม่มีตน มันจะเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตนยังไ
คนที่ดำเนินทางกลาง คือ คนดำเนินตามองค์มรรค คนเดินตามองค์
มรรค คือ คนที่กำลังลดอดีต ลดตัวลดตน คนที่ลดตัวลดตนมันก็
ไม่มีตัวไม่มีตน คนไม่มีตัวไม่มีตน จะเห็นแก่ตัวเห็นแก่ตนได้อย่างไร
คนที่เห็นแก่ตัวเห็นแก่ตน ไม่ว่าจะเป็พระเป็นโยม ก็กำลังหนีจาก
มรรค หนีจากทางกลาง หนีจากมัชฌิมาปฏิปทา มันก็เกิดปัญหา
เกิดเรื่องเกิดราวนั้นไง เข้าใจนะ

คนที่ดำเนินทางกลาง
คือ คนดำเนินตามองค์มรรค

คนเดินตามองค์มรรค คือ
คนที่กำลังลดอดีต ลดตัวลดตน

คนที่ลดตัวลดตน มันก็ไม่มีตัวไม่มีตน
คนไม่มีตัวไม่มีตน จะเห็นแก่ตัวเห็นแก่ตนได้อย่างไร

๓๐. หลวงปู่โปรดผีฟ้า

เมื่อหลายปีก่อน มีโทรศัพท์มาหาครูบาอุปฐากว่า มีคนโดนผีเข้า ร้องรำทำเพลงด้วยทำนองภาษาอีสานมาสามวันแล้ว เชิญหมอมผีหลายคนมาปราบก็ไม่ยอมออก และยังรำอยู่ กราบนิมนต์หลวงปู่เมตตาไปปราบให้ที เมื่อทราบดังนั้น ครูบาอุปฐากจึงกราบเรียนหลวงปู่ ท่านจึงสั่งให้โทรหาโยมตีเจ้าของรถตู้เพื่อยืมรถไปโปรดโยม เมื่อเดินทางมาถึงบ้านเกิดเหตุ ขณะนั้นก็เย็นมากแล้ว ปรากฏเห็นสตรีสูงอายุท่านหนึ่ง กำลังร้องรำทำเพลงอยู่คนเดียวกลางบ้าน ไม่ได้สนใจใครเลย เมื่อท่านไต่ถาม ทราบความว่า เขาเป็นผีฟ้าที่มีเชื้อสายมาจากแม่ (ทางอีสานเรียกผีชนิดนี้ว่า ผีเชื้อ) หลวงปู่ก็สั่งให้ตั้งพระพุทธรูป และนำคณะสงฆ์ และอุบาสก อุบาสิกาทำวัตรเย็นโดยไม่ได้สนใจคนที่โดนผีเข้าเลย ทำวัตรอยู่เกือบชั่วโมง ท่านจึงนำแผ่นเมตตาและกราบพระ ขณะนั่นเอง คนที่โดนผีเข้าก็เหมือนจะฟังเห็นองค์หลวงปู่ จึงหันมาอุทานว่า “ญาครุมา อายุเต้ (พระมาอายุจัง)” เท่านั้นแกก็มีอาการหายหลัง เหมือนผีออกจากร่างเคราะห์ดีที่ญาติ ๆ มาประคองไว้ทัน

หลวงปู่ : พวกเจ้าทำไมมาพากันถือ ผีฟ้า ผีแถนเล่า

โยม : ก็เมื่อพวกผู้ชาย (พวกกระผม) ป่วย ผู้ชายไข้ ก็อาศัยผีฟ้ามาบำบัดรักษา พวกผู้ชายเห็นว่าความเป็นลูกผี ลูกเทียน (ร่างทรง หรือศิษย์) ผีฟ้าแล้ว บันดาลความสุขให้เกิดขึ้นได้

หลวงปู่ : ความสุขนั้นมันมี ๒ อย่าง ความสุขที่อาศัยข้าวของ
เงินทอง ลูกหลานหรือสัตว์เลี้ยง กับความสุขทางใจ ที่ไม่ต้องอาศัย
ข้าวของ ลูกหลาน หรือสัตว์เลี้ยง แล้วผีฟ้าให้ความสุขพวก
คุณแบบไหนล่ะ

โยม : เอ่อ...ก็ทั้ง ๒ อย่างนั้นล่ะครับ

หลวงปู่ : ก็เงินทอง พวกคุณก็หามา ข้าวของก็ได้มาจากน้ำพักน้ำ
แรง สุขทางใจก็เกิดจากการพักผ่อนหย่อนใจ การทำดี คิดดี พุทธดี
การไม่เจ็บไม่ไข้ ก็ไปหาหมอให้เขารักษา แล้วคุณว่า ผีฟ้าดลบันดาล
สิ่งใดให้คุณล่ะ

โยม : ก็พวกผมทำเองนั่นล่ะครับ แล้วญาครูว่า ญาครูไม่อาศัยผีฟ้า
แล้วญาครูอาศัยอะไร

หลวงปู่ : เอ้า อาตมาก็อาศัยตัวเองสิ

โยม : หา ญาครูไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไร ญาครูจะอาศัยตัวเองได้อย่างไร

หลวงปู่ : โอ้ย...สูเอ้ย...ปวดขี้อาตมาก็ไปขี้อเอง หัวอาตมาก็กินเอง
ป่วยอาตมาก็ไปหาหมอเอง ไม่มีใครมาดลบันดาลให้อาตมาไปดอก
ก็อาตมาไม่มีอิทธิฤทธิ์อันใดนะสิ อาตมาจึงต้องพึ่งตัวเอง

ความสุขทางกาย ร้อนอาตมาก็เข้าร่วม ไม่มีใครที่ไหนมาดล
บันดาลให้อาตมาเข้าร่วม หนาวอาตมาก็ห่มผ้า ไม่มีใครที่ไหนมาดล

บันดาลให้ผ้ามาห่ม ปวดแขนปวดขา ก็บีบก็นวด ไม่มีใครดลบันดาล
ให้ความเจ็บความปวดมันหายไป

สุขทางใจ อาตมาไม่ไปลัก ไปปล้น ไปหลอก ไปลวงใคร
แสวงหาความสุขทางใจ คือความสงบเย็นอยู่ในใจ ความสงบอาตมาก็
หาเอง ไม่ได้มีผู้มาดลบันดาลให้อาตมาต้องพึ่งใครอีก ให้พวกคุณพา
กันพึ่งเจ้าของ ให้พึ่งตนเอง อย่ามัวหวังสิ่งที่มองไม่เห็นตัว ขนาดตัว
มันยังไม่มี มันจะมาช่วยพวกคุณได้อย่างไร ไม่มีใครเป็นที่พึ่งที่อาศัยได้
นอกจากตัวเราเอง ไปรอให้แต่ผีแต่สางมาช่วย เมื่อไหร่มันจะพึ่งตัว
เองได้ ชีวิตที่ยังรอกอยให้คนอื่นช่วย มันก็เป็นคนอ่อนแอ หากเขา
ไม่มาช่วย เราก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ให้พากันพึ่งตนเอง มีตนเอง
เป็นที่พึ่ง อย่าหวังรอลม ๆ แล้ง ๆ เข้าใจนะ

ไม่มีใครเป็นที่พึ่งที่อาศัยได้
นอกจากตัวเราเอง
ให้พากันพึ่งตนเอง
มีตนเองเป็นที่พึ่ง เข้าใจนะ

๓๑. หลวงปู่ กับนางกำนัลพระเจ้าตาก

เมื่อ ๒ - ๓ ปีก่อน ตอนที่องค์หลวงปู่มารักษาอาการอาพาธที่วัดธรรมมงคล วันหนึ่งเวลาเย็นมากแล้ว ขณะที่ท่านกำลังให้โอวาทกับพระภิกษุสงฆ์ สามเณรและครูบาอุปัฏฐากอยู่ นั้น ก็มีชายหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหา และแนะนำตนเอง

โยม : โยมเป็นนางกำนัลของพระเจ้าตากสิน มีนามว่า..... โยมมาเทียบร่างผู้หญิงคนนี้ เพื่อมากราบพระสุปฏิปันโน และพาผู้ชายคนนี้มาหาหลวงปู่ เขาเป็นหมอนวดที่มีฝีมือ หลวงปู่จะหายได้ถ้าชายคนนี้ได้นวดถวาย

หลวงปู่ : แหมหญิง ครูบา (เขาว่าอะไรหรือ ครูบา)

ครูบาอุปัฏฐาก : โยมว่า เป็นเทวดาที่เคยเป็นเมียพระเจ้าตากมาสิง แล้วพาหมอนวดมานวดถวายพ่อแม่ครับผม

โยม : ไม่ใช่ค่ะท่านเณร ถ้าเทพเขาเรียกว่า เทียบร่าง ผีต่างหากที่เรียกว่า สิง

หลวงปู่ : อนุโมทนานะคุณนะ แต่อาตมามีหมอลแล้ว หมอเขาห้ามไม่ให้รักษากับคนอื่น ปล่อยให้หมอคนนี้เขาใช้ฝีมือให้สุดกำลังเขาก่อน

โยม : แต่หมอกคนนี่เท่านั้น ที่จะทำให้ท่านหาย พระพุทธเจ้าท่านเป็น
พยานได้ พระพุทธเจ้ากุกสันโธจะมาหาหลวงปู่คนนี่เที่ยงคืน

หลวงปู่ : (ท่านชี้มือ แล้วทำท่าชิงชัง) มึงผิดแล้ว พระพุทธเจ้า
ที่ไหนจะมาหาคุณ ท่านเข้าพระนิพพานไปแล้ว ท่านจะมาหาคุณทำไม
มึงผิดแล้ว หนี ๆ หนีจากกุกกุญเฑียรนี้ ถ้าพระพุทธเจ้ามาหาคุณได้
คุณจะสึก คุณจะพาหมู่พระเถรกุสีก เพราะพระพุทธเจ้าท่านโกหกคุณ
แต่นี้ท่านก็ไม่ได้มาหาคุณ ท่านไม่ได้โกหกคุณ หนี ๆ หนีเดี๋ยวนี้

จากนั้น จากโยมที่มาด้วยอาการเรียบริ้อยก็ทำหน้าตื่น ๆ
แล้วรีบหนีอย่างรวดเร็ว ตอนมาเหมือนโดนเทพทรงมา แต่ตอนกลับ
มีอาการเหมือนคนเดินกลับ ไม่รู้เทพออกจากร่างตั้งแต่เมื่อไหร่

หลวงปู่มักสอนเสมอว่า ที่หลวงปู่เคารพรักพระพุทธเจ้าของ
ท่านเพราะพระพุทธเจ้าของท่านเป็น “คน” ไม่ได้เป็นอินทร์ พรหม
ยม ยักษ์ มาจากไหน ถ้าท่านเป็นเทพ เที้ยวเหาะไปหาคนนั้นที่
คนนี่ที่ หลวงปู่จะไม่อัสจรรยใจ ไม่เคารพรักพระพุทธเจ้าเลย
เพราะถ้าท่านเป็นเทพ สิ่งที่ท่านทำ สิ่งที่ท่านตรัสรู้ พวกเราก็ทำไม่ได้
แต่พระพุทธเจ้าเป็นคน ท่านพัฒนาตนเองมาจากคน เราก็คน
เราจึงพัฒนาตนเองได้อย่างท่าน ท่านเข้าพระนิพพานเป็นตัวอย่าง
พวกเราแล้ว ท่านเป็นได้แค่ตัวอย่าง ท่านมาพาใครไปพระนิพพาน
ด้วยไม่ได้ เราต้องพยายามด้วยกำลังของเรา ทำตามพระองค์ จึงจะ
ได้อย่างพระองค์ แบบแผนมี (พระธรรม) ตัวอย่างมี (พระพุทธเจ้า)
ผู้ทำตามจนสำเร็จมี (พระสงฆ์สาวกทั้งหลาย) เมื่อพระองค์เข้า
พระนิพพาน ดับชาติขาดสูญเสียแล้ว ไม่มีอะไรมาอาลัยในโลกนี้แล้ว

๓๒. หลวงปู่ให้โอวาทคณะพระภิกษุสงฆ์

ในวาระโอกาสฤดูกาลใกล้พรรษา คณะอุปัฏฐากทั้งที่ทีมงานใกล้และไกล คณะอุปัฏฐากใกล้ชิดองค์ท่าน นำโดยพระอาจารย์ไพโรวัลย์ พระอาจารย์วิทยา และคณะอุปัฏฐากไกล คือผู้บริหารกิจการภายในวัด คณะเอกสาร จัดการภาระธุระแทนองค์หลวงปู่ นำโดยพระสมุห์ไพโรจน์ ได้นำหมู่คณะเข้ากราบถวายคารวะขอขมาจากองค์หลวงปู่ เพราะบางรูปต้องออกไปจำพรรษาที่วัดใหม่ภูผาสาท บางรูปต้องไปดำเนินการเรื่องเอกสารที่กรุงเทพฯ และพักจำพรรษาที่วัดธรรมมงคล กรุงเทพฯ โอกาสนี้จึงมีการสนทนาธรรมกับองค์ท่าน และถือโอกาสฟังโอวาทด้วย

ท่านพระครู : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ครับผม เก้าภาระผมทั้งหลายมาขอขมาองค์พ่อแม่ครูอาจารย์ พรรชานี้จะได้แยกย้ายกันไปทำงานในที่ต่าง ๆ ขอพ่อแม่ให้ธรรมะพอได้ไปรักษาจิต รักษาใจในพรรษาครับผม

หลวงปู่ : ใครไปไหนบ้างละ ใครอยู่บ้างละ

ท่านพระครู : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ครับผม พรรชานี้ครูบาวิทยาจะพาพระใหม่ ศิษย์ท่านไปจำพรรษาเปลี่ยนที่ภาวนาไปที่ภูผาสาท วัดใหม่ที่ภูเรือ, ครูบาไพโรวัลย์และคณะรับงานบริหารงานวัดสักกะวัน และงานอุปัฏฐากพ่อแม่ที่นี่, ส่วนเกล้าภาระผมมีงานบริหารวัดใหม่

ภูผาสาท และภูกุ่มข้าว ติดต่อประสานงานกับกองทัพเรือเรื่องภูฐาน
ของวัดสักกะวัน ขอกลับไปจำพรรษาที่วัดธรรมมงคล กรุงเทพฯ
พอได้ติดต่อประสานงานง่าย ๆ ครับผม

หลวงปู่ : เออดีละ ได้ยินว่าหมู่คณะอุปัฏฐากทุกข์หลายติ (ทุกข์มาก
หรือ) ปีที่ผ่านมาละ

ท่านพระครู : ขอโอกาสครับผม ก็พอทนได้ครับผม ยุ่งกับโลกมาก
ก็ทุกข์กับโลกมาก ทั้งเรื่องปากคน ทั้งเรื่องวัดวาอาราม บางเรื่องเรา
ไม่ได้ทำ เขาก็ว่าเราทำ บางเรื่องเราทำ เขาก็ว่าเราไม่ได้ทำ พวกเกล้า
ก็มีพ่อแม่เป็นหลักใจ จึงอยู่มาได้จนวันนี้ครับผม

หลวงปู่ : เหอะ ๆ เออดี ดี ดีหลาย หมู่คณะให้พากันหนักแน่น
ไปอยู่ที่ไหนก็ตาม อย่าพากันทิ้งธรรมทิ้งวินัย เราเป็นผู้รักษาพระ
ธรรมพระวินัย อย่าพากันทำลายพระธรรมพระวินัย ให้เป็นผู้มัน
ในธรรมในวินัย เราประพฤติธรรม พระธรรมนั้นละจะรักษาเรา
เรารักษาพระวินัย พระวินัยนั้นจะรักษาเรา

โลกเป็นมวลทุกข์ เป็นโลกทุกข์ เราจะอยู่ที่ไหนในโลกมันก็
ทุกข์ ตราบที่เรายังอยู่ในโลก ตราบนั้นเราก็กังขี้ทุกข์ อย่าพากันกลัว
ทุกข์ ให้พากันเรียนรู้ทุกข์ แล้วจัดการกับจิตกับใจเรา ให้พ้นทุกข์
ทุกข์กับลมปากคน มันก็ทุกข์จนตาย ให้อดมหาอด ทนมหาทน ขนาด
ผมอยู่มาจนปานนี้ ก็เชื่อว่า เขาจะไม่นิทานผม เชื่อว่าเขาจะเคารพผม
ทุกคน คนรักก็มี คนชังก็มี ลมมันผ่านเราแล้วเย็น ลมมันพัดผ่านไป
อยากให้มีมันพัดมาอีก มันก็เลยทุกข์ เพราะเราเอาใจไปเกาะเกี่ยว

กับลมนั้น ลมปากคนมันพัดผ่านเราไป เราไม่อยากให้มันพัดมาอีก
เราก็ทุกข์ เพราะเอาใจไปเกาะเกี่ยวกับลมนั้น

เราทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง มันก็มีทั้งคนดี คนชม ไม่อยาก
ให้คนดี คนชม ก็อย่าทำอะไร แต่ชีวิตที่ไม่ทำอะไร มันจะมีประโยชน์
อะไรกับโลกกับสงสาร บวชมาแล้วต้องทำประโยชน์ ทำไปเถอะ
ทำความดี ทำให้คนเขาพูด ลมมันผ่านไปแล้ว อย่าไปดูลมนอกกะ
ดูลมใน ดูลม (อารมณ์) ที่มันเกิดกับหู กับตา กับจมูก กับลิ้น กับ
กายกับใจ ดูลมเรานี่ อย่าไปดูลมคนอื่น เราห้ามปากคนพูดไม่ได้ ก็
จงห้ามใจเราคิด ก็จงห้ามหูที่มันได้ยิน

ผมก็เห็นใจหมู่ณะ ทั้งดูแลผม ดูแลวัด ดูแลโยม แต่คนสร้างบารมี
มันก็ต้องหาบ ต้องหิ้วอย่างนี้ละ รักษาหมู่คณะ รักษาการ รักษางาน
อย่าลืมห่วงใจเจ้าของนะ ดูลมในตัวเรามาก ๆ อย่าไปสนใจลม
คนอื่น ละให้เป็น วางให้เป็น จะเห็นธรรม ละไม่เป็น วางไม่เป็น
ไม่เห็นธรรมนะ เข้าใจนะ

เราประพฤติธรรม
พระธรรมนั้นจะรักษาเรา
เรารักษาพระวินัย
พระวินัยนั้นจะรักษาเรา

๓๓. เข้าวัดอย่าเห่ากับหมาวัดนะ

เหตุเกิดก่อนฉันเข้า

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า โยมคิดว่า เข้าวรรษาปีนี้จะเข้าวัด จำศีลภาวนา
สงบจิตสงบใจตลอดพรรษาเจ้าค่ะ

หลวงปู่ : อนุโมทนานะคุณนะ

โยม : สาธุเจ้าค่ะหลวงปู่ แต่โยมกลัวจังเลย ไปวัดไหน ๆ ก็มีแต่
เจ้าพ่อเจ้าแม่ ยิ่งวัดในกรุงเทพฯ หลาย ๆ วัด เจ้าพ่อเจ้าแม่เต็ม
ไปหมด ทำตัวเป็นเจ้าของวัดสิ่งนั่นสิ่งนี้ ว่านั่นว่านี่ ใช้อำนาจว่า
ตัวเองบริจาคนั้นบริจาคนี่ แก้อัตว์สูง ทิฐิกี่สูง แล้วทำตัวเป็นปัญหา
โยมกลัวเหลือเกิน กลัวว่าจะจิตตก กลัวจะไม่ได้บุญเจ้าค่ะ

หลวงปู่ : เอะ ๆ “เข้าวัด หมาวัดมันเห่า อย่าไปเห่าตอบมันเขี้ยว
นา มันจะเป็นหมาสองตัวเห่ากัน” คุณเอ๊ย... เข้าไปเถอะ ไปถือศีล
ภาวนา มันเป็นเรื่องดี คนบางคนอยู่วัดนาน เข้าวัดนาน จนยึดว่า
วัดเป็นของเขา ของวัดเป็นของเขา พระในวัดก็เป็นพระของเขา
อยู่จนชิน ชินบาป ชินกรรม ไปวัดแทนที่จะไปเอาบุญ ไปเอาความดี
กลับไปจับผิดจับชั่วคนอื่น พระท่านเทศน์ ท่านสอนก็ไม่ฟังซะแล้ว
หุมนสูงกว่าธรรมะ สูงกว่าพระเทศน์ บางคนมีตำแหน่งหน้าที่ในวัด
บางคนมีหน้าที่ทางสังคม เป็นครูเป็นอาจารย์ เลยเป็นกะลาคว้า

ฝนตกไม่เข้าในกะลา คนแบบนี้หลงปู่เรียก “พวกบัวใต้น้ำตีเด่น”
ปทปรมะ (หมายถึง พวกที่ไร้สติปัญญา และยังเป็นมิชฌาทิฎฐิ แม้
ได้ฟังธรรมก็ไม่อาจเข้าใจความหมาย หรือรู้ตามได้ ทั้งยังขาดศรัทธา
ปสาทะ ไร้ซึ่งความเพียร เปรียบเสมือน ดอกบัวที่จมอยู่กับโคลนตม
มีแต่จะตกเป็นอาหารของเต่าปลา ไม่มีโอกาสโผล่ขึ้นพ้นน้ำ
เพื่อแบ่งบาน)

ไม่จำเป็นต้องเป็นคนโง่ นะ ไม่จำเป็นต้องเป็นคนไม่เข้าวัดนะ
บางคนฉลาดเกินธรรม ฉลาดเกินกรรม ฉลาดมาก ๆ ก็ไม่เห็นธรรมนะ
ฉลาดในทางโลก ในทางถือตัวถือตน คิดว่าตนสูงกว่าคนอื่น จนลืมนึก
ว่า ดอกบัวของตัวเองกำลังหันลงสู่โคลน มีแต่นับวันจะจมลงเรื่อย ๆ
บัวชนิดนี้ บางดอกเป็นดอกเตอร์ บางดอกเป็นอาจารย์ บางดอกเป็น
พลโท พลเอก บางดอกเป็นมรรคทายกก็มี นั่นแหละหลงปู่จึงเรียก
“บัวใต้น้ำตีเด่น”

คุณเอ๊ย... คนพวกนั้นที่เที่ยวไปว่าคนอื่น จับผิดคนอื่น เขาเป็น
คนที่กำลังขาดความรัก ขาดความเมตตา ขาดคนรัก ขาดคนเมตตา
คุณว่าคนขาดอย่างนี้ ควรทำอะไร ควรให้ความรัก ความเมตตา
กับเขานะ อย่าไปเห่าแข่งเขานะ รบกวณพระรบกวณเจ้า หนวกหูคน
ไปวัดเขา เราเข้าวัดไปพัฒนาตนเอง ไปเพื่อเอาความรัก ความเมตตา
ไปฝากเขานะ เข้าใจนะ

บางคนฉลาดเกินธรรม
ฉลาดเกินกรรม
ฉลาดมาก ๆ ก็ไม่เห็นธรรมนะ

๓๔. คำถามจากเพจ (๒)

ครูบาอุปภูฏาก : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ครับผม พอดีมีโยมมาฝาก
คำถามเรื่องการภาวนากราบนิมนต์องค์พ่อแม่เมตตาครับผม

“ขอกราบอาราธนาองค์หลวงปู่ได้โปรดสงเคราะห์เมตตา
สอนหลักการทำสมาธิเบื้องต้น และสิ่งที่ควรทำ เมื่อเริ่มฝึก
การสำรวมจิต สำรวมใจขณะทำสมาธิด้วยเถิดเจ้าคะ อย่างเช่น
บางครั้งนั่งไป พุทโธมันหาย เหมือนลืมนั่งไป เหมือนลืมหองตามจิ้งหะ
ลมหายใจเข้าออกขณะที่นั่งอยู่ อธิบายไปเหมือนคนเพลินนั่งเล่น
สบายใจ สบาย ๆ แต่พอรู้ตัวอีกที พุทโธมันหายตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่
ทราบค่ะ ต้องกลับมาเริ่มพุทโธอีกหรือไม่ หรือบางครั้งพุทโธไปสัก
พักใหญ่ ๆ มันก็จะเกิดความคิดโน้นนี่ เราต้องทำอะไรเจ้าคะ ปล่อย
มันคิดต่อไป หรือต้องพยายามหยุดความคิด แล้วกลับไปนึกพุทโธต่อ
คือเมื่อเราไปคิดต่อมันก็พาไป คิดต่อ ๆ ไป เหมือนพาไปเรื่อย ๆ แบบนี้
ไม่ถูกต้อง ใช่ไหมคะ”

หลวงปู่ : เออ ดีเนาะ โยมภาวนาได้ขนาดนี้ดีแท้ ๆ คนที่ประกาศตัวว่า
เป็นชาวพุทธแต่ไม่เคยทำตามคำสอนพระบรมครูเลยนี้ จะเรียกว่า
ชาวพุทธก็ไม่เต็มปาก ทุกวันนี้เห็นแต่พวกเฮโลพุทธ พวกบรรพบุรุษ
พาเป็น พวกเฮโลพุทธนี้ เขาพาเป็นก็เป็น พอเป็นแล้วก็ไปพวก
ไฮโลพุทธ พวกศรัทธาสูง ๆ ต่ำ ๆ นะ ศรัทธาใคร ก็ศรัทธาสูงเหลือเกิน
พอได้ข่าวไม่ดีของเขา ก็ศรัทธาต่ำลง ต่ำลง พวกศรัทธาปุยนุ่น

ลมพัดมา มันก็มา ลมพัดไป มันก็ไป ไปกับลมปาก ไปกับลมข่าว
พวกนี้ไกลนะ ไกลจากความเป็นชาวพุทธ อีกพวกหนึ่งพวกบรรพบุรุษ
พาเป็น เป็นพุทธที่สำมะโนครัว เป็นที่บัตรประชาชน เขาพาไหว
ก็ไหว พากราบก็กราบ พวกนี้อันตราย ประเภทสุดท้าย พวกเจ้า
ตัวเห็นธรรมนี้ เหมือนคำถามนี้ ผมจึงไมทนานะ เป็นคำถามที่นำ
ตอบ คำถามที่มีกำลังใจตอบ โยมเขาภาวนาอะไรละ พุทโธ หรือ
อานาปานสติ

ครูบาอุปัฏฐาก : เกล้าไม่ทราบครับผม ในกระดาดเหมือนว่า กำหนด
ตามลมหายใจที่กำกับพุทโธ

หลวงปู่ : เออ ฮีฮี บอกเขาว่า พุทโธหายนะ ดีแล้ว ดีแท้ สังเกตลม
ด้วยนะ ลมหายไปด้วยหรือเปล่า ถ้าพุทโธหาย แต่ลมหายใจยังอยู่
ให้ดูที่ลมหายใจ เอาผู้รู้จับที่ลมหายใจเข้า - ออก สั้น - ยาว จนลม
หายใจมันหายอีก ให้ตั้งความรู้สึก ตั้งสติไว้ที่ผู้รู้ ไว้ที่ตัวรู้ ให้รู้ตัว
การภาวนานี้ สติสำคัญ อย่าหลงสติ อย่าพลอสติ ถ้าพลอสติแล้ว
พุทโธหาย ยังใช้ไม่ได้ มันต้องหายตอนมีสติ ถึงจะดี เมื่อภาวนาไป
นาน ๆ จิตมันคิด มันก็ธรรมดา เมื่อได้สติแล้ว ก็กลับมาภาวนาใหม่
อย่าไปรำคาญ อย่ากลัวมันฟุ้งซ่าน ให้มันถูกบ้างผิดบ้าง พลาดบ้าง
ตรงบ้าง ล้ม ๆ ลุก ๆ ขามันจะได้แข็งแรง อย่าไปรำคาญมัน

ข้อสำคัญ ต้องสังเกตนะ สังเกตจิตทุกระยะ สังเกตทุกการ
เปลี่ยนแปลงจิตจะได้คุ้นชิน สังเกตความฟุ้งซ่านที่เกิดขึ้น ที่มันตั้ง
อยู่ที่มันดับไป ที่มันเปลี่ยนไปสู่อารมณ์ใหม่ แต่อย่าบีบคั้น อย่าใส่ใจ
จนเกินไป อย่าวางจนเกินไป ให้มันรู้อยู่ที่เดียว ให้มันเป็นกรรมฐาน

เสียดายเราอยู่ใกล้กัน ถ้าอยู่ใกล้ จะได้แก้ให้มากกว่านี้ เออ... ถ้าสมณีนี้อาจต้องเป็นหลวงปู่ใหญ่วัดธรรม (พระธรรมมงคลญาณ -หลวงปู่ใหญ่ วิริยงค์สิรินธโร วัดธรรมมงคล กรุงเทพมหานคร) บอกเขาให้ไปกราบเรียนหลวงปู่ใหญ่นะ องค์นั้น พ่อแม่ครูบาอาจารย์ใหญ่ ชมว่าท่านเชี่ยวชาญสมณะที่สุด ท่านเก่งสมณะนะ ให้ไปเรียนกับท่านก็ได้ อะไรรนะ เขาเรียกอะไรนะ

ครูอุปัฏฐาก : ขอโอกาสครับผม สถาบันพลังจิตตานุภาพ ครับผม

หลวงปู่ : เออ เออ สถาบันพลังจิตตานุภาพ ทำสมาธิ สะสมพลังจิตนะ ทำเอาพลังจิตไปเรียนกับหลวงปู่ใหญ่ ท่านชำนาญกว่าผมนะ ผมออกปฏิบัติใหม่ ๆ ผมก็ไปฟังเทศน์ท่าน ฟังเทศน์ท่านพ่อลี (พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ -ท่านพ่อลี ธมฺมธโร วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ) นะ บอกเขานะ

คนที่ประกาศตัวเองว่า เป็นชาวพุทธ
แต่ไม่เคยทำตามคำสอนพระบรมครูเลย
จะเรียกว่าชาวพุทธก็ไม่เต็มปาก
ทกวันนี้เห็นแต่พวกเฮโลพุทธ
พวกบรรพบุรุษพาเป็น

๓๕. การแลกบุญด้วยเงิน

โยม : หลวงปู่เจ้าข้า ทำไมศาสนาพุทธถึงมีแต่ให้ทาน เต็มวันก็ถวาย เต็มวันก็ถวาย นี้อย่างวันนี้ก็ถวายเทียน ถวายผ้าอาบน้ำฝน ถวายผ้าป่า กฐิน มีแต่ถวายเต็มไปหมด แสดงว่าจะได้บุญมา ต้องเสียเงิน เสียทองสีเจ้าคะ

หลวงปู่ : อ้อ บุญเป็นชื่อของความสุข ทำแล้วทุกข์ อย่าทำ

โยม : โยมก็ไม่ได้ทุกข์ แค่งสงสัยว่า ทำไมศาสนามีแต่การให้ทาน

หลวงปู่ : การทำบุญในพระศาสนานี้มีหลายแบบ มีหลายระดับ ระดับทาน ระดับศีล ระดับภาวนา คนใจยังไม่สูง ก็มีวุ่นอยู่กับทาน อย่างเดียว คนใจสูงมาอีกหน่อย ก็ทำบุญเรื่องศีล เมื่อใจถึงระดับแล้ว เขาจะทำบุญด้วยการภาวนา เพราะทานกำจัดกิเลสอย่างหยาบ ศีลกำจัดกิเลสอย่างกลาง ภาวนากำจัดกิเลสอย่างละเอียด

บางคนทำบุญ แล้วไม่รู้เรื่องบุญ ก็มีวุ่นแต่หาว่า มีแต่ทาน แต่ทาน คนบ้ำทานก็ทำทานเอาหน้า ทำทานเอาตรา ทำทานเพื่อโฆษณา แท้จริงแล้ว การทำทานมีจุดประสงค์ เพื่อละตัวเรา เพื่อละของเรา อาศัยสิ่งของ เพื่อละความเห็นแก่ตัว ละความถือตัว ถือตน บางคนทำบุญทำทานไม่เป็น ให้แล้ว ยังถือว่าเป็นเรา เป็นของเรา บางคนทำทานแล้ว ประสงค์นั้น อธิษฐานนี้ วุ่นวายไปหมด

อันนี้ให้ทานเอาตัณหา ให้ทานเอาโลภ ให้ทานเอากิเลส ทานที่
แท้จริงต้องทานเพื่อละ เพื่อทิ้ง

เอาของมาทานให้หลวงปู่แล้ว มาให้หลวงปู่เสกนั้น เป้านี้
อธิษฐานเอานั่นเอานี่ เหมือนหลวงปู่จะบันดาลให้ได้ คนที่เอาข้าว
ให้หมากิน เขายังได้อานิสงส์มากกว่าคนพวกนี้ เพราะเขาให้ทานเพื่อ
ละ ให้ทานเพื่ออนุเคราะห์สัตว์ตักยอก เขาให้ทานโดยไม่มีความเป็น
ตัวเป็นตน ไม่อธิษฐานเอานั่นเอานี่จากหมา ไม่ต้องบอกหมาว่าต้อง
ฉันของโยม ของหนู ของฉัน นั่นคนพวกนั้นเขาทานเพื่อละเพื่อวาง
คนที่วางตัววางตน ก็ไม่มีตัว ไม่มีตน คนไม่มีตัว ไม่มีตน มันจะทุกข์
มาจากไหน เพราะมีตัว อะไรก็ของตัว ได้ - ตัวก็ได้ เสีย - ตัวก็เสีย
กระทบอะไร - ตัวก็กระทบ มันจึงทุกข์จึงยาก แต่ละตัวละตนเสียแล้ว
จะทุกข์กับอะไร ถ้าคุณเข้าใจอย่างนี้ หลวงปู่เรียกคนเหล่านั้นว่า
เขาทำทานเพื่อพึ่งพา ให้ทานเพื่อละ เพื่อวาง เขาจะไม่ทุกข์กับการ
ให้ทาน เขาเป็นนักทานที่แท้จริง เข้าใจนะ

ทานกำจัดกิเลสอย่างหยาบ
ศีลกำจัดกิเลสอย่างกลาง
ภาวนากำจัดกิเลสอย่างละเอียด

๓๖. หัวใจพระพุทธศาสนา

เย็นวันหนึ่ง มีโยมเข้ามากราบหลวงปู่ที่ศาลาหลวงพ่อบันดาล
ฤทธิ์ผล คุยกับหลวงปู่สักพัก โยมจึงกราบเรียนปรึกษาปัญหาธรรมะ

โยม : หลวงปู่ครับ คำสอนของพระพุทธเจ้ามีมากเกินไป พระ
ไตรปิฎกตั้ง ๔๕ เล่ม คำสอนตั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี ผมคงจำ
ไม่หมดทุกข้อทุกอย่าง ผมก็เลยอยากทราบว่า อะไรเป็นหัวใจคำสอน
ของพระพุทธเจ้า อะไรคือสิ่งที่ผมควรจดจำไปใช้ในการปฏิบัติตาม
ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าครับ

หลวงปู่: เอ้า ก็ตงใจ คำสอนของพระพุทธเจ้าสำคัญที่ตน ตนนั้นสำคัญ
ที่สุด ตนเป็นสิ่งที่ควรสอน ตนเป็นสิ่งที่ควรศึกษา ตนเป็นสิ่งที่ควร
หา ตนเป็นสิ่งที่ควรละ คำสอนแปดโกฏิสี่ก็อ ก็รวมลงที่ตน คำสอน
มากมาย ถ้าตนไม่นำไปปฏิบัติ คำสอนนั้นจะมีค่าอะไร พระพุทธเจ้า
ท่านปฏิบัติเพื่อหาตน เพื่อละตน คำสอนทั้งหลายก็ออกจากท่าน
ออกจากใจท่าน เพราะท่านหาตน เมื่อคุณศึกษาธรรมะของท่าน
คุณก็ควรจะศึกษาตน ศึกษาจากหัวใจของตน เห็นตนนั้นละ
เป็นธรรม เห็นธรรมนั้นละ เป็นตน เห็นตนคือ เห็นธรรม ศึกษาตน
หาตน พบตน ละตน นี่หัวใจพระพุทธศาสนา เข้าใจนะ

เห็นตน คือ เห็นธรรม

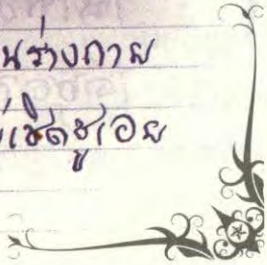
ศักขาตน หาดตน

พบตน ละตน

นี้หัวใจพระพุทธศาสนา

อนนทรพมฺลนญฺหิณฺฐิทํ ทงฺมาหจฺจ
 อิกเขนทองโรนหมหาวค
 เป็นลุ่มตงขอบทวอ๓ชวค
 จิวตองพานจากกนเมอจนทณ
 ลอหนตวามตงควมส๓ตงลุ่มตง(๓)
 ๓ตงทวแกกมตมไมคมรณ
 จ=ล๓ตง๓๓๓แน๓แทนทงกณ
 ๓ตงทวณ๓ช๓อ๓น๓อ๓น๓เช๓ต๓อ๓น

๓๗. ลูกอยากแต่งงานเข้าสังคมค่ะ

โยม : หลวงปู่เจ้าขา ในพรรษานี้ ลูกอยากมาถือศีลแปดทุกวันพระ ดิฉันคิดว่า ลูกต้องไปทำงานทุกวัน มาถือศีลไม่ได้เจ้าคะ ควรทำอย่างไร เจ้าคะ

หลวงปู่ : ศีลของคุณอยู่ไหนล่ะ ถ้าคุณถือศีลที่วัด คุณก็ไม่ต้องมา ถ้าคุณถือศีลที่ใจ ปฏิบัติส่วนตัวเอง คุณก็มาถือสิ

โยม : ศีล โยมถือที่ใจเจ้าคะ

หลวงปู่ : เออ คุณถือที่ใจ ใคร ๆ ก็ถือที่ใจ ถ้าคุณถือศีลที่วัด คุณก็ต้องอยู่วัด ถ้าคุณถือศีลที่ใจ จะไปไหน ๆ คุณก็ไม่ต้องห่วงว่าจะไม่มีศีล มันเป็นเรื่องของใครของมัน เป็นกิจภายในเรา จะต้องห่วงอะไร คุณก็เอาศีลไปทำงานด้วยสิ

โยม : แต่ถ้าโยมถือศีลแปด แล้วไปทำงาน โยมก็แต่งตัว ทาแป้ง ทาลิปไม้ได้นี่สิเจ้าคะ

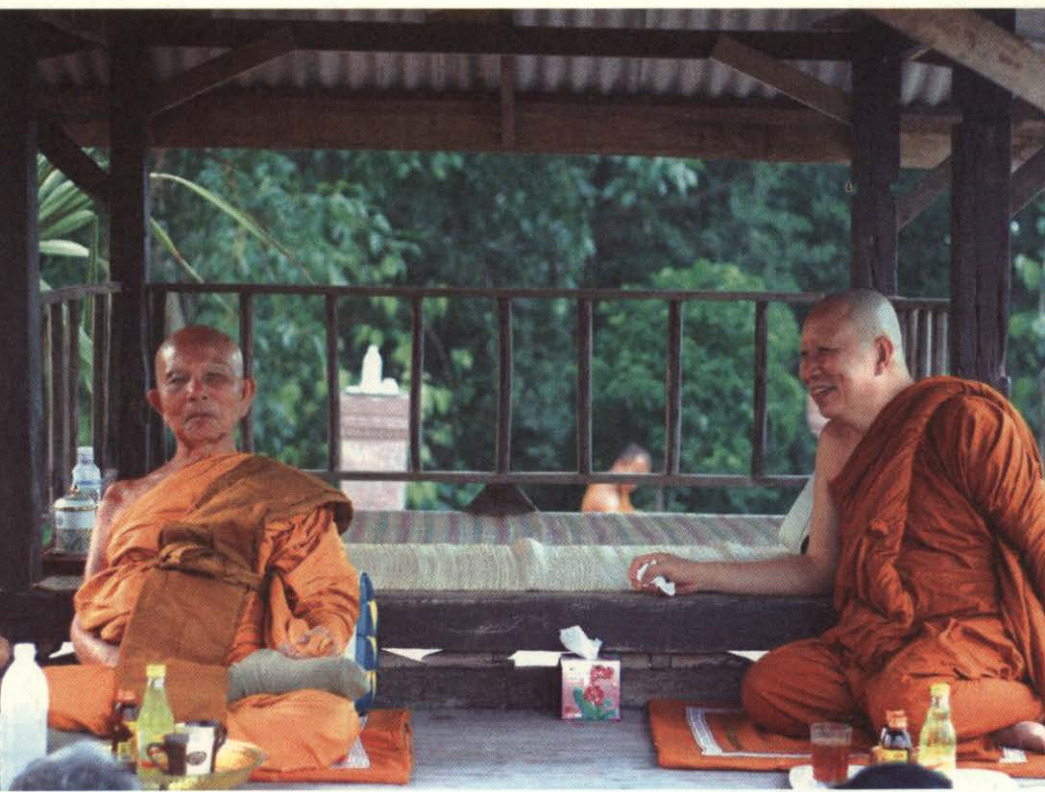
หลวงปู่ : บ่ะ ไหนคุณว่า คุณถือศีลที่ใจได้ คุณเอ๊ย... ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ (สำหรับพระภิกษุ) ศีล ๓๑๑ (สำหรับพระภิกษุณี) ศีลแปด โภกีสี่คือ (เป็นคำอุปมาว่า มากมายเหลือเกิน) ไม่มีดอก ศีลมีข้อเดียว คือ ข้อใจ ข้อเจตนา ศาสนานี้เอาเจตนาเป็นใหญ่

ส่วนจำนวนพวกนั้น เป็นชื่อของความเลว เป็นชื่อของความชั่ว พระพุทธเจ้าเอาเจตนาเป็นใหญ่ ถ้าเจตนาอย่างไร ผลก็ไปตามนั้น เจตนาเป็นตัวชี้กรรม ชั่ววิบาก คุณเอ๋ย... คนมีธรรม คือ คนเข้าใจ ธรรมชาติ คนที่ผิดธรรมชาติ กระทำผิดธรรมชาติ อันนั้นไม่เรียกว่า ธรรม ทาโลดทาลิป ทาแปงนั้นทาโลด คุณทาเพื่อเข้าสังคม ทำตัว ให้เป็นปกติในสังคม วันดีคืนดีมาเข้าวัด จำศีลไปทำงาน หน้าดำ ปากขาว ปานผีหลอก คนเห็นเข้าจะว่าคุณบ้า เขาจะว่า ผีหลอก เขาจะตำหนิว่า คนเข้าวัดบ้า ๆ บอ ๆ ให้ฉลาดนะ คนปฏิบัติธรรม ให้ฉลาดนะ เราแต่งหน้าถือศีลแปด เรารู้ว่า เราแต่งตัวเพื่อไม่แปลก สังคม ไม่ได้ทาเพื่อยึด เพื่อติด เพื่อสวย เพื่องาม เอาใจเอาเจตนา เป็นสำคัญนะ ทำใจแบบนี้ คุณจะถือศีลแปดไปทำงานได้หรือไม่ละ

โยม : รักษาศีลแปด ก็ไปทำงานได้เจ้าคะ

หลวงปู่ : เออ คนมีธรรมอย่าโง่งนะ อย่าแปลกสังคม ธรรมะคือ อยู่กับสังคม ไม่แปลกสังคม เข้าใจนะ

ศีลมีข้อเดียว
คือ ข้อใจ ข้อเจตนา
ศาสนานับเอาเจตนาเป็นใหญ่

๓๘. วิธีการบรรลุธรรมได้เร็วที่สุด

โยม : หลวงปู่ครับผม ทำอย่างไรจะบรรลุธรรมได้เร็วที่สุด

หลวงปู่ : ก็ละความอยากบรรลุธรรมของคุณสิ ได้เร็วที่สุด คุณละได้เร็วเท่าไร คุณก็จะบรรลุธรรมได้เร็วเท่านั้น

โยม : ไม่ใช่ครับผมหลวงปู่ ผมหมายถึงว่า ในการปฏิบัติธรรม วิธีการปฏิบัติของสายใด เป็นวิธีที่ดีที่สุดให้เราบรรลุธรรมได้ง่าย ๆ และเร็วที่สุด

หลวงปู่ : เออ ก็อย่างนั้น แล้วคุณจะรีบไปไหนล่ะ หรือทุกวันนี้คุณรีบไม่พอ เดินทางก็รีบ ทำมาหากินก็รีบ รีบไปหมด การปฏิบัติธรรมก็รีบ คุณดูนี่ (แล้วท่านก็ยกมือข้างซ้ายท่านขึ้นมา กางนิ้วมือทั้งห้านิ้วออก แล้วก็เริ่มโบกเร็ว ๆ) คุณว่าตอนนี้มีกี่นิ้ว

โยม : เห็นไม่ชัดครับผม หลวงปู่ต้องโบกช้า ๆ ครับผม ผมถึงจะเห็น

หลวงปู่ : นั้น ๆ นี่ไงล่ะ ขนาดคุณยังอยากให้หลวงปู่โบกมือช้า ๆ เลย โบกมือเร็ว ๆ ไม่เห็นนิ้วมือใช่ไหม โบกช้า ๆ มันจึงจะเห็นชัด การปฏิบัติธรรมนะคุณเอ๋ย... มันไม่มีอะไรเร็วได้ดอก รีบทำ รีบทำ มันไม่เห็นปัญญาละ ถึงเห็น มันก็ไม่แจ้ง ต้องค่อย ๆ ทำ ค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ไป แต่อย่าหยุด เดินทุกวัน ทำทุกวัน ภาวนาทุกวัน ขี้เกียจ ขี้คร้านก็ทำ ขยันหมั่นเพียรก็ต้องทำ อย่าหยุด ค่อยเป็นค่อยไป

พวกคุณใช้ชีวิตแบบเร่ง ๆ รีบ ๆ จนเคยตัว เลยคิดว่า
การพันทุกชิ้นนั้นก็รีบได้ ยิ่งพวกคุณอยาก พวกคุณรีบ ยิ่งพวกคุณ
ปฏิบัติสุกเอาเผากิน ธรรมะก็ยิ่งจะหนีห่างพวกคุณออกไปไกลเรื่อย ๆ
ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำ สังเกตไปทุกระยะ ตั้งสติอย่าขาด อย่าवाद
อนาคต อย่าผูกอดีต อย่าอยาก การปฏิบัติธรรมให้เหมือนการเอา
มือกำนกตัวน้อย ๆ กำแรงนกก็ตาย กำเบานกก็บินหนี กำให้มันพอดี
อย่าเบาอย่าแรงอย่าเร่งอย่ารีบ อย่าอยากมุงหลังคาทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตั้งเสา
ยังไม่เทพื้นเทคาน

ทานเป็นเหตุชำระกิเลสอย่างหยาบ มีศีลเป็นผล ศีลเป็น
เหตุชำระกิเลสอย่างกลาง มีสมาธิเป็นผล สมาธิเป็นเหตุชำระกิเลส
อย่างละเอียด มีปัญญาเป็นผล ปัญญาเป็นเหตุรื้อรอบในกองสังขาร
ทั้งปวง มีวิมุตติความหลุดพ้นเป็นผล ทำไปตามขั้นตามตอน อย่าอยาก
อย่าเร่ง อย่ารีบ ถ้ามั่นบมให้สุกได้อย่างกล้วย อย่างมะม่วงมันก็ตื่นะสิ
แต่ในความเป็นจริง มันทำไม่ได้ ไม่มีใครลัดได้ดอก ดูความยาก
ดูความลำบากของการปฏิบัตินะ มันจะได้ละอยาก ละความห่วง
ในโลก อันนั้นละคุณจะได้ไว ๆ เข้าใจนะ

สังเกตไปทุกระยะ
ตั้งสติอย่าขาด
อย่าवादอนาคต
อย่าผูกอดีต อย่าอยาก

๓๘. คำถามจากเพจ (๓)

ครูบาอุปัฐาก : กราบขอโอกาสองค์พ่อแม่ครับผม พอดีมีผู้ฝากคำถามมา ครับผม

“ขออนุญาตกราบเรียนถามหลวงปู่ครับ คือ ผมไม่ถือศีลเลยสักข้อ แต่ผมพยายามจะละเว้นจากความชั่ว พยายามจะกระทำแต่กรรมที่ดี ทั้งทำจิตใจตนเองให้ผ่องใส และทั้งหมดนี้ก็ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้างตามเหตุการณ์สภาวะต่าง ๆ ที่เราไม่สามารถควบคุมได้ แต่ใจเรารับรู้ตลอด ทั้งชั่วและดี แค่นี้เพียงพอไหมครับ”

หลวงปู่ : คุณเอ๊ย... พ่อออกสี่ พ่อออกมี บ้านเรานี้ แกจบ ป. ๔ แก่รู้จักกฎหมายหรือเปล่า (พ่อออก เป็นคำเรียกโยมผู้ชาย)

ครูบาอุปัฐาก : ขอโอกาสครับผม หนังสือแกยังอ่านไม่ออก อย่าวว่าแต่กฎหมายเลยครับผม

หลวงปู่ : แล้วแกเคยถูกตำรวจจับหรือเปล่า

ครูบาอุปัฐาก : ขอโอกาส ไม่เคยครับผม

หลวงปู่ : เออกระนั้นล่ะ พวกพ่อออกสี่ พ่อออกมี แก่ไม่รู้กฎหมายทำไมตำรวจไม่จับ ก็เพราะแกไม่ไปทำผิดกฎหมาย แก่ไม่ได้ไปทำ

ชั่ว ทำเลวที่ไหน อย่างที่ผมเคยบอกเคยสอน เจตยานั้นสำคัญกว่า การกระทำ การกระทำที่ไม่ประกอบด้วยเจตนา เรียกว่ากิริยา กิริยามีผล คือปฏิกิริยา ปฏิกิริยามีผลในโลกนี้ แต่ไม่มีผลในนรกนะ แต่การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา เรียกว่ากรรม กรรมมีผล คือวิบากกรรม วิบากกรรมมีผลในนรก มีผลข้ามภพข้ามชาติ

คนเราถ้ารู้ว่ามันเลว มันชั่ว มันขัดกับความรู้สึกสำนึกที่ดีในใจ แล้วทำ อันนี้ละเจตนา อันนั้นละผิดศีล ศีลคือปกติ ก็มันผิดปกติในใจ ผิดปกติในคนดีเขาทำกัน มันก็ผิดศีล คนที่ดีอยู่แล้วเป็นปกติ มันใจ ว่าตนเองดีแล้ว คนอย่างนี้ไม่มีศีลก็ได้ ศีลเป็นประเภทของความชั่ว เป็นชื่อของความชั่ว เอาไว้เป็นแบบ เป็นแนวสำหรับคนอ่อนด้อย สำหรับคนที่ไม่มีตัวชี้ตัววัดความดีในใจ แต่ถ้าคุณมั่นใจแล้วว่า ตัวเองดี ตัวเองไม่ชั่ว ไม่เลว แม้ไม่มีศีล ก็ไม่เป็นอะไร คนทำดีนะมัน ทำง่าย แต่คนที่ละความชั่วนั้นหายาก ยิ่งคนทำจิตทำใจให้พ้นจากความชั่วและความดี หายากยิ่งกว่า คนที่ไม่มีศีลแต่ไม่ไปทำชั่วทำ เลวที่ไหน ไม่จำเป็นต้องมีศีล ก็เหมือนคนไม่รู้กฎหมาย แต่ไม่ทำผิด กฎหมายนั้นละ เข้าใจนะ

เจตยานั้นสำคัญกว่าการกระทำ

๕๐. กะยงว่า คนม้าย่านผี (บอกแล้วใจว่า กลัวผี)

หลวงปู่ : ครุบา บอกครุบาเณร เอากลดไปทางภาวนาที่ยอดภูเต้อ
เย็นนี้

ครุบาอุปัฏฐาก : ครับผมหลวงปู่ (แล้วชั่วโมงต่อมา ครุบาเณรก็ทำ
ตาละห้อยมาหาหลวงปู่)

สามเณร : ขอโอกาสพ่อแม่ครับผม ครุบาไปบอกผมว่า คีนนี้ พ่อแม่
จะให้ผมไปจำวัดยอดภูเทรอดครับผม

หลวงปู่ : อ้อ เจ้าพูดมาก คุยมาก ไปเที่ยวหาครุบากุณินี้ ไปเที่ยวหา
ครุบากุณินั้นกลางค้ำกลางคีน ไม่หลับ ไม่นอน บางคีนก็ขอนอนกับ
ครุบาที่กุฎิเลย ไม่เดินจงกรม ไม่ภาวนา

สามเณร : ขอโอกาสครับผม ก็กระผมกลัวผี ให้กระผมอยู่กุฎิข้าง
เจดีย์ ผมก็ไม่อยู่ละครับผม กะยงว่า คนม้าย่านเณาะ (ก็คนมันกลัวนี่
ครับผม จะให้ทำอย่างไร)

หลวงปู่ : เออ นั้นละ ไปเลย ไปทางกลด จำวัดบนยอดภูเลย ไม่เข้า
ไม่ต้องลงมา ไปกลัวมันทำไมผีนะ ในตัวคุณมีผีมากกว่าอยู่บนภูอีก
ผีวัว ผีควาย ผีหมู ผีปลา อยู่ในท้องคุณนั้น มันก็มีวิญญูณเหมือน
กันกับคน ตายไปมันก็เป็นผี ไปกลัวผีข้างนอก ทำไมไม่กลัวผีข้างใน

สามเณร : ขอโอกาสครับผม กะยังว่าผมย่าน สีเฮ็ดจั้งใต้ ผมบ่ได้
ย่านเต๋อ ผีปลา ผีหมู ผมย่านผีคน (จะให้ผมทำยังไง ก็ผมกลัว ผมไม่
ได้กลัวผีหมู ผีปลา ที่ผมกลัวคือ คนที่ตายไปแล้วครับผม)

หลวงปู่ : ฮ้าย คนตายมันก็ผี หมาตายมันก็ผี หมูตายมันก็ผี ทำไม
ไม่กลัว ทำไมไม่กลัวคนเป็น ผีมันไม่ใส่ร้ายป้ายสีใคร ผีมันไม่ไปกวน
ครุบาพระเจ้าพระสงฆ์เวลาหลับเวลานอน ผีมันไม่ได้ไปเที่ยวคุยกับ
พระภิกษุนี้ภิกษุนี้ มีแต่คนต่างหากที่ทำให้มันยุ่ง ไซ้ใหม่

สามเณร : (ทำหน้าละห้อย) ขอโอกาส ถ้าอย่างนั้น พ่อแม่มีคาถา
กันผีรีเปลา่ครับผม

หลวงปู่ : เหอะ ๆ มี เวลามันกลัวผี ให้ถามเจ้าของว่า “ผีอยู่ไหน”
ดูมันให้แจ้ง ดูว่าผีมันอยู่ไหน อย่างกลัวผี ให้คุณดูความกลัวที่เกิดใน
ใจคุณ ดูความกลัวมันให้แจ้ง ดูตั้งแต่มันเริ่มกลัว จนมันหายกลัว คุณ
จะรู้ว่า ความกลัวมันมาได้ มันก็ไปได้ คุณดูความกลัวได้ ความดีใจ
เสียใจ ความโกรธ ความริษยา พยาบาท มันก็มีค่าเท่ากัน ดูอารมณ์
ดูอนิจจัง ดูทุกขัง ดูอนัตตา ดูมันเกิด มันเปลี่ยน มันทุกข์ ไปบังคับ
ไม่ได้ ดูให้มันออก ดูอารมณ์เดียวออก ทุกอารมณ์มันก็ยี่ห้อเดียวกัน
นั่นล่ะ เข้าใจนะ

ดูความกลัวมันให้แจ้ง

ดูตั้งแต่มันเริ่มกลัว จนมันหายกลัว

คุณจะรู้ว่า ความกลัวมันมาได้ มันก็ไปได้

๔๑. แต่เธอผู้สูญเสีย

หลวงปู่มีศิษย์เป็นข้าราชการทหารเรือหลายท่าน ตั้งแต่ผู้พันผู้การ ตลอดจนถึงนายสิบ นายจ่า บางนายเป็นศิษย์เพราะธรรม บางนายเป็นศิษย์เพราะวัตถุมงคล บางนายเป็นศิษย์เพราะหลวงปู่ไปโปรดเอาในฝัน บางนายหลวงปู่ช่วยชีวิตจากกระสุนจากระเบิด หลวงปู่จึงเป็นที่เคารพศรัทธาของเหล่าทหารเรืออย่างยิ่ง ทุกนายเมื่อมีปัญหาทุกข์เนื้อร้อนใจ ก็มักจะมากกราบเรียนหลวงปู่อยู่เสมอ เช่น ท่านผู้การ (พลเรือโท) เป็นศิษย์คนโปรดองค์หลวงปู่ เพราะท่านจะมาร่วมงาน มาปฏิบัติกับหลวงปู่ไม่ได้ขาด หลวงปู่ชอบชมผู้การท่านนี้ให้พระภิกษุสามเณรฟังเสมอ เมื่อท่านเกษียณอายุราชการประมาณปลายปีที่แล้ว ก็เข้ามากราบองค์หลวงปู่

ผู้การ : กราบนมัสการปู่ ครับผม

หลวงปู่ : อ้อ ผู้การมาอย่างไร

ผู้การ : กระผมตั้งใจมากกราบครูบาอาจารย์ ผมจะมาลาบวชสัก ๒ - ๓ เดือน บวชให้เจ้ากรรมนายเวร ครับผม

หลวงปู่ : อ้อ สาธุ ดีแล้ว ๆ

ผู้การ : แต่หลวงปู่ครับผม มั่นน่ใจหาย ทั้ง ๆ ที่ผมก็เตรียมใจไว้แล้ว

แต่ก่อนมีลูกน้อง มีคนดูแล มาบวชแล้วจะต้องทำตัวอย่างไร
มันเหมือนมีอะไรหาย ๆ ไป คิดแล้วก็เข้าใจหายครับผม

หลวงปู่ : เหนอ โอ้... ปฏิบัติมาจนปานนี้ ยังตัดหวังไม่ขาดเทรอ เป็น
พระแล้ว ไม่มีพระพลโท พระพลเอกนะ มีแต่พระ มีแต่ผู้ปฏิบัติ ตั้งแต่
เราเกิดมา เราก็ไม่ได้เป็นพลเอก พลโทมาด้วยนะ เมื่อเราคิดได้อย่างนี้
ความยึดความติดมันจะลดลง แท้จริงแล้วเราไม่ได้เป็นอะไร และ
อย่าเป็นอะไร เพราะเราเป็นอะไร เราก็ทุกข์เพราะเราเป็น ทุกข์เท่า
ที่เราเป็นนั่นล่ะ อย่าเป็นมัน เป็นแล้วมันทุกข์ หลวงปู่ไม่เป็นเจ้าคุณ
ไม่เป็นพระอริยะ ไม่เป็นไดโนเสาร์ ไม่เป็นผู้วิเศษ คุณก็เหมือนกันนะ
เป็นนายพล ก็ทุกข์เท่านายพล เป็นนายพัน ก็ทุกข์เท่านายพัน
เป็นพลทหาร ก็ทุกข์เท่าพลทหาร อย่าเป็น มันทุกข์นะ

ยศที่ได้มา คือ หน้าที่ที่เราต้องรับผิดชอบ เมื่อหมดหน้าที่แล้ว
ก็หมดยศด้วย แต่เรายังเหลือยศอันเดียวกัน ยศเท่ากัน นั่นคือ ยศคน
เราเป็นคน ยศที่คุณหมดไปอันนั้นเป็นยศตีกีร์ แต่พระพุทธเจ้าท่านมี
ยศตีจริงให้ณะ ยศตีจริง คือ ยกระดับใจเรา จากคนเป็นมนุษย์ จาก
มนุษย์เป็นพระ จากพระเป็นอริยะ คุณละยศตีกีร์เสียแล้ว มาเอายศ
ตีจริง ยศตีกีร์เมื่อคุณละโลกนี้ไปแล้ว เกิดมาใหม่ ต้องมาหาอีกนะ
แต่ยศตีจริง แม้คุณจะละโลกนี้ไป ยศนั้นจะตามคุณไปด้วย เกิดชาติ
หน้าไม่ต้องหาใหม่ มันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ละวางยศตีกีร์ซะ ปล่อยชะ
วางชะ แล้วเพียรพยายามทำยศตีจริงให้มันเกิดขึ้น เข้าใจนะ

๕๒. พระธาตุ

เรื่องเกศาคงค์หลวงปู่ ปกติเมื่อมีการปลงออกมา จะม้วนกัน เป็นก้อนกลม บางก้อนจะปรากฏเป็นผลึกแก้วใสปนอยู่ข้างใน บาง ก้อนเส้นเกศาคงค์จะใส และสะท้อนแสง ส่วนตัวของผู้เขียน เคยได้รับ เล็บเท้าท่านมาใส่ผอบไว้บูชา ปรากฏว่า เศษเล็บขององค์ท่านค่อย ๆ เปลี่ยนจากเล็บเป็นการรวมกันเป็นก้อนกลม ๆ และบางชิ้นก็จับ กันเป็นแพ มีผลึกแก้วใส ๆ ปนรวมอยู่ เล็บบางชิ้นก็เริ่มใสมากขึ้น เรื่อย ๆ อีกอย่างที่แปลก คือ เมื่อสมัยท่านเข้ารักษาอาการอาหาร ที่กรุงเทพฯ คุณหมอได้ขอเจาะเลือดท่านไว้ตรวจ เมื่อตรวจเสร็จ คุณขวัญเรือนซึ่งเป็นโยมอุปัฏฐาก ได้ขอคุณหมอเก็บรักษาเลือดส่วน ที่เหลือไว้ เวลาผ่านไปกว่า ๒ ปี ปรากฏว่าเลือดนั้นไม่เน่า ไม่เสีย ไม่จับเป็นก้อนกลับยังเป็นน้ำเลือดที่ยังไหล และเป็นสีเลือดอยู่

เหตุนี้จึงมีคนมาขอเกศา ขอเล็บท่านบ่อย ๆ วันนี้ก็เช่นกัน มีครุบาท่านหนึ่งมากราบองค์หลวงปู่พร้อมผอบใบใหญ่

ครุบาท : ขอโอกาสองค์หลวงปู่ครับผม เกล้าอยากได้เกศาคงค์หลวงปู่ ไปบูชา ไม่ทราบว่าจะตั้งแต่วันโกนยังมีเหลืออยู่หรือไม่ครับผม

หลวงปู่ : หือ จะเอาไปทำไมละเส้นผมนั้น

ครุบาท : เอาไปเป็นสังฆานุสติ ไปน้อมระลึกถึงองค์หลวงปู่ครับผม

หลวงปู่ : เหอะ เหอะ ตัวท่านไม่ใช่สังฆาหรือ จึงต้องไปเที่ยวฟัง
สังฆาอื่น เอาเส้นผมไปบูชา เอาของทิ้งไปบูชา อย่าเอาของนอกแถว
นอกแนวคำสอนพระบรมครูนะ พระบรมครูให้ฟังตนเอง ให้ทำเอง
คุณก็มีมือมีเท้า ทำไมไม่ทำเอง เขาว่าเส้นผมของผมเป็นพระธาตุ ผมก็
ไม่เคยไปขอดูกับคนที่เขาเก็บไว้ มีแต่คนเขาว่า ถ้ามันเป็นพระธาตุจริง
ก็ไม่แปลกดอก คุณเอ๊ย... ผมก็คน คุณก็คน ถ้าคุณอยากได้ คุณก็ต้อง
ทำเอง ดีกว่าไปขอคนอื่นเขา เที่ยวขอคนนั้น คนนี้ องค์กรนั้น องค์กรนี้
ขอมาไว้ทำไม ขอมาสะสมเอากิเลส มัวแต่ไปหลงพระธาตุ จนลืม
พระธรรม พระธาตุยังศรัทธาให้เกิดได้เท่านี้ แต่พระธรรมนั้นยัง
ปัญญาให้เกิด เป็นประโยชน์โสติดผลต่อเรา ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า

พระธาตุที่คุณสะสมไว้ เอาออกมาดู ดีใจ ภูมิใจว่า เป็นของ
คนนั้น คนนี้ องค์กรนั้น องค์กรนี้ แต่แล้วก็พอกพูนกิเลสตนเอาไว้
ตามจิตตัวเองไม่ทัน สำคัญว่า เส้นผม เล็บเท้า เล็บมือ เป็นของ
ศักดิ์สิทธิ์ สำคัญว่ากระดูกเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ก็พยายามเก็บสะสม
ให้มาก ๆ เอาไปเอามา น้ำเยี้ยว น้ำหมาก ก็พลอยกลายเป็น
พระธาตุไปด้วย ของคุณไม่มีหรืออย่างไร กระดูกนะ เส้นผมนะ เล็บนะ
แบกสังขารไม่หนักบ้างหรือ กระดูกตัวเองก็ไม่พอหรือ หลวง
ปู่ นั้นพอแล้ว แบกมานานแล้ว หนักแล้ว เหนื่อยแล้ว คุณเอ๊ย...
กระดูกเราก็หนักพออยู่แล้ว อย่าไปเที่ยวเอากระดูกใครมาแบกนะ
มันหนักเพิ่ม “ภาราทานั่งทุกขังโลก” การแบกถือของหนักเป็นความ
ทุกข์ในโลกแต่ก็ให้พากันจำไว้ ให้เอาเวลาไปทำความ پاکความเพียร
เอาเวลาไปภาวนา ดีกว่ามาเที่ยวหาเส้นผม เศษเล็บเศษกระดูก
คนอื่นไปบูชา อยากได้ก็ให้พากันทำเอานะ อย่าไปอาศัยแรง อาศัย
กำลังคนอื่นทำ เข้าใจนะ

คุณเอ๋ย... กระจกเราก็หนักพออยู่แล้ว
อย่าไปเที่ยวเอากระจกใครมาแบกนะ
มันหนักเพิ่ม
ภาราทางนี้ ทกขัง โลก
การแบกถือของหนัก เป็นความทกขังในโลก

๔๓. เมื่อหลวงปู่ขึ้นเครื่องบินครั้งแรก

ปกติเมื่อมีกิจที่หลวงปู่จะเดินทาง ท่านมักเดินทางด้วยรถตู้ ซึ่งมีโยมอุปัฏฐากดูแลค่าใช้จ่ายตลอดการเดินทาง มีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อองค์ท่านมาจำพรรษาที่กรุงเทพฯ และมีเหตุด่วนต้องเดินทางกลับไปธุระที่วัดสักกะวัน ทางคณะศิษย์ และคณะอุปัฏฐากก็เริ่มมีการวางแผนการเดินทางของหลวงปู่ คณะอุปัฏฐากขอนิมนต์องค์ท่านขึ้นเครื่องบิน ด้วยเหตุผลที่ว่าอยากถนอมสังขารองค์ท่าน เพราะต้องเดินทางไปกลับในฤดูพรรษา ซึ่งต้องอยู่ในระยะสัตตาทะ (คือหากมีเหตุจำเป็นที่จะต้องเดินทางในพรรษา ต้องรีบกลับมาก่อนครบ ๗ วัน) และในการนี้ได้รับอุปถัมภ์ค่าเครื่องบินโดย คุณมงคล คงสุขจิระ โยมอุปัฏฐากผู้เปรียบเสมือนบุตรบุญธรรมของหลวงปู่ แต่คณะศิษย์อยากให้หลวงปู่เดินทางโดยรถตู้ ด้วยเหตุผลที่ว่าอยากถนอมสังขารของหลวงปู่ กลัวความดันในหู กลัวความดันหลวงปู่กลัว ๆ ๆ ๆ ๆ ไปหมด จนเกิดการทุ้มเสียง และมีปากเสียงกันลับหลังองค์ท่าน หลวงปู่จึงปรารภกับครูบาอุปัฏฐากของท่าน ในคืนก่อนการเดินทาง ๑ อาทิตย์

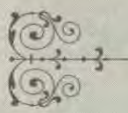
หลวงปู่ : ได้ยินว่าพวกคุณเถียงกันเรื่องผมดี (เหอ)

ครูบา : ขอโอกาสองค์พ่อแม่ เป่าคำรับผม แค่นี้ยังไม่ลงตัวเรื่องการเดินทางในอาทิตย์หน้าและไม่ลงตัวเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพของพ่อแม่ครับผม

หลวงปู่ : กลัวทำไม ขนาดผมยังไม่กลัวเลย แล้วพวกคุณจะมากลัว แทนผมทำไม

ครูบา : ขอโอกาสครับผม คือกลัวว่าการเดินทางจะ

หลวงปู่ : คุณเอ๊ย... อย่าทำให้มีปัญหาเลย ตัวผมนั่นอะไรก็ได้ ถ้าคุณคิดว่า เรื่องนี้มันเป็นปัญหามันก็เป็นปัญหา ปัญหามันจะใหญ่หรือเล็ก มันขึ้นอยู่กับว่า เราให้ความสำคัญกับมันแค่ไหน ถ้าคุณไม่ไปหมกมุ่น ไม่เอาใจไปฝึกฝึกกับมันมาก ตั้งสติขึ้นมา คุณจะเห็นทางออกของปัญหา ขณะที่คุณประสบกับปัญหาอยู่ คุณก็เห็นว่ามันใหญ่ แต่ถ้าคุณผ่านมันไปแล้ว คุณก็จะเห็นว่าเล็กนิดเดียว คุณต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ปัญหามันจะเข้ามาหาคุณเรื่อย ๆ ยิ่งโตขึ้น ปัญหา มันก็เพิ่มมากขึ้น ยิ่งยากมากขึ้น ถ้าคุณแก้ปัญหายาก ๆ ผ่านพ้นไปได้ ก็แสดงว่าคุณกำลังโตขึ้นไปอีก อย่าให้ผงเล็กที่เข้าตาแล้ว มันบังตาจนเห็นว่ามันใหญ่ ที่จริงมันใหญ่ เพราะคุณเอาออกเองไม่ได้ ให้อ้างอิงในปัญหานะ ตั้งสติขึ้นนะ อย่าไปคิดว่า มันไม่มีทางออก เตรียมใจไว้รับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเถอะ เมื่อคุณพบมัน ก็จงบอกตัวเองว่า มันเล็กนิดเดียว แล้วไปบอกหมู่บอกคณะว่า ในเมื่อโยมเรามีศรัทธาถวายค่าเครื่องมาแล้ว ก็ฉลองศรัทธาเขาเถอะ อย่าให้ศรัทธาเขาตก อย่าให้เขาเสียใจเลย เข้าใจนะ

 อย่าให้ผงเล็กที่เข้าตาแล้ว
มันบังตาจนเห็นว่ามันใหญ่

๔๔. หลวงปู่สอนคนหลายใจ

ด้วยเรื่องการปฏิบัติธรรมของเมืองไทย มีอยู่หลายสำนักหลายวัด ทำให้ผู้คนเริ่มสับสน ไม่รู้ว่าควรปฏิบัติตามแนวทางใด สำนักใดจึงจะถูกต้อง วันนั้นก็เช่นกัน หลังฉันเข้าเสรีจก็มีโยมเข้ามากราบ และเรียนถามปัญหาคาใจกับหลวงปู่

โยม : หลวงปู่เจ้าชา โยมเป็นคนชอบปฏิบัติธรรม ชอบกราบ ชอบไหว้ครูบาอาจารย์เจ้าค่ะ

หลวงปู่ : อนุโมทนานะคุณนะ

โยม : โยมไปปฏิบัติมาหลายสำนัก แต่งที่ยังไม่ก้าวหน้า มาหลังเลยเจ้าค่ะ เวลาภาวนาพุทโธ บางทีพองยุบก็เข้ามาแทรก ครั้นพอเอาสติมาจับพองยุบ สัมมาอรหังก็ไหลมา ไม่รู้โยมจะอย่างไร จับต้นชนปลายไม่ถูกแล้ว ไม่ทราบว่ายายนไหนดี ยายนไหนไม่ดีเจ้าคะ

หลวงปู่ : เหอะ เหอะ คุณรู้จักเปิดไหม

โยม : รู้จักเจ้าค่ะ ทำไมเจ้าคะ

หลวงปู่ : เออ เปิดนะ มันบินเป็น ว้ายน้ำเป็น เดินก็เป็น มุดน้ำก็เป็น แต่มันเป็นแบบไม่เก่ง ไม่สวย เดินมันก็เดินเป็น แต่ไม่สวยเหมือนไก่ ว้ายน้ำมันก็ว้ายเป็น แต่ไม่เก่งเหมือนปลา บินมันก็บินเป็น แต่ไม่เก่ง

เหมือนนก

สำนักปฏิบัติธรรมมีมากมาย หลายหลาก ต่างแบบก็ต่างทำ ต่างวิธีการ ล้วนแต่ทำตามความถนัด ทำตามจริตของตนเอง ของครูบาอาจารย์ แต่ทุกสำนักทุกสายก็รวมลงที่ความสงบ รวมลงที่ปัญญา รวมลงที่การรู้ธรรม เห็นธรรม ตามแบบตามแผนที่ครูบาอาจารย์ท่านสั่งท่านสอน

ถนนทุกสายล้วนมุ่งสู่เมืองหลวง หัวใจทุกดวงก็ล้วนมุ่งสู่พระนิพพาน ให้เดินถนนสายเดียวณะ จะเข้ากรุงเทพฯ ออกไปจาก กาศสินธุ์ ไปถึงขอนแก่น ก็เปลี่ยนใจวิ่งไปทางเมืองเลย ไปถึงเมืองเลยก็วิ่งเข้าพิษณุโลก ออกจากพิษณุโลก ก็เปลี่ยนใจไปกาญจนบุรี แล้วเมื่อไหร่จะถึงกรุงเทพฯ ทั้ง ๆ ที่ถนนทุกสายก็มุ่งสู่กรุงเทพฯ ก็เพราะเปลี่ยนใจเปลี่ยนไป เปลี่ยนมา หาถนนเส้นนั้น เปลี่ยนถนนเส้นนี้ ก็เน้นซ้ำเท่านั้น

คุณเอ๊ย... ถ้ากรรมฐานยังจัดเข้าใน สมณะ ๔๐ วิปัสสนา ๒ อย่างอยู่ กรรมฐานนั้น การปฏิบัติของสำนักนั้น ก็ถือว่าถูกต้อง อย่าเลือกว่าสายใด แบบไหน อย่ามีสาย อย่าไปสังกัดสายนั้นสายนี้ ให้มันเป็นอวดตา ให้มันมีตัวมีตน เราปฏิบัติเพื่อทิ้งตัวทิ้งตน มีสายก็มีตน มีตนก็มีเรา มีเราก็มีพวกเขาพวกเขา เห็นว่าเราดีกว่าเขา เขาเร็วกว่าเรา ถ้าคุณภาวนาพุทโธ แล้วเที่ยวไปเหยียดหยาม พองหนอยุบหนอ ไปเหยียดหยามสัมมาอรหัง ไปเหยียดหยามนะมะพะระว่า เป็นของเลว เป็นของไม่ดี ในเมื่อคุณยังไม่เคยปฏิบัติ คุณรู้หรือว่าไม่ดี คุณไม่รู้จักดี ไม่รู้อย่างลึกซึ้ง ไปยังไม่ถึงที่สุด จะเป็นการไม่ให้ความ

เป็นธรรมแก่สำนักเหล่านั้นหรือ

ธรรมะของพระบรมครูตรัสไว้มากมาย ตรัสให้คนต่างคน ต่างโอกาสฟัง คุณไม่ต้องทำตามเสียทุกอย่างนี้ เลือกเอาที่ตรงใจเรา ตรงจริตเรา เหมาะสมกับเรา แล้วปฏิบัติเดินทางเดียว อย่าเดินหลายทาง มั่นซ้ำ เข้าใจนะ

โยม : เจ้าคะ แต่โยมจะแก้อาการที่พบอยู่อย่างไรเจ้าคะ

หลวงปู่ : ตั้งผู้รู้ขึ้นนะ ตั้งสตินะ รู้กับเดี๋ยวนี้ รู้กับขณะนี้ แล้วดูความเปลี่ยนแปลงในใจ ดูคำบริกรรม อย่าทิ้งบริกรรม ตั้งสติดูคำบริกรรม เมื่อมันขาดสติไปหาคำอื่น ๆ ตั้งสติแล้วดึงกลับมา เลิกเป็นกรรมฐานเปิด เลิกเป็นกรรมฐานลอย ลอยไปหาคำนั้น ลอยไปหาวิธีนี้ ให้มันใจในเส้นทางที่ครูบาอาจารย์นำพาพวกเราเดิน เข้าใจนะ อย่าเป็นกรรมฐานเปิดนะ

คุณเอ๊ย... ถ้ากรรมฐานยังจัดเข้าใน
สมณะ ๔๐ วิปัสสนา ๒ อย่างอยู่
กรรมฐานนั้น การปฏิบัติของสำนักนั้น
ก็ถือว่าถูกต้อง
อย่าเลือกว่าสายใด แบบไหน ...
เลือกเอาที่ตรงใจเรา ตรงจริตเรา
เหมาะสมกับเรา แล้วปฏิบัติ

๔๕. มนคนละหน้าที

โยม : กราบนมัสการหลวงปู่ครับผม คือพวกผมเดินทางมากราบ
ถวายคารวะครูบาอาจารย์ในเทศกาลเข้าพรรษา ไปหลายวัดหลาย
จังหวัด ชอบเที่ยวกราบไหว้ช่วยเหลือวัดที่ขาดแคลนครับผม

หลวงปู่ : อ้อ โยมโหนานะคุณนะ คิดอย่างนี้ดีแล้ว คนดูแลช่วยเหลือ
ผู้ขาดแคลนให้ในสิ่งที่เขากำลังขาด กำลังต้องการ ย่อมมีอานิสงส์ คือ
ลาภผลอันไม่คาดไม่ฝัน เวลาเราตกทุกข์ได้ยากย่อมมีคนช่วยเหลือ

โยม : สาธุครับหลวงปู่ แต่ลูกทุกข์เหลือเกิน ลำพังกำลังลูกไม่สามารถ
ทำงานอย่างนี้ได้ครับผมหลวงปู่ ต้องไปบอกบุญคนอื่นเขา แต่เวลา
ที่เราไปบอกบุญ บางคนก็ทำ บางคนก็ไม่ทำ บางคนหาว่า เราหลอก
ลวงต้มตุ๋น เพื่อนผมบางคน เคยไล่ผมเหมือนหมูเหมือนหมาก็มี

หลวงปู่ : เอ้า... กินแมนปาก ยากแมนท้อง เทียวซีแมนชาละน้อบาดนี้...
(ตอนนี้) มันคนละหน้าที่นะคุณ หน้าที่เรา คือบอกบุญ ทำไม่ทำ
ร่วมไม่ร่วม ไม่ใช่หน้าที่เรา อย่าเอาหน้าที่เขามาทุกข์สิ เราบอกบุญ
เราก็ทำหน้าที่ของเรา เอาบุญไปฝากเขาอย่าไปคาดหวังว่า เขาจะ
ทำหรือไม่ทำ มันทุกข์ ทำหน้าที่ให้มันสบายใจ ให้มันสุขใจหน้าที่
ใครหน้าที่มัน

หน้าที่กินเป็นของปาก ปากกินแล้วอร่อย ปากกินแล้วก็

ไม่อึดอัด ไม่แน่นไม่ปวด ปากไม่ทุกข์ แต่คนที่อึดอัด คนที่ปวดคือ
ท้อง ท้องถึงจะอึดอัด ถึงจะแน่นก็ไม่เหมื่อย (เมื่อย) เพราะหน้าที่
เหมื่อยเป็นของขา เทียวเข้าเทียวออกห้องน้ำ

คุณเอ๊ย... เห็นไหม ในตัวเรา มันยังทำกันคนละหน้าที่
ไม่ก้าวทำงานของกันและกัน มันถึงอยู่กันได้ คนก็เหมือนกัน
อย่าเอาความทุกข์ของเขามาเป็นทุกข์ของเรา มันคนละหน้าที่
เข้าใจนะ

อย่าเอาความทุกข์ของเขามาเป็นทุกข์ของเรา
มันคนละหน้าที่ เข้าใจนะ

๕๖. หลวงปู่กับพวงหรีด

เมื่อหลายปีก่อน ผู้เขียนได้มีโอกาสเดินทางไปกับหลวงปู่เพื่อไปงานศพคุณแม่สาคร มุสิกเทพ โยมอัฐิฐากเก่าแก่ของวัด เมื่อไปถึง หลวงปู่ก็มอบผ้าไตรและปัจจัย อุทิศส่วนกุศลถึงคุณแม่ จากนั้นท่านก็โอภาปราศรัยกับคณะลูกหลานของคุณแม่ เมื่อได้เวลาพอสมควรท่านก็เดินทางกลับ แต่ตาเจ้ากรรมของผู้เขียนกลับมองไปเจอพวงหรีดดอกไม้สด ที่เขามาเคารพศพ แล้วแขวนไว้ประดับงานจิตจึงไปผูกกับพวงหรีดนั้น เดินตามท่านมา ก็คิดมาเรื่อย จนขึ้นรถกลับ ในใจก็ยังคงคิดว่า “ประเทศเรา โดยเฉพาะสังคมชาวพุทธ ควรจะยกเลิกการวางพวงหรีดด้วยดอกไม้สดเสียที เพราะไม่ได้ประโยชน์อะไร วางไว้เมื่อสิ้นงานก็เหี่ยวแห้งไป พระไม่ได้ประโยชน์ โยมไม่ได้ประโยชน์ หรือแม้แต่ผู้ตายก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย” ขณะที่ส่งจิตออกไปคิดเพลिन ๆ อยู่ นั่น ก็ได้ยินเสียงกระแอมขององค์ท่าน

หลวงปู่ : อะแฮ่ม คุณเฮ้ย... คุณอย่ากินข้าวนะ

ผู้เขียน : ขอโอกาส ทำไมล่ะครับ

หลวงปู่ : ก็คุณกิน แล้วก็ชื้อออกมา มันไม่มีประโยชน์อะไร

ผู้เขียน : ขอโอกาสครับผม เก้าไม่เข้าใจ การกินข้าว มันก็มีประโยชน์ต่อตัวเกล้านี้ไงครับผม

หลวงปู่ : เออ พวงหรีดดอกไม้สด มันก็มีประโยชน์กับคนปลูกเขาไป
ใช้ไปเออะพวงหรีดดอกไม้สดนะ คนปลูกเขาจะได้มีรายได้ คนปลูก
มีรายได้ คนขนส่งก็มีรายได้ คนจัดดอกไม้ก็มีรายได้ ร้านขายดอกไม้
ก็มีรายได้ มันจะไม่มีประโยชน์ได้ยังไง

คุณเอ๊ย... ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ไม่อาศัยอะไร ไม่มีอะไรที่ไม่
พึ่งพาอะไร ทุกอย่างล้วนแต่มีประโยชน์ในตัวของมันเอง แล้วแต่ว่า
เราจะเอาไปใช้อะไร เราจะมองส่วนใดมุมใด อย่าไปตีเหมามว่ามันไร้
ประโยชน์ไปหมด

พระบรมศาสดาท่านว่า **ธรรมใดเกิดขึ้น ธรรมนั้นก็ดับ** มันจะ
ดับได้อย่างไรถ้ามันไม่เกิด อย่าไปมองแต่ส่วนดับส่วนผลมันสิ มองหา
ส่วนเกิดส่วนเหตุมันด้วย คนเราชอบมองในสิ่งที่ตนถูกใจ พอเห็นสิ่ง
ที่ไม่ถูกใจ ก็ไม่อยากจะมอง ทั้ง ๆ ที่เราต้องเห็นทั้งสิ่งที่อยากจะมอง ทั้ง
สิ่งที่ไม่อยากจะมอง คนไม่มีสติเมื่อมองสิ่งที่ถูกใจ ก็เสียสติเพราะชอบ
เพราะเพลินกับการมองนั้น พอมองเห็นสิ่งที่ไม่ถูกใจ ก็เสียสติ เพราะ
ไม่ชอบ เพราะเกลียดเพราะชังกับการมองนั้น คนปล่อยให้อารมณ์
เข้ามามีอิทธิพลกับใจในการมอง การเห็น เป็นคนกำลังประมาท
กำลังขาดสติ เป็นคนพาล คนโง่งนะ เมื่อไม่มีสติกำกับการมองการ
เห็น มีผลก็คือทุกข์ ทุกข์มันเป็นผล คุณอย่าแก้ที่ผล ให้แก้ที่เหตุมัน
จะว่าพวงหรีดไม่มีประโยชน์นั้น คุณดูแต่ผล ให้ดูเหตุมันด้วย เห็น
ที่เหตุ แก้ที่เหตุ ละที่เหตุ อย่าไปแก้ ไปละที่ผล มันไม่ทัน เข้าใจนะ

เห็นที่เหตุ แก้ที่เหตุ ละที่เหตุ อย่าไปแก้
ไปละที่ผล มันไม่ทัน เข้าใจนะ

๔๗. กาลามสูตร

เขานี้ มีอาจารย์ท่านหนึ่งเดินทางมาจากต่างจังหวัด เพื่อนำนักเรียนมาชมพิพิธภัณฑ์ไดโนเสาร์สิรินธร แล้วจึงพานักเรียน ขึ้นมาวัด เพื่อมากราบหลวงพ่อบันดาล (พระพุทธรูปบันดาลฤทธิผล) พระพุทธรูปโบราณคู่วัดสักกะวัน และเมื่อเห็นหลวงปู่ นั่งอยู่ จึงแวะ เข้ามากราบ สนทนากันได้ระยะหนึ่ง จึงเอ่ยถามหลวงปู่ว่า

อาจารย์ : หลวงปู่ครับ พระพุทธเจ้าทรงตรัสใน กาลามสูตร ในสิ่งไม่ควรเชื่อ ๑๐ อย่าง ท่านให้พิสูจน์ทดลองก่อน จึงค่อยเชื่อ ผมไม่เห็นด้วย ถ้าอย่างนั้น เราอยากรู้ว่า ตายแล้วไปไหน ไม่ต้องพิสูจน์ด้วยการตายก่อนหรือครับ ถึงจะทราบ

หลวงปู่ : คุณมาจากไหน

อาจารย์ : ร้อยเอ็ด ครับผม

หลวงปู่ : ถ้าคนกาฬสินธุ์ เขามีพิธีกรรมบางอย่าง ที่คนร้อยเอ็ดไม่มี ไม่ทำ คุณว่าคนกาฬสินธุ์เขามงาย เขาทำถูก หรือทำผิด

อาจารย์ : มงาย ไม่ผิดครับผมหลวงปู่ เพราะคนกาฬสินธุ์ ก็คือคนกาฬสินธุ์ จะเอาความคิดคนร้อยเอ็ดมาตัดสินคนกาฬสินธุ์ไม่ได้ครับผม

หลวงปู่ : เออ ตอบคำถามสมกับเป็นครูคน ก็ในเมื่อ เอาคนร้อยเอ็ด มาตัดสินความเป็นคนกาฬสินธุ์ไม่ได้ ก็เอาคนกาลามะมาตัดสินคนไทยไม่ได้เหมือนกัน คนที่ศึกษาแต่ข้อความทั้ง ๑๐ แล้ว ไม่ได้ดูที่ไปที่มาของเรื่องเลย จะสรุปว่าข้อความทั้ง ๑๐ คือทั้งหมดไม่ได้ คนกาลามะเป็นคนหัวอ่อน เชื่อง่าย ใครสอนอะไร บอกอะไร เชื่อหมดไม่ไตร่ตรองเสียก่อน พระองค์ท่านจึงให้ข้อตัดสินความเชื่อไว้อย่างนั้น ก็ในเมื่อเราไม่ได้มีจริตนิสัยเป็นอย่างนั้น เราจะเอามาเป็นบรรทัดฐานไม่ได้

ศาสนธรรมคำสอนของพระบรมครูมี ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี คุณอย่าเอามาใช้ทั้งหมด สมัยก่อน พระองค์เทศน์สอนใคร เทศน์เรื่องเดียว อย่างเดียว คนนั้นก็บรรลุธรรม คนทุกวันนี้ชอบแบกคัมภีร์แบกธรรม แบกจนหนักโดยไม่รู้ตัว มัววุ่นอยู่แต่กับหนังสือกับข้อความ รับมาก ฟังมาก แบกมาก หนักมาก เลยเอาหนังสือเอาคัมภีร์มาข่อง มาคา มาติด มาขัด ไปไหนก็ไม่ได้ มันติดคัมภีร์ มันติดความรู้ ความรู้ที่รู้เพื่อหนักสมอง รกสมอง ใช้ประโยชน์ไม่ได้

สังเกตใหม่ว่า คนในสมัยพระพุทธเจ้า เขาปฏิบัติอย่างเดียว เอาธรรมตัวเดียว สิงคาลมาณพ เอาทิศ ๖, หลวงพ่อโมคคัลลา เอาความง่วง, หลวงพ่อพาหิยะ ฟังธรรมสั้น ๆ, หลวงพ่อนาลกะ เอาโมเนยยะ (ข้อปฏิบัติของมุนี) ท่านเหล่านี้ไม่ต้องแบกคัมภีร์ ไม่ต้องแบกความรู้ที่รกสมอง

พระพุทธเจ้าเป็นสัพพัญญู เป็นผู้รู้แจ้งนะ สัพพัญญู ไม่ได้แปลว่ารู้ทุกเรื่อง เรื่องไม่เป็นประโยชน์ ท่านก็ไม่รู้ บางเรื่องรู้แล้วมันทุกข์

อย่ารู้เสียดีกว่า ทุกวันนี้มันมีแต่ประเภท “รู้ไปหมด แต่มันอดไม่ได้
รู้ไปทั่ว แต่เอาตัวไม่รอด” เลือกเอาธรรมที่เป็นตัวเรา เข้าจรตนิสัย
เรามาปฏิบัติ ไม่ใช่มีแต่แบกแต่ขน ขนไปหมด จนไม่รู้จะใช้ได้หรือไม่
อย่าเอาคนอื่นมาเป็น มาวัดกับเรานะ เรากับเขามันคนละคน
การปฏิบัติตามธรรมเป็นเรื่องส่วนตัว ของใครของมัน อย่าเอามา
อวดมาอ้างกัน อย่าเอาเขามาทำให้เราทุกข์ เหมือนคุณที่ทุกข์กับ
คนกาละมะ

ส่วนการพิสูจน์ชีวิตหลังความตายนั้น โลกคนตายเป็นโลก
ทิพย์ อยากเห็นโลกทิพย์ต้องมีตาทิพย์ อยากได้ยินเสียงทิพย์ต้องมี
หูทิพย์ อยากไปโลกทิพย์ต้องมีกายทิพย์ การมีกายทิพย์ เกิดจาก
การปฏิบัติ พากเพียรภาวนา และการตายมันมีวิธีอื่นนอกจากการ
ตาย แล้วแต่คุณจะเลือกหรือ

รู้ไปหมด แต่มันอดไม่ได้
รู้ไปทั่ว แต่เอาตัวไม่รอด

๕๘. วิธีแก้ปวดขาเวลานั่งสมาธิ

โยม : ได้ยินว่าหลวงปู่นั่งภาวนากรรมฐานได้นาน นั่งสมาธิครั้งละ ๘ ชั่วโมง บางครั้งนานถึง ๑๕ วัน หลวงปู่ปวดขาไหมครับ แล้วหลวงปู่มีวิธีแก้ปวดขาไหมครับ ผมเอาชนะความปวดไม่ได้สักที แล้วจิตก็พะวงกับเรื่องปวด จนไม่เป็นอันทำสมาธิ จิตไม่รวมลงสักที

หลวงปู่ : เอ้า หลวงปู่ก็คนเนาะ เอาเนื้อเอาหนังเอากระดูกทำ หลวงปู่ก็ปวดเหมือนกันกับคุณนั่นละ อุดทนสิอุดทน คนอุดทนทุกคน - ล้วนได้ดีอุดทนถึงที่ - ได้ดีทุกคน อุดทนไม่ถึงที่ - ไม่ได้ดีสักคน

โยม : หลวงปู่ครับ ผมอดแล้ว ทนแล้ว ทั้งอด ทั้งทน แต่มันก็ยังปวดอยู่ไม่มีวิธีนั่งที่นิ่งแล้วหายปวด โปรดโยมบ้างหรือครับผม

หลวงปู่ : เวลาคุณปวดขี้นี้ ปวดเขี้ยว คุณทำยังไง เวลาคุณฟันผุ ใส่ยาแล้วก็ไม่หาย รักษาแล้วก็ไม่หาย คุณทำยังไง

โยม : ขอรภัยหลวงปู่ นะครับผม เวลาผมปวดขี้นี้ ปวดเขี้ยว ผมก็ไปห่องน้ำ เวลาผมปวดฟัน รักษาไม่หาย ก็ต้องถอนครับผม

หลวงปู่ : เออ เมื่อคุณปวดขี้นี้ คุณยังไปขี้นี้ เวลาคุณปวดเขี้ยว คุณก็ไปเขี้ยว ปวดฟัน คุณก็ถอนฟัน ปวดขาอยากให้มันหาย คุณก็ต้องตัดขาออกสิ (ว่าแล้วท่านก็หัวเราะ) คุณเอ๊ย... トラบไตที่ คุณยังมีขา

คุณก็ต้องปวดขา

คุณเอ๊ย... ปวดขาเวลานั่งภาวนานานะ มันดี ดีกว่านั่งเล่นโยก เล่นไฟ เล่นไฮโล แล้วลืมปวดลืมเมื่อย ปวดขาทำดี ดีกว่าปวดขาทำชั่ว ขณะที่คุณปวดขา ปวดขามันสอนธรรมนะ สอนธรรมอนิจจัง สอนธรรมทุกขัง สอนธรรมอนัตตา ปวดขาปวดถึงที่สุดมันก็หาย หายถึงที่สุดมันก็ปวด ที่เราไม่รู้ว่ามันปวด เพราะเราขยับ นั่นใจอนิจจังการขยับ การเปลี่ยนอิริยาบถ อาการนั้นล่ะ มันปิดทุ๊กซ์ ปวดแล้วมันหาย หายแล้วมันปวด นี่แหละอนัตตาธรรม

ธรรมมีอยู่ทุกอิริยาบถ มีอยู่ทุกลมหายใจ แล้วแต่ใครจะรู้จัก เลือกเอา รู้จักคัดเอา น้อมให้เป็นธรรมนะ เอาไว้สอนตัวสอนตน มันเจอปวดมาก ๆ นั่นแหละมันดี ปวดมันสอนเราว่า มันทุ๊กซ์ มันเจ็บ เรามีชา ขามันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของชีวิต ของโลก ที่เรายังหลงติดอยู่ในโลก เพราะมันตามใจ มันสุข มันสบาย สุขกับโลกสบายกับโลก ก็ติดกับโลก ให้เห็นทุ๊กซ์ ให้เห็นธรรม มันจะได้หน่ายโลก เปื่อโลก ทิ้งโลก รักภาวนาอย่างกลัวเจ็บ กลัวปวด เพราะเจ็บ เพราะปวดนั่นแหละสอนธรรม สอนวิธีหนีโลกทิ้งโลก เข้าใจนะ

อดทนล อดทน

คนอดทนทุกคน - ล้วนได้ดี

อดทนถึงที่ - ได้ดีทุกคน

อดทนไม่ถึงที่ - ไม่ได้ดีสักคน

๔๘. วิธีทำให้รวยทันตา

โยม : หลวงปู่ครับ ทำยังไงผมถึงจะรวย วันนี้ซื้อหวยก็ไม่ถูกล
หลวงปู่ช่วยโปรดลูกโปรดหลานบ้างเถอะครับ เผื่อวดหน้าลูก
จะมีโชค

หลวงปู่ : อยากรวยต้องเอาคาถาไปท่อง อู อา กะ สะ นี คาถาหัวใจ
เศรษฐี

โยม : แค่คาถาสั้น ๆ จะได้ผลหรือครับผมหลวงปู่

หลวงปู่ : เอาแบบยาว ๆ ก็มี “**อุฏฐานสัมปทา อารักขสัมปทา
กัลยาณมิตตตา สมชีวิตา**” จำได้ไหม จำไม่ได้ หาอะไรมาจด

โยม : แล้วต้องท่องตอนไหนบ้างครับ คาถานี้มีข้อห้ามรีเปล่าครับ
หลวงปู่

หลวงปู่ : ต้องท่องตลอด และต้องเข้าใจด้วย อุฏฐานสัมปทา แปลว่า
ขยันหา อารักขสัมปทา แปลว่า รักษาทรัพย์ กัลยาณมิตตตา แปลว่า
คบคนดี สมชีวิตา รู้จักใช้เงินใช้ทองให้เหมาะสมกับฐานะตัวเอง
ไม่ฟุ่มเฟือย ให้รู้จักพอ

ส่วนข้อห้าม ห้ามอยากได้ของคนอื่น ห้ามเอาคนอื่นมาเปรียบ

เทียบกับตัวเอง ห้ามเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น เงินเขาแสนล้าน ก็ไม่สู้เงินเราบาทเดียว เพราะเราไปใช้ของเขาไม่ได้

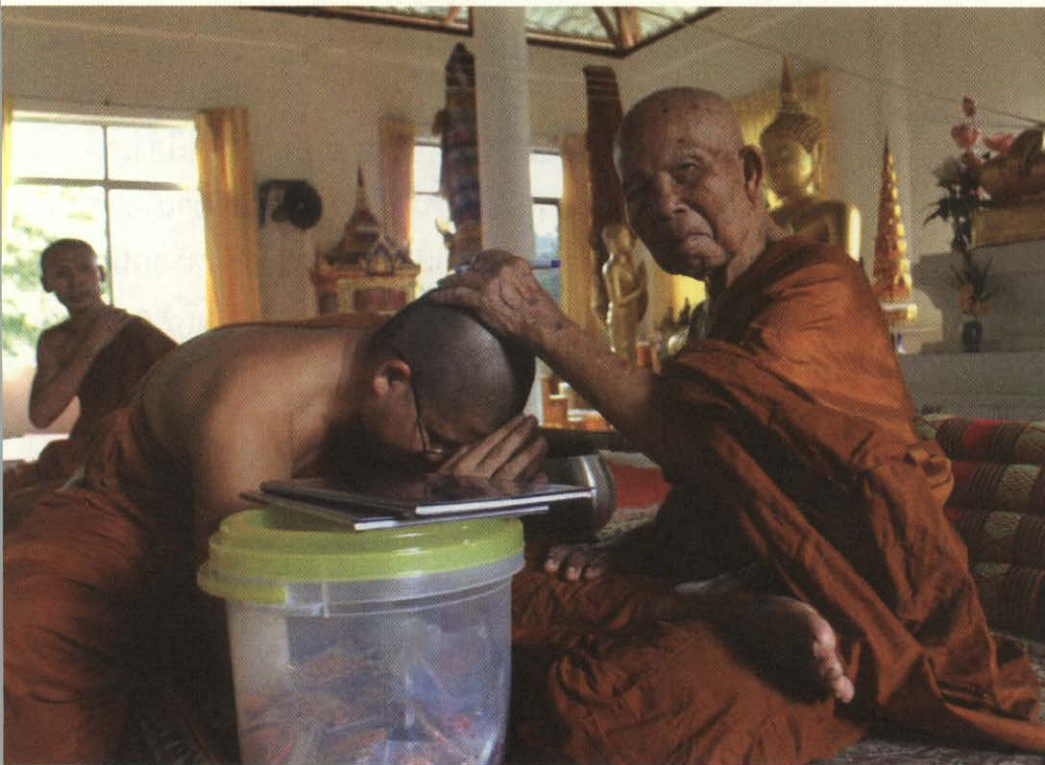
ข้อสำคัญ คุณจะจนหรือจะรวย ก็ขึ้นอยู่กับว่า คุณยังอยากได้อีกเท่าไรหรือถึงจะรวย คุณมีแสนล้าน คุณอยากได้อีกแสนล้าน คุณก็จนแสนล้าน คุณมีหนึ่งร้อยคุณไม่ขาด คุณไม่อยาก คุณก็รวย คุณว่าต้องมีเงินแสนล้านหรือ จึงจะเรียกว่ารวย หรือต้องมีบ้านหลังสวย รถคันงาม เงินเต็มธนาคาร จึงจะเรียกว่ารวย ถ้าคุณอยากได้ทุกอย่าง แล้วมันได้ตามคุณปรารถนาทุกอย่างไป คุณว่าโลกใบนี้ทั้งใบ จะพอบรรจุสิ่งที่คุณอยากได้หรือเปล่าละ โลกใบนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับคนอยาก แต่มีไว้สำหรับคนพอ

ประเทศไทยมีแต่อำเภอพล (จังหวัดขอนแก่น) แต่ไม่มีอำเภอพอ อำเภอพออยู่ที่ไหนก็อยู่ที่อำเภอใจนั้นไง ทำให้เป็นอำเภอพอพอนะ มันเพียง (เพียง ในภาษาอีสานแปลว่า เต็มพอดี หรือเสมอขอบปาก) ไม่พอนะ มันล้น ให้พอใจ มีข้าวกิน มีดินอยู่ มันก็พอ มันก็รวย จนอยู่ที่อยาก รวยอยู่ที่พอ ไม่อยากก็ไม่ยาก ไม่ยากก็ไม่จน ยิ่งอดยิ่งอยาก ยิ่งยากก็ยิ่งจน คุณพอใจในทรัพย์ที่มีอยู่ คุณก็รวย คุณพอเดี๋ยวนี้ คุณก็รวยเดี๋ยวนี้ คุณพอพรุ่งนี้ คุณก็รวยพรุ่งนี้

พวกเรามาอาศัยโลก อาศัยธรรมชาติ เรามาอาศัยเขาอยู่ชั่วคราว ชั่วคราว แล้วก็มาตุ๋นว่า เป็นของเรา เป็นสมบัติของเรา ลืมจน ลืมตาย พอตายก็ต้องคืนเขา คืนให้โลก คืนให้ธรรมชาติ คืนเจ้าของเดิมเจ้าของที่แท้จริง ไปดิ้นรนไปขวนขวาย สาวเอาสาวเอา ก็ว่าตนมั่งตนมี ไปอวดมั่งอวดมีกับทรัพย์ของเขา มีนี่ก็จะเอานั้น มีนั้นก็

เอาโน้น ไม่รู้จักพอ ก็เลยมีแต่อยาก ไม่รู้จักรวย ให้รู้จักพอ พอเมื่อ
ไหว้คุณก็รวยเมื่อนั้น เข้าใจนะ

ประเทศไทยมีแต่อำนาจพล
แต่ไม่มีอำนาจพอ อำนาจพออยู่ไหน
ก็อยู่ที่อำนาจใจนั่นไง

๕๖. บัง บัง บัง

ตั้งที่ทราบกันว่า พระญาณวิสาลเถร (หา สุภโร) เป็นผู้นิมิตเห็น วิญญาณของสัตว์โบราณในบริเวณวัดของท่าน จนลูกหลานได้เรียก ขานว่า หลวงตาวัตโตโนเสาร์บ้าง หลวงปู่วัตโตโนเสาร์บ้าง จนกร่อนมา เรียก หลวงปู่ไดโนเสาร์ และเรียกขานท่านด้วยนามนี้มาจนถึงปัจจุบัน หลาย ๆ คน หลาย ๆ ท่านจึงคิดว่า ท่านมีกระดูกของไดโนเสาร์ไว้ในครอบครอง ด้วยว่ากระดูกไดโนเสาร์เป็นของหายาก ถ้านำมาเป็น มวลสารผสมวัตถุมงคล คงจะได้รับความนิยมมาก จึงมีคนบางพวกมา กราบองค์ท่าน เพื่อขอกระดูกไดโนเสาร์อยู่เนือง ๆ วันนั้นก็เช่นกัน ได้ มีคณะพระ และฆราวาสกลุ่มใหญ่เดินทางมาที่วัด

พระ : หลวงปู่ครับ ทราบว่าหลวงปู่มีกระดูกไดโนเสาร์ พอดีพวก กระผมมีความประสงค์จะทำพระสมเด็จจั่นมาหนึ่งชุด เพื่อเอาไว้ กราบไหว้บูชา และส่วนหนึ่งนำออกให้คนเช่าบูชา เพื่อนำปัจจัยมา บูรณะวัดวาอาราม จึงมาขอกราบเมตตาหลวงปู่ จะให้เป็นท่อนหรือ เป็นผง ให้มากหรือน้อย แล้วแต่หลวงปู่จะเมตตาครับผม

หลวงปู่ : หือ เอากระดูกสัตว์ คุณว่าคนกับสัตว์ อันไหนประเสริฐ กว่ากัน

พระ : คนครับผม หลวงปู่

หลวงปู่ : เออ แล้วคนกับพระพุทธเจ้า ใครประเสริฐกว่ากัน

พระ : พระพุทธเจ้าสิครับ หลวงปู่

หลวงปู่ : เออ คนมีสติปัญญา คนฝึกได้ หัดได้ พัฒนาได้ ยอดของ
คนผู้ฝึกตน พัฒนาตนคือพระพุทธเจ้า ถ้าคุณเอากระดูกสัตว์ กระดูก
ไดโนเสาร์ไปทำพระ คนที่ได้พระของคุณก็จะเห็นสัตว์นั้นสำคัญ เห็น
สัตว์นั้นประเสริฐกว่าพระพุทธเจ้า

เดรัจฉาน แปลว่า ขวาง พระพุทธเจ้า แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบาน พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตื่น ไดโนเสาร์เป็นผู้หลับ อยู่ใต้ดินมา
หลายล้านปี คุณอย่าเอาสิ่งอื่นสิ่งใด มาใหญ่กว่าพระพุทธเจ้า มาใหญ่
กว่าพระธรรมพระวินัย มาใหญ่กว่าพระสงฆ์ อย่าเอาอะไรมาบังพระ
รัตนตรัย คนที่บัง คนที่ถูกบัง ก็จะไม่เห็นความจริง เมื่อไม่เห็นความ
จริงมันก็หลง คนที่ได้พระของคุณไปก็จะเกิดหลง เกิดเป็นโมหะ

พระพุทธเจ้าสอนให้พวกเราพ้นหลง แต่พวกคุณกำลังจะ
สอนให้เขาลุ่มหลง มันออกนอกทาง ออกนอกคำสอน สอนให้คนมี
ปัญญาเป็นแนวทางของพระพุทธเจ้า สอนให้คนหลงไม่ใช่แนวทาง
ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระพุทธศาสนา อย่าเอากระดูกสัตว์ไปบัง
พระพุทธเจ้า บังพระธรรม บังพระสงฆ์

ที่พระพุทธเจ้าพระองค์ประเสริฐ เพราะพระองค์ฝึกตนดีแล้ว
รู้แล้ว แจ้งแล้ว เราเป็นสาวก เป็นผู้เดินตาม เป็นผู้ฝึกตาม และสอน
ให้คนอื่นเดินตาม ไม่ใช่สอนให้คนอื่นหลงทิศหลงทาง ศาสนธรรมคำ

สอนพระพุทธเจ้าชี้ไปที่ทางพันทกข์ พระธรรมชี้ไปแล้ว คุณอย่าพากัน
ตีความผิด ชี้ทิศชี้ทางกันผิด ๆ นะ มันหลงทางหลงทิศ หาฝั่งกันไม่พบ
ไม่เจอ เข้าใจนะ

คำสอนธรรมคำสอนพระพุทธเจ้า
ชี้ไปที่ทางพันทกข์
พระธรรมชี้ไปแล้ว
คุณอย่าพากันตีความผิด ชี้ทิศชี้ทางกันผิด ๆ นะ

๕๖. คำถามจากเพลง (๔)

ครูบาอุปภูฏาก : ขอโอกาสพ่อแม่ครูอาจารย์ครับผม มีโยมฝาก
คำถาม มากกราบเรียนถามครับผม

“ติดตามอ่านธรรมหลวงปู่มาสักพักแล้ว พอมาถึงเรื่อง
พระธาตุ เลยนึกรวมถึงของขลังด้วย โดยส่วนตัวในช่วงแรก ก็เฝ้า
พระธาตุ รับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พระเครื่อง เหริยญูของขลัง ฯลฯ จากพระ
มาเหมือนกัน แต่พอสักพัก เริ่มเยอะ และรู้สึกว่าเป็นภาระเพราะ
เกรงจะบูชาได้ไม่ดี เนื่องจากโดยปกติไม่ได้สวดมนต์ และไม่มีที่เก็บ
แต่ถือศีลและทำบุญอยู่เป็นประจำ ตอนหลังเลยพยายามไม่รับสิ่ง
เหล่านี้

กราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ถ้าเรารักษาศีลอยู่แล้ว ใฝ่ธรรมะ
(ตอนหลังเริ่มนั่งสมาธิด้วย แต่ก่อนนั่งบ้าง ไม่นั่งบ้าง) เรื่องพระธาตุ
พระเครื่อง รวมตลอดถึงเรื่องเครื่องรางของขลัง เราก็ไม่จำเป็นต้อง
รับมา หรือรู้สึกผิดเวลาที่ไม่ว่างเข้าไปรับกับเขา ใช่ว่าจะไม่คะหลวงปู่
เพราะบางทีคนอื่นเขาเข้าไปรับกันหมด แต่เราไม่เข้าไป ก็ดูแปลก ๆ
จากชาวบ้านคะ บางครั้งก็สับสน เพราะอยากได้ไว้เป็นสิริมงคลกับ
ตัวเหมือนกัน แต่พอรับมา ก็ไม่ได้บูชาดังกล่าวข้างต้น เลยไม่รู้จะทำ
อย่างไรคะ ขอหลวงปู่เมตตาอบรมด้วยค่ะ”

หลวงปู่ : วัตถุมงคล เป็นกุศโลบาย ให้คนละชั่ว ทำดี

กุศล แปลว่า ความฉลาด, อุบาย แปลว่า หลอก, กุศโลบาย
แปลว่า หลอกให้ฉลาด เหมือนคนใส่พระ ไม่กล้าเดินเข้าที่ต่ำ ไม่กล้า
ยกของไม่ดีข้าม คนใส่แหวนพระ ไม่จับ ไม่ถือของไม่ดีนั้นไง ท่าน
หลอกให้ทำดี ไม่ให้ทำเลว ใส่แหวนพระมันจะเตือนตัว ไม่ให้ชั่วทำ
ชั่วอยู่เสมอ นั้นอุบาย นั้นท่านกำลังหลอก คนที่โดนหลอก คือผู้
ที่ไม่มีความรู้ ถึงโดนเขาหลอก ถ้าเรารู้ ใครจะหลอกเราได้

ถ้าเราทำดี ทำฉลาดอยู่แล้ว มีความรู้แล้ว ก็อย่าให้ท่านหลอก
ทำเองดีเอง ไม่ต้องอาศัยอุบาย เป็นคนดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องหลอก
ให้ทำดี ถ้าท่านให้ เกรงใจ อยากรได้ เชื่อถือ เคารพบูชา เอาไปเตือน
ตนเองทำดี ก็เอามา ถ้าเอามาแล้วเป็นภาระ เป็นทุกข์ เป็นห่วงเป็น
ใย เอามากอดมาถือ เอามาโง่ จะเอามาทำไม มันไม่ใช่วัตถุมงคล มัน
เป็นวัตถุอัปมงคล เข้าใจนะ

วัตถุมงคลเป็นกุศโลบาย ให้คนละชั่วทำดี

กุศล แปลว่า ความฉลาด

อุบาย แปลว่า หลอก

กุศโลบาย แปลว่า หลอกให้ฉลาด

๕๒. เศรษฐีธรรม

ครุบาอุปัฏฐากหนุ่มๆ จะกลัวการเข้าอุปัฏฐากหลวงปู่มาก และการอุปัฏฐากจะเป็นไปด้วยความลำบาก ทั้งลำบากใจ และลำบากกาย

ความลำบากใจ เกิดจากเวลาเปลืองสติ คิดนอกเรื่องนอกราวนอกแฉวนนอกแนวส่งจิตออกไปคิดเรื่องไม่เป็นเรื่อง องค์ท่านจะสะกิดและตักเตือนอยู่บ่อย ๆ ทำให้ต้องเอาสติมาจับที่ตน ดูตน แอบไปคิดเรื่องอะไร ท่านจะคอยอยู่บ่อย ๆ ทำให้ต้องระวังใจอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก

ส่วนเรื่องลำบากกาย คือ ธรรมดาองค์หลวงปู่ท่านจะตื่นจากจำวัดเวลา ๐๑.๐๐ น. ลุกขึ้นนั่ง ท่านก็เข้าสมาธิภาวนาต่อจน ๐๕.๐๐ น. ท่านก็ลุกขึ้น ล้างหน้าทำภารกิจส่วนตัวขององค์ท่าน จำเป็นที่ครุบาอุปัฏฐากทั้งหลาย ต้องตื่นก่อน นอนทีหลัง เพื่อองค์ท่านจะเรียกใช้กลางดึก หรือต้องมานั่งภาวนากับท่าน

ธรรมดาครุบาอุปัฏฐากต้องจำวัดดึก เพราะทั้งภารกิจหลวงปู่ ทั้งภารกิจส่วนตัว พอพักผ่อนน้อย สติก็ไม่ค่อยเต็มร้อย มักทำอะไรผิด ๆ พลาด ๆ ไปเสียหมด เมื่อผิดพลาดท่านก็ดุเอา จึงมีครุบาอุปัฏฐากใจกล้ารูปหนึ่ง กราบเรียนถามด้วยความสงสัย และอยากให้หลวงปู่ตื่นสายกว่านี้สักนิด

ครุบาอุปัฏฐาก : ขอโอกาสสองค์พ่อแม่ครับผม ผู้ปฏิบัติมานาน ๆ อย่างพ่อแม่นี้ จำเป็นหรือครับที่จะต้องนั่งสมาธิมากขนาดนี้

เข้า บ่าย ดึก

หลวงปู่ : (ท่านหันมายิ้ม) ถ้าคุณมีเงินสักหลาย ๆ ล้าน แล้วคุณก็ใช้โดยไม่หามาเพิ่มอีก คุณว่าเงินนั้นจะหมดไปหรือไม่

ครูบา : ขอโอกาส หมดสิครับผม อย่าว่าแต่หลาย ๆ ล้านเลยครับผม มากกว่านั้นหากไม่หาเพิ่ม ก็หมดครับผม

หลวงปู่ : เออ เศรษฐีที่ร่ำรวยเงินทอง สักแต่ที่ใช้เงินใช้ทองที่มีอยู่ ไม่หามาเพิ่ม เงินทองที่มีอยู่สักวันก็ต้องหมด ปีนี้ผมก็จะ ๙๐ แล้ว ผมย่อมต้องใช้มากกว่าพวกคุณอีก ถ้าผมไม่หาเพิ่ม พลังจิตผมก็หมด “การขวนขวาย การแสวงหา เป็นสิ่งลำบาก แต่การรักษาสิ่งที่มาได้นี้ ลำบากกว่า” หากมีแต่ประมาทว่าเราเก่ง ว่าเราดี ว่าเรามีว่าเราเป็น แล้วไม่รักษา ไม่หาเพิ่ม สักวันสิ่งนั้นจะจากเราไป สักวันสิ่งนั้นก็หมดก็สิ้น

กิเลสมันเกิด ไม่เลือกหนุ่ม เลือกแก่ ไม่เลือกกาลเวลา โอกาส สถานที่ตอคณะ มันได้โอกาส มันก็ออกฤทธิ์ สำแดงเดชให้มีอำนาจเหนือจิตเหนือใจ เราจำเป็นต้องระวังระวางมันอยู่ทุกขณะ ทุกอิริยาบถ อย่าผลอ อย่าประมาท ถ้าไม่ระแวงระวัง เสียทีพลาดท่ากิเลสนั้น ก็เสียหาย ผมจึงต้องขวนขวายหาเพิ่ม ขวนขวายรักษาเอาไว้ พวกคุณก็เหมือนกัน อย่าปล่อยโอกาส เวลา สถานที่ให้เปล่าประโยชน์ หายใจให้มีสติ หายใจให้มีพุทธโธ จึงจะเรียกว่า ไม่หายใจทิ้ง เข้าใจนะ

หายใจให้มีสติ หายใจให้มีพุทธโธ
จึงจะเรียกว่า ไม่หายใจทิ้ง เข้าใจนะ

๕๓. ข้อดี นามมงคล

หลวงปู่ท่านมักมีอารมณ์ขันอย่างหนึ่ง คือ ท่านมักจะตั้งชื่อให้ลูกศิษย์ตามลักษณะเด่นของศิษย์แต่ละรูปแต่ละคน เมื่อตั้งแล้วท่านไม่เคยจำชื่อเดิมของศิษย์ท่านเลย ท่านก็เรียกแต่ชื่อที่ท่านตั้งใหม่เสมอ ท่านว่า ท่านแก่แล้ว จำชื่อคนไม่ไหวดอก แต่จำลักษณะคนนั้นได้ คนนี้ได้ มันสะดอกจำ ท่านว่า แต่ก็มีศิษย์ท่านบางคนก่อนจะมาเจอหลวงปู่ชีวิตลำบากลำบาก แต่พอหลวงปู่เปลี่ยนชื่อให้ชีวิตกลับดีขึ้นทันตาเห็น จึงเป็นที่กล่าวขานกันในศิษย์บางกลุ่มว่า “เมื่อหลวงปู่เปลี่ยนชื่อให้แล้ว ชีวิตจะดีขึ้น” จึงมีคนไม่รู้ไม่ทราบความจริง มาให้หลวงปู่เปลี่ยนชื่อให้บ่อย ๆ

โยม : ปู่ครับ ฐานะผมไม่ค่อยดี ทำมาหากินก็ลำบาก ปู่ช่วยเปลี่ยนชื่อใหม่ให้ผมหน่อยได้ไหมครับ

หลวงปู่ : คุณชื่ออะไร ใครตั้งให้

โยม : ผมชื่อ.....พ่อแม่ตั้งให้ครับปู่

หลวงปู่ : เออ มันดีแล้วนะชื่อคุณนะ พระอรหันต์ท่านตั้ง ดีแล้ว ๆ

โยม : ดียังไงครับปู่ ดีแต่ทำไมผมยังลำบากอยู่

หลวงปู่ : ปะ พ่อกับแม่คุณ เป็นยอดพระอรหันต์ มรดกที่พ่อแม่ให้คุณมา นอกจากร่างกายชีวิต ทรัพย์สินแล้ว ยังมีชื่อ กับนามสกุลของคุณนี่ไงที่เป็นมรดก หลวงปู่ไม่ใช่พระอรหันต์ไม่กล้าไปแก้สิ่งทีพระอรหันต์ท่านให้มาดอก ถ้าชื่อที่พระอรหันต์ตั้งให้ มันไม่เหมาะแล้วคุณว่าใครตั้งให้ถึงจะเหมาะ อันว่าชื่อเป็นของสมมติ เป็นของที่ตั้งขึ้นมาให้เรียกเพื่อไม่ไปปนกับผู้อื่น ไม่ให้สับสน สมมติมีไว้ใช้ไม่ได้มีไว้หลงนะ เมื่อคุณไปให้ความสำคัญกับสมมตินั้น คุณก็เป็นทุกข์กับสมมตินั้นล่ะ

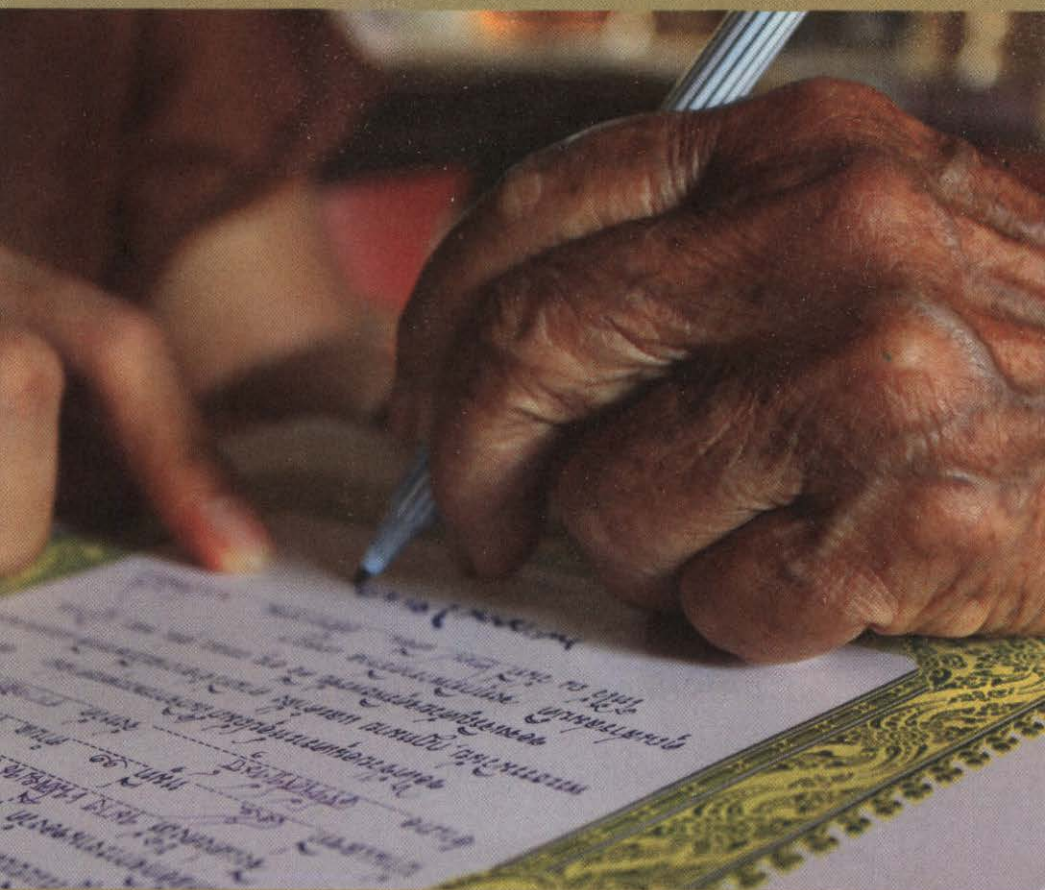
ไอ้บุญของมันก็รู้ว่า มันชื่อบุญของ แต่มันไม่รู้ณะว่า มันเป็นหมา เพราะหมาเราสมมติเรียกมัน ไม่ให้มันไปปนกับสัตว์อื่น คุณไปเรียกมันว่า ควาย มันก็ไม่ได้เปลี่ยนจากหมาเป็นควายนะ เรียกมันว่า วัว มันก็ไม่ได้เป็นวัวตามเราเรียก มันก็ยังเป็นหมาและเป็นหมาที่ไม่ทุกข์ไม่ร้อนกับชื่อที่เราตั้งให้นะ เรียกไอ้ฮอง ๆ มันก็มา มันไม่เคยมาบอกหลวงปู่ว่า ผมเบื่อชื่อบุญของแล้ว อยากชื่ออื่นบ้าง มันก็ไม่เคยพูด

คุณเอ๊ย... ชื่อจะเป็นอุปมงคล ถ้าคุณไปทุกข์กับมัน ชื่อคุณจะเป็นมงคล เมื่อคุณเห็นค่า แล้วทำตามชื่อนั้น ชื่อหอม เจ็บป่วยออก ๆ แอด ๆ ทุกวันก็มี, ชื่อโชคดี โชคร้ายก็มี, ชื่อรวย จนก็มี, ไปเปลี่ยนชื่อจากนายจน ไปเป็นนายรวย แต่ชี้เกี้ยวเท่าเดิมมันจะรวยหรือเปล่า ชื่อจน แต่ขยัน อดทน คนนั้นก็รวยโดยไม่ต้องเปลี่ยน ชื่ออันนั้นมงคล

ชื่อหลวงปู่หา หลวงปู่กีฬายายมหา หาปัญญา หาทางพ้น
ทุกข์ แต่ชื่อหลวงปู่ไดโนเสาร์ หลวงปู่ก็ไม่ใช้ไดโนเสาร์ อยากให้
ชื่อเป็นมงคล ต้องอาศัยทำตามมงคลของพระพุทธเจ้า คือ มงคล
ทั้ง ๓๘ อย่าง ทำได้ ชื่อก็เป็นมงคล ไม่ใช่ไปเที่ยวเปลี่ยนให้มันเป็น
มงคล เปลี่ยนชื่อให้มงคล แต่คิด พุด ทำในสิ่งอัปมงคล ชื่อนั้นก็เป็น
ชื่ออัปมงคลไปด้วยนะสิ เข้าใจนะ

อยากให้ชื่อเป็นมงคล
ต้องอาศัยทำตามมงคลของพระพุทธเจ้า

เกร็ดธรรมคำสอน
พระญาณวิสาละเถร (หลวงปู่โตนเส้าร์)

๑. ข้อดีรองค้หลวงปู่

๑. ตื่นเช้าให้ท่องหนังสือ
๒. ไปไหนให้ถือรองเท้า
๓. เวลาก้าวให้ดูสติ
๔. การดำริให้เป็นมัชฌิมา
๕. หมั่นแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์
๖. ขยันขจัดอกุศล
๗. รักษาผลแห่งสมาธิภาวนา
๘. ก่อนหลับทุกคราให้ตั้งสติ

๒. ความเป็นยอดของยอดสมณะของหลวงปู่

เมื่อท่านเทศน์ ท่านก็เป็นนักเทศน์ผู้ยอดเยี่ยม

เมื่อท่านฟัง ท่านก็เป็นผู้ฟังที่ยอดยิ่ง

เมื่อท่านภาวนา ก็เป็นนักภาวนาผู้ยอดเยี่ยม

เมื่อท่านเป็นนักบริหาร ก็เป็นนักบริหารผู้ยอดเยี่ยม

๓. หลวงปู่กับพ่อหลวง

พ่อหลวง... เพื่อนยอดนะ เพื่อนคำชาติ คำพระศาสนา คำประเทศชาติบ้านเมือง ผมภาวนาทุกมือนี่ ส่งกำลังช่วยเพื่อนะ ให้เพื่อนอยู่ดีมีแสง คั่นเพื่อนอยู่ดีมีแสง บ้านเมืองเฮาจะอยู่เย็นเป็นสุข ผมบ่สบายใจนะ ที่พระราชาบ่อยู่วัง พระสังฆราชบ่อยู่วัด บ้านเมือง สิหล่มหลวงนะ ผมภาวนาให้เพื่อนอยู่ดีมีแสง กลับวังได้ บ้านเมือง สืออยู่เย็นเป็นสุข ศาสนาสืออยู่เย็นเป็นสุข ไพร่ฟ้าประชาชนสืออยู่เย็น เป็นสุข

(ในหลวง ท่านยอดเยี่ยม ท่านทรงคำจุนชาติ คำจุน พระศาสนา คำจุนประเทศชาติบ้านเมือง ที่อาตมาภาวนาทุกวันนี้ เพื่อส่งกำลังช่วยพระองค์ท่าน ให้พระองค์ท่านทรงมีพระพลานามัย สมบูรณ์แข็งแรง หากพระองค์ท่านมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงแล้ว บ้านเมืองเราก็จะอยู่เย็นเป็นสุข อาตมาไม่สบายใจนะ ที่ในหลวงไม่ได้ประทับอยู่ในพระราชวัง และสมเด็จพระสังฆราช ไม่ได้ประทับอยู่ที่วัด บ้านเมืองจะล่มจมนะ อาตมาภาวนาให้ในหลวง ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง เสด็จกลับพระราชวังได้ บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุข ศาสนาจะอยู่เย็นเป็นสุข ไพร่ฟ้าประชาชน ก็อยู่เย็นเป็นสุข)

๔. ธรรมเป็นสมบัติโลก

พุทธศาสนาเป็นของสากลนะ การละชั่ว การทำดี การบำเพ็ญ
ภาวนาเป็นสมบัติของโลก บ่เป็นของไผ ไผเอ็ดไผกะได้ ฝรั่งเศส ไทย ลาว
แขก เอ็ดน้อยไถ่่น้อย เอ็ดหลายไถ่่นหลาย คือ คุณกีนยานั้นละ ยาพารา
นี้ เป็นไข้ เป็นปวด ไผกีนกะเซา ฝรั่งเศส ลาว ไทย แขก เซาหมด อย่า
พากันดูเบาเด้อ พระพุทธเจ้าเป็นหมอ เขาเป็นคนไข้ คั้นคนไข้บ่เชื่อ
หมอ สิไปเชื่อไผ อย่าดูเบาคำสอนอันเป็นของสมบัติโลกเด้อ ธรรมะ
เป็นสมบัติโลก

(พุทธศาสนาเป็นของสากลนะ การละความชั่ว การทำความ
ดี การบำเพ็ญภาวนา เป็นสมบัติของโลก ไม่ใช่เป็นของคนใด
คนหนึ่ง ใครทำใครก็ได้ ไม่ว่าจะเป็ฝรั่งเศส ไทย ลาว แขก
ทำน้อยไถ่่น้อย ทำมากไถ่่นมาก เหมือนกับการที่คุณกีนยานั้นละ
ยาพาราเซตามอลนี้ ไม่ว่าจะเป็ไข้ ปวด ใครกีนยาพารา คนนั้น
ก็จะหาย ไม่ว่าจะเป็ฝรั่งเศส ลาว ไทย แขก หายไถ่่นหมด อย่าเห็นเป็
เรื่องไม่สำคัญนะ พระพุทธเจ้าเป็นหมอ พวกเราเป็นคนไข้ ถ้าคนไข้
ไม่เชื่อหมอ จะไปเชื่อใคร อย่าเห็นว่าคำสอนอันเป็นสมบัติของโลก
เป็เรื่องไม่สำคัญนะ ธรรมะเป็นสมบัติโลก)

๕. ตลุม ตู (อา) รมณ

เบ็งอาร์มณต์เตอ ลมรูป ลมกลืน ลมรส ลมเสียง ลมธรรม มั่น
พาคคนลงนรก รู้แล้วละ บ่มีไผเป็นบ้ำแล่นนำลม รู้แล้วปล่อย รู้แล้ววาง
บ่เก็บบ่ทุกข์ แอ้งเก็บแอ้งทุกข์

(ดูอาร์มณณะ อาร์มณอันเกิดจากรูป อาร์มณอันเกิดจาก
กลืน อาร์มณอันเกิดจากรส อาร์มณอันเกิดจากเสียง อาร์มณ
อันเกิดจากรธรรม มั่นพาคคนลงนรก รู้แล้วละ ไม่มีใครเป็นบ้ำ
วิ่งไปตามอาร์มณ รู้แล้วปล่อย รู้แล้ววาง ไม่เก็บก็ไม่ทุกข์
ยิ่งเก็บก็ยิ่งทุกข์)

๖. บ่มีหยัง สมิหยัง

คั่นบ่มีโต บ่มีเฮา มั่นกะบ่มีอี่หยัง
คั่นบ่มีอี่หยัง อี่หยังมาถักอี่หยัง มั่นสิมีอี่หยัง
คั่นมีเฮา มีโต มั่นกะมีอี่หยัง
คั่นอี่หยังมาถักอี่หยังนั้นละ มั่นจั้งสิมีอี่หยัง
ถักเฮาถักโตเตอ มั่นจั้งสิบ่มีอี่หยัง
คั่นบ่มีอี่หยัง มั่นกะบ่เกาะ บ่เกี่ยว มั่นบ่ทุกข์

(เมื่อไม่มีตัวเธอ ไม่มีตัวฉัน มั่นก็ไม่มีอะไร
เมื่อไม่มีอะไรแล้ว ไม่มีอะไรมากระทบกับไม่มีอะไร มั่นจะมีอะไรได้
เมื่อมีตัวฉัน มีตัวเธอ มั่นก็มีอะไร
เมื่อมีอะไรมากระทบอะไรนั้นละ มั่นจึงมีอะไร
ทิ้งตัวฉัน ทิ้งตัวเธอซะ มั่นจึงจะไม่มีอะไร
เมื่อไม่มีอะไร มั่นก็ไม่เกาะ ไม่เกี่ยว มั่นไม่ทุกข์)

๗. ถักใจ

ถักใจแข็ง บ่ถักใจกา ถักใจครูบา บ่ถักใจจวน้อย
ถักใจข่อย บ่ถักใจพญา ถักใจหมา บ่ถักใจเจ้าของบ้าน
ถักใจคนขี่คร้าน บ่ถักใจคนขยัน

(ถักใจแรง ไม่ถักใจกา ถักใจครูบาอาจารย์ ไม่ถักใจลูกศิษย์
ถักใจตัวเรา ไม่ถักใจเจ้านาย ถักใจหมา ไม่ถักใจเจ้าของบ้าน
ถักใจคนขี่เกี้ยว ไม่ถักใจคนขยัน)

๘. อดทน

ความอดทน เป็นเครื่องหมายของคนดี
อดทนถึงที่ ได้ดีทุกคน
ถ้าอดทนไม่ถึงที่ ก็ไม่ได้ดีสักคน

๙. การถือศีล

สมัยที่หลวงปู่ท่านมาพักที่วัดธรรมมงคล กรุงเทพฯ ปีแรก
ครูบาอุปัฏฐากจัดที่จำวัดถวาย แต่ที่นอนหันศีรษะไปทางทิศตะวันตก
ครูบาอุปัฏฐากเลยขอโอกาสกลับทิศหัวนอนเป็นทิศตะวันออก
หลวงปู่ท่านไม่ให้จัดใหม่ ท่านว่า ทิศตะวันตกก็ดี เป็นทิศของพระ
ควัมปติ ผู้มีฤทธิ์มาก อย่าไปสนใจกับความเชื่อเลย ทิศไหนก็ดี
ถ้าเราทำดี ทิศไหนก็ดี ไม่ทำร้ายใคร ขอแต่เราอย่าเอาเรื่องทิสมา
งมกาย จนเสียจิตเสียใจ ทิศไหน ๆ ก็เป็นมงคล ถ้าเราทำดีซะอย่าง
อย่าถือมงคล จนงมกายให้เป็นอัปมงคลเลย

๑๐. เอาธรรมที่ฉันสอนแขวนใจด้วยนะ

มีตะกรุดฉันแขวนเอว มีเหรียญรูปฉันแขวนคอ แต่ไม่มีธรรมะ
ที่ฉันสอนไว้แขวนใจ พระที่ไหนจะมาช่วยคุณ ความแคล้วคลาด
ปลอดภัย และความเป็นเสน่ห์มหานิยมที่พวกคุณหากัน มีอยู่ในพระ
ธรรมคำสั่งสอน พวกคุณต้องทำเอง

การเอาตะกรุดของฉัน เอาเหรียญของฉันไปห้อยไปแขวน
เพื่อให้นึกถึงฉัน เวลาจะทำอะไร ก็ให้นึกถึงหน้าฉัน ให้นึกถึงฉัน
นึกถึงสิ่งที่ฉันสอน ความแคล้วคลาดจากการไม่เบียดเบียนใครก็จะ
บังเกิด ความมีเมตตา มหาเสน่ห์ มหานิยมจะเกิดขึ้น เมื่อคุณเมตตา
ช่วยเหลือผู้อื่น จำไว้

๑๑. ชอบธรรมแต่ไม่ชอบทำ

สิ่งที่ชอบธรรม แต่ไม่ชอบทำ
หากเขาสามารถทำได้ นั้นล่ะ ยอดคนมีธรรม

๑๒. การแสวงหาธรรม

อันใดใช้สอนตนได้ อันนั้นล่ะ ธรรมะ บ่ต้องไปหาไกลดอก

(สิ่งใดใช้สอนตัวเองได้ สิ่งนั้นล่ะ คือ ธรรมะ ไม่ต้องไปหาที่อื่นไกลหรอก)

๑๓. อย่าหายใจทิ้ง

อย่าหายใจอยู่ซื่อ ๆ ให้อยู่กับพุทโธ เพิ่นจั่งว่า คนบ่หายใจถิ่ม

(อย่าหายใจไปเฉย ๆ ให้อยู่กับพุทโธ เขาจึงจะเรียกว่า คนไม่หายใจทิ้ง)

๑๔. ของดี

หมู่เจ้าว่า ตะกรุดข่อยดี เหยี่ยวข่อยดี ธรรมข่อยดี คั้นของข่อยดี มันต้องเฮ็ดให้หมู่เจ้าดี ได้ของดีต้องเฮ็ดเจ้าของให้มันดี ให้มันสมกับของดี เคยได้ยินบ่ ต่ำต่อต่ำสอบต่อสอบ* ของดีคนดี มันแข่งดีของบ่ดีคนดี กะยังดี ของดีคนบ่ดี อันนี้มะแต่เสียกับเสีย

(พวกโยมชอบพูดว่า ตะกรุดของอาตมาดี เหยียดของอาตมาดี
ธรรมของอาตมาดี ถ้าของอาตมาดี มันต้องทำให้พวกโยมดี ได้ของดี
ต้องทำตัวเองให้ดีด้วย ให้มันสมกับของดี เคยได้ยินไหม ต่ำต่อต่ำ
สอบต่อสอบ* ถ้าของดีและคนดีด้วย มันยังดี ถ้าของไม่ดีแต่คนดี
ก็ยิ่งดีอยู่ ถ้าของดีแต่คนไม่ดี อันนี้มีแต่เสียกับเสีย)

*สำนวน ต่ำต่อต่ำ สอบต่อสอบ เป็นสำนวนพ้องคำเอาสินค้า
มาแลกข้าวด้วยความเสมอภาค คือ เอาสินค้าในตระกร้าแลกสินค้า
ในตระกร้า เอาสินค้าในกระสอบแลกสินค้าในกระสอบ ต่ำเท่ากับ
กระต่ำ คือ ตระกร้า - ผู้บันทึก

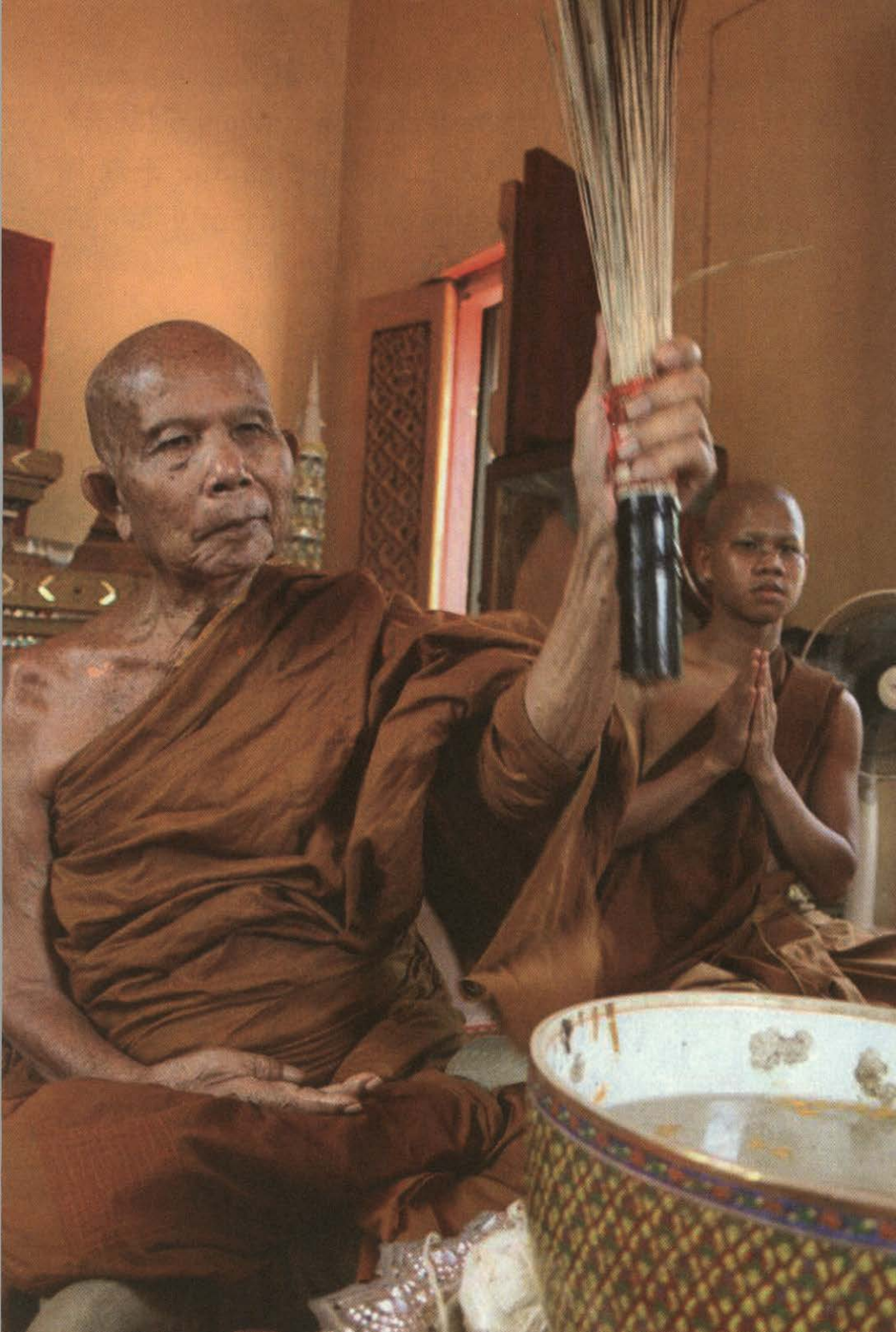
๑๕. ธรรมมงคลดีกว่าวัตถุมงคล

ศาสนานี้มีวัตถุมงคล มีแต่ธรรมมงคล แต่เอาวัตถุไว้
กันอับมงคล เป็นเครื่องเห็ดให้เกิดธรรมมงคลเด้อ มงคลบ่ได้อยู่กับ
วัตถุ อยู่กับเฮาพี

(ศาสนาไม่มีวัตถุมงคล มีแต่ธรรมมงคล แต่เอาวัตถุไว้กัน
อับมงคล เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดธรรมมงคลนะ มงคลไม่ได้อยู่กับวัตถุ อยู่
กับตัวเรานี่แหละ)

๑๖. พระธรรมแท้

จิตเต็มคือธรรม ใจคือพระธรรม อยากรักษาธรรม ต้องค้นที่ใจ

รายนามผู้บริจาคพิมพ์หนังสือ ตามรอยหลวงปู่แก้ว (ฉบับปฐมบท)

คุณจิรัฐติ ทวนทัย	๑๐๐	เล่ม
คุณบุญเกิด เจริญศิริวัฒน์ และครอบครัว	๑๐๐	เล่ม
คุณพินดา เชื้อหงษ์, คุณศิริลักษณ์ แซ่ไคว้, คุณธนวรรณ แแบ่งสุทะ, คุณปาริชาติ วิเชียรกันทา, คุณจิตติ อินดี, นักเรียนดาว้องก์สาขาเชียงใหม่	๗๑	เล่ม
คุณพรราชชล มาลากุล (ณ อยุธยา), คุณณัน จงไพศาลสกุล คุณปารวี ลำซ่า, คุณสุริยะ ฮวดใหม่, คุณปรีดา อาสยวชิร	๗๐	เล่ม
คุณบารมี - คุณชญานิชฐ์ - คุณฉัตรวลี - คุณธีรวัช เลิศคงคาทิพย์	๖๐	เล่ม
คุณปิยวรรณ กฤษณมนตรี	๕๑	เล่ม
คุณเมฆ - คุณนฤทัย - คุณวันวิสา วงศ์คำช้าง, คุณพศศิษฐ์ มานิกลักษณ์, กี้	๕๐	เล่ม
คุณพััสสรณ์ เลิศคงคาทิพย์, คุณปภัชญา โชคปิยะกุล คุณประเสริฐ - คุณดาริน - คุณอนุวัฒน์ เลิศคงคาทิพย์, คุณเขาะลั้ง แซ่เจี๋ย	๔๒	เล่ม
คุณวนิดา วิสุทธิเจริญสำราญ	๔๐	เล่ม
คุณโสฬส โกมลมณี และครอบครัว	๓๕	เล่ม
คุณพัชรี เลิศคงคาทิพย์	๓๒	เล่ม
คุณฐิติรัตน์ เลิศคงคาทิพย์	๓๐	เล่ม
คุณมนัส - คุณสายสุดา สมจิตร	๒๕	เล่ม
คุณสุรไกร สมจิตร	๒๕	เล่ม
คุณฉัตรสุดา สมจิตร	๒๕	เล่ม
คุณอานนท์ คร่ำสุข	๒๕	เล่ม
คุณกัญญาวีร์ คร่ำสุข	๒๕	เล่ม
คุณศศิกานต์ ไพรสันเทียะ และครอบครัว	๒๑	เล่ม
คุณสันติ เมืองขวา	๒๑	เล่ม

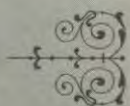
คุณฉวีสินี - คุณปิลลี พอตเตอร์	๒๐	เล่ม
คุณวิภาวัลย์ พรจตุรตินจินดา ขออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร	๑๙	เล่ม
คุณณัฐณิชา สังเวียนวงศ์	๑๙	เล่ม
ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๘	เล่ม
คุณนิรันดร์ ธรรมสระ	๑๘	เล่ม
ครอบครัวตรีณรงค์ - ครอบครัวคงตระกูลทรัพย์	๑๗	เล่ม
คุณปภาดา สารบูรณ์	๑๕	เล่ม
คุณพ่อมูล - คุณแม่ทองหล่อ - คุณชนิษฐา บุญธรรม, คุณอัมรา บุตรลี, คุณศิรัชต์ อุรัมย์ภรณ์	๑๒	เล่ม
คุณจิรัชญา ทวนทัย	๑๐	เล่ม
คุณสายฟ้า กฤษณมณฑรี	๑๐	เล่ม
คุณนัฐกานต์ กฤษณมณฑรี	๑๐	เล่ม
คุณชนันดา ศรีรุ่งเรือง และครอบครัว	๑๐	เล่ม
คุณเซียมแจ็ก แซ่เจี๋ย	๑๐	เล่ม
คุณพินัย - คุณรังษิยา - เด็กชายพิชณุตม์ สุพรรณวงศ์	๑๐	เล่ม
คุณสมชาย - คุณนงนุช - คุณนฤมล - คุณสิริพร วิสุทธิเจริญสุสำราญ	๑๐	เล่ม
คุณเสน่ห์ - คุณสำเนียง - คุณฉัตรชัย บุญกอง	๑๐	เล่ม
คุณคณินาถชาติพัฒนานันท์	๑๐	เล่ม
คุณภคินี ชาติพัฒนานันท์	๑๐	เล่ม
คุณวัชรินทร์ แสงวงศิลป์	๑๐	เล่ม
คุณภาควุฒิ แสงวงศิลป์	๑๐	เล่ม
คุณณภัทร สุวรรณน้อย	๑๐	เล่ม
คุณชัยญา ปลื้มภิรมย์นาฎ, คุณชวกรรย์ สงวนคำ	๑๐	เล่ม
คุณประสพ แจ็งจิตต์	๑๐	เล่ม
คุณปรารธนา ปลื้มภิรมย์นาฎ	๑๐	เล่ม
คุณวิมล อิมเนตร	๑๐	เล่ม
คุณณัฐพงศ์ ภัคดีเสนาหา	๑๐	เล่ม
คุณพิชญานันท์ เลิศคงคาทิพย์	๑๐	เล่ม
คุณเพชรรัตน์ รัตนเมธานนท์	๑๐	เล่ม

คุณดุสิต รัตนเมธานนท์	๑๐	เล่ม
คุณภาควัฒน์ รัตนเมธานนท์	๑๐	เล่ม
คุณบุณยนุช รัตนเมธานนท์	๑๐	เล่ม
คุณดารุณี บัวบาน	๑๐	เล่ม
คุณประทุมมา สว่างชื่น และครอบครัว	๑๐	เล่ม
คุณอนันต์ - คุณอุบล - คุณคณิศร์ - คุณอุษาวดี เกียรติอนันต์กุล, คุณสมศักดิ์ - คุณจุฑามาศ สุวรรณเวียง, คุณสุปราณี - คุณอมร พูลทรัพย์	} ๑๐	เล่ม
คุณจรรยาวรรณ - คุณณวรรณ ศกุนะสิงห์ - คุณวิลาสินี เลิศคงคาทิพย์		
อุทิศให้คุณภุช เทพกิตติमानนท์	๙	เล่ม
คุณเทพ เทพกิตติमानนท์	๙	เล่ม
คุณทรงชัย - คุณสุปรียา - คุณฉันทพร ลักษณะวิบูลย์	๙	เล่ม
อุทิศให้คุณตาสง่า คุณยายนพมาศ มานิกลักษณ์	๙	เล่ม
ครอบครัวตระกูลมานิกลักษณ์	๙	เล่ม
คุณประสิทธิ์ ดีเหลือ และครอบครัว	๙	เล่ม
คุณเมทินี กระเสาร์	๙	เล่ม
คุณลำพิ่ง ดอกแก้ว	๙	เล่ม
คุณเฉลิมชัย - คุณกฤษณา กาญจนวิชานนท์	๙	เล่ม
คุณปิยะดา ปุริทัศน์	๙	เล่ม
อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร คุณประสิทธิ์ ดีเหลือ	๙	เล่ม
อุทิศให้เทวดาผู้คุ้มครอง คุณประสิทธิ์ ดีเหลือ	๖	เล่ม
คุณวารี เลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม
คุณสายหยุด เลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม
คุณรุ่งชัย เลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม
คุณปราณี เลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม
คุณอโนทัย เลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม
คุณสมเลิศ เลิศคงคาทิพย์ และภรรยา	๕	เล่ม
คุณสมบัติ เลิศคงคาทิพย์ และภรรยา	๕	เล่ม
ครอบครัวเลิศคงคาทิพย์	๕	เล่ม

คุณกมลรัตน์ แซ่เจี๋ย	๕	เล่ม
คุณขจรเดช เลิศคงคาทิพย์ และครอบครัว	๕	เล่ม
คุณอรวิรินทร์ กลิ่นสุวรรณ และครอบครัว	๕	เล่ม
คุณภริตพร กลิ่นสุวรรณ และครอบครัว	๕	เล่ม
คุณเอื้อมพร วิสุทธิเจริญสำราญ	๕	เล่ม
คุณศศิมนต์ คำไม้ และครอบครัว	๕	เล่ม
คุณเพชรนภา ทองโปร่ง และครอบครัว	๕	เล่ม
คุณจิราพร เหลาผา	๕	เล่ม
คุณสมหวัง - คุณณศกษกร แซ่ตั้ง, คุณสมพร แก้วประเสริฐ,	}	๕ เล่ม
คุณพ่อบุญจันทร์ - คุณกนกกรส อาจกล้า		
คุณประสิทธิ์ ดอกแก้ว	๕	เล่ม
คุณศิริชัย ศรีสุริยะทิพย์	๕	เล่ม
คุณอภิสิทธิ์ เอื้อเพื่อ	๕	เล่ม
คุณสมพิศ เอื้อเพื่อ	๕	เล่ม
คุณกัญจนวนลัย เอื้อเพื่อ	๕	เล่ม
คุณภักดีวิภา เอื้อเพื่อ	๕	เล่ม
คุณอชิตพล เอื้อเพื่อ	๕	เล่ม
คุณสุชาดา ภักดีเส่นหา	๕	เล่ม
คุณสุนันทา เสน่หา	๕	เล่ม
คุณกนกพร วรสิงห์	๕	เล่ม
คุณภาณุวัฒน์ วรสิงห์	๕	เล่ม
คุณพิชาญช์ วรสิงห์	๕	เล่ม
คุณศรสรณ์ แปลกชื่น และครอบครัว	๓	เล่ม
คุณนิสา ศิริโสภณ และครอบครัว	๓	เล่ม
คุณภัทรนันต์ อรุณรักษ์ธรรม	๓	เล่ม
คุณไอลดา ดิยะบุตร	๓	เล่ม
คุณนภาลัย เหลืองอ่อน	๓	เล่ม
คุณกุลธิดา พัวพัน	๓	เล่ม
คุณปรารธนา หอมเจริญ	๓	เล่ม

คุณศิวพร ศิรินพรัตน์	๓	เล่ม
คุณเบญจวรรณ เนินริมหนอง	๓	เล่ม
คุณอานูภาพ สว่างแสง	๓	เล่ม
คุณละออง อุรัมย์รัมย์	๓	เล่ม
คุณทัตพิชา เปมะศิริ	๓	เล่ม
คุณวัฒน์ เปมะศิริ	๓	เล่ม
คุณวีระพล เปมะศิริ	๓	เล่ม
ส.ต.หญิง ปิติญา เจริญกัลป์	๓	เล่ม
คุณกรองกาญจน์ บัวบาน	๓	เล่ม
คุณวิภาวดี เกิดเสมอ	๓	เล่ม
ร.ต.ต.อำนาจ เกิดเสมอ	๓	เล่ม
คุณวรรณมน ปานพรหม	๓	เล่ม
คุณสมหวัง ปานพรหม	๓	เล่ม
คุณปัญญาภรณ์ กลิ่นพุด	๓	เล่ม
คุณภาณุพล สิ้นสุข	๓	เล่ม
คุณอำพล สิ่งห่อต และครอบครัว	๓	เล่ม
คุณปราณี พันธุ์พุกกะณะ	๒	เล่ม
คุณวารุณี แก้วแสน	๒	เล่ม
คุณวาชิตา ภัคดีเสนาหา	๒	เล่ม
คุณณัฐนันดา ภัคดีเสนาหา	๒	เล่ม
คุณณัฐพัฒน์ ภัคดีเสนาหา	๒	เล่ม

หากไม่ปรากฏรายนามท่านผู้บริจาคท่านใด หรือมีความผิดพลาดด้วยประการทั้งปวง
 คณะผู้จัดทำขอโทษกรรมมา ณ ที่นี้

สาธิต สาธิต สาธิต อนุโมทามิ

พิมพ์ที่ : หจก.วี.เจ.พรินต์ติ้ง 172 ถนนราษฎร์พัฒนา แขวงบางปะกอก
เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ 10140

โทร : 02-8722090-2

E-mail : vj.printing@yahoo.com

การยัดตีดในพระไตรปิฎก หลงตีดในครบาอาจารย์
ก็เป็นเครื่องกันขวางพระนิพพานได้เหมือนกัน
หลง มั่นก็คือหลง

หลวงปู่โตในเสาร์
(พระญาณวิศาลเถระ) วัดภูกุ่มข้าว จังหวัดกาฬสินธุ์